Gérard de Villiers

Samba pentru SAS

ISBN: 973-9138-13-6

Gérard de Villiers,
Samba pour SAS
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1992

Gérard de Villiers

SAS

Samba pentru SAS

Traducere de
Nicolae Constantinescu

EDITURA Tineretului

1993

Capitolul I

Samba Langustelor avea un ritm îndrăcit. Deodată muzica se opri brusc şi predicatorul continuă cu vocea lui mieroasă:

"Rugaţi-vă, fraţilor. Spălaţi-vă sufletul de păcate aşa cum vă spălaţi cămaşa. Astăzi este Sărbătoarea Sufletelor, sărbătoarea celor neprihăniţi. Nu trebuie să facem nici o faptă rea pînă cînd soarele nu va răsări din nou..."

Apoi un cor intonă o veche melodie religioasă.

Cu urechea lipită de tranzistor, un negru mare şi deşelat asculta emisiunea transmisă de Radio-Guanabara, legănîndu-se în ritmul cîntecului religios. În spatele lui, de-a lungul cartierului Morro Babylonia, se întindea un şir lung de oameni.

Singuri sau în grupuri mici, negrii coborau din favellas[1] cu o lumînare aprinsă în mînă. Ai fi zis că ai în faţă un vierme lucitor cu nenumărate tentacule, şerpuind pe cărările din coasta munţilor Morros.

Noaptea cădea cu brutalitate peste Rio de Janeiro, aşa cum se întîmpla totdeauna la tropice. Building-urile moderne care mărgineau oceanul de la Copacabana pînă la Flamingo îşi aprinseseră luminile. În magherniţele agăţate de flancurile munţilor, asemenea unor abcese monstruoase, cîteva lămpi cu petrol pîlpîiau parcă cu sfială. Casele *bogaţilor*! Nu există oraş în lume unde luxul şi mizeria să se înlănţuie mai strîns ca la Rio. Brazilienii au clădit imobile moderne pe terenul neted, lăsînd pantele munţilor în stăpînirea junglei şi a săracilor.

Chiar în centrul oraşului, e destul să ridici capul ca să dai de o favella, bidonvil tropical: fără apă, fără electricitate, o încăpere pentru zece suflete, unul din locurile cu cea mai mare mortalitate din lume şi unde găseşti cei mai buni dansatori de samba din Brazilia.

---

1) Favellas – cartiere de magherniţe, agăţate de pantele munţilor, adevărate oraşe ale mizeriei (n.t.).

În seara aceea negrii coborau fără să danseze spre trotuarele din mozaic ale oraşului bogaţilor. Îşi purtau cu gravitate lumînarea de zece cruzeiros cumpărată pe credit. De Sărbătoarea Sufletelor, care pica în prima zi de luni din mai, toţi cei care aveau posibilităţi trebuiau să-şi cinstească morţii, ducînd o lumînare la altarele improvizate răspîndite în tot oraşul.

Unul dintre ele se găsea chiar la capătul tunelului care lega Copacabana de Botafogo, cartierul central din Rio de Janeiro. Sute de flăcări mici ardeau deja deasupra unei plăci unde puteai citi că cele o sută şaisprezece familii de nevoiaşi, care locuiseră în acel loc înainte de construirea tunelului, fuseseră mutate în superbe HLM-uri[1] oferite de guvernatorul Lacerda. Placa nu spunea însă nimic despre miile de familii care nu avuseseră norocul să-şi aibă domiciliul pe locul unui viitor tunel.

O mulţime tăcută se uita cum ardeau lumînările. Îngenunchiaţi sau în picioare, oamenii se rugau.

Deodată, toate clopotele bisericilor din Rio începură să bată, cu dangătul lor firav sau puternic, acoperind zgomotul circulaţiei.

O negresă bătrînă, care se întorcea de la lucru, legănîndu-şi capul în ritmul clopotelor, se opri deodată locului zăpăcită de spaimă. La vreo zece metri de altarul pe care ardeau lumînările, pe Avenida Juliano Moreira, patru lumînări încadrau un corp întins pe şosea. După toate aparenţele, nu toată lumea urmase sfintele poveţe din acea zi de cinstire a celor dispăruţi, căci nenorocitul purta în spate urmele unei morţi violente: două găuri de gloanţe de calibru mare.

Negresa îşi făcu repede semnul crucii, mormăi o rugăciune şi o rupse la fugă.

Automobiliştii ocoleau cu respect corpul, iar trecătorii îl priveau cu teamă. Dar puţini se opreau. În Brazilia există o practică curentă: în caz de accident sau moarte violentă, cadavrul este lăsat acolo unde se găseşte, aşteptînd ca familia să-l ceară. Ca această lăsare în părăsire să fie înconjurată de respect, se fixează direct pe sol patru lumînări, atît pentru a-i semnala prezenţa, cît şi pentru a se aduce un omagiu mortului.

---

1) HLM – locuinţă cu chirie moderată (n.t.).

De aceea, negrii din Morro Babylonia, care văzuseră primii cadavrul, nu ezitaseră. Fără să meargă pînă la altar, ei îşi aşezaseră lumînările pe asfaltul încă fierbinte, în jurul corpului, înainte de a se duce să se reculeagă. Acest element nou intervenit în programul lor chiar le bucurase inima. Pietatea nu îi împiedicase însă să remarce că mortul purta un costum costisitor, de culoare gri, o cămaşă imaculată şi pantofi negri, din piele fină. Firește, costumul era deteriorat de pata mare de sînge care se întindea pe spatele omului. Dar, era totuşi foarte reconfortant să-ţi spui că cineva poate fi atît de bine îmbrăcat şi să moară în stradă ca un amărît de la maghernițe.

O maşină a poliţiei opri lîngă cadavru. Cei doi poliţişti cu şapcă îşi făcură semnul crucii şi întoarseră corpul ca să-i vadă faţa. Omul zăcea perpendicular pe direcţia trotuarului şi probabil că fusese împuşcat din spate în timp ce traversa.

Arătа de vreo patruzeci de ani, era blond şi purta un inel cu blazon pe inelarul de la mîna stîngă. Avea ochii deschişi şi nici măcar nu părea mirat.

Unul din poliţişti îl scotoci în buzunare. Scoase mai întîi un portofel şi talonul unui bilet de avion dus-întors pe ruta Zürich-Rio de Janeiro cu Scandinavian Airlines System. Omul sosise la Rio chiar în dimineaţa aceea. Nu-şi rezervase loc pentru întoarcere. Poliţistul găsi în buzunarul hainei un paşaport american pe numele prinţului Malko Linge, născut la Viena. Fotografia corespundea şi documentul părea autentic. Un singur lucru nu era în regulă: pistolul negru, scurt şi plat care forma o umflătură pe pîntecul mortului. Arma era încărcată şi avea glonţ pe ţeavă.

În sfîrşit, poliţistul brazilian scoase din buzunarul pantalonilor un teanc mare de bancnote de cinci mii de cruzeiros. Ezită o clipă, apoi aşează banii în portofel. Pentru orice eventualitate, îi întrebă pe cei din jur:

– A văzut careva ceva?

Tăcere mormîntală. Toate privirile se îndreptară spre cadavru. Nimeni n-ar fi scos o vorbă, chiar dacă ar fi văzut ceva. De ce să-ţi pierzi o zi însorită într-un comisariat, spunînd o poveste care tot nu l-ar fi înviat pe mort? Numai că de data asta era adevărat, nimeni nu văzuse. Omul fusese ucis cu un pistol silenţios şi se trăsese dintr-o maşină.

Poliţistul dădu resemnat din umeri, zise "să nu se atingă nimeni de corp" şi urcă iar în maşina de patrulare. Ordinul lui era inutil: nici un brazilian din clasa mijlocie nu ar fi riscat să se atingă de cadavru, exceptînd poate cazul în care l-ar fi tentat pantofii. Dar în situaţia de faţă era prea multă lume.

Mulţimea se răzleţi şi mortul rămase singur, protejat de cele patru lumînări şi de murmurul rugăciunilor venind dinspre cei îngenunchiaţi în jurul altarului vecin. În fond, murise într-o zi fastă, îşi ziceau negrii în sinea lor. Era un semn bun pentru odihna sufletului său.

Cele patru lumînări arseseră aproape de tot şi pata formată de sîngele ce se prelingea din pieptul cadavrului se mărise considerabil, cînd o maşină lungă de culoare neagră se opri lîngă el. Din ea coborîră trei bărbaţi. Unul deschise uşa din spate, iar ceilalţi doi apucară mortul de umeri şi îl aruncară pe o targă scoasă din maşină. În timpul acestei mişcări, una din lumînări se stinse, lovită de piciorul mortului.

Cioclii, care nu erau brazilieni, urcară din nou în vehiculul lor tip vagon, fără să arunce nici măcar o privire celor de faţă. Maşina întoarse şi dispăru în tunelul ce ducea la Copacabana. Cînd nu se mai văzu deloc, cîţiva copii se repeziră să ia lumînările rămase. Apoi le înfipseră triumfători la altarul din Morro Babylonia şi îngenunchiară şi ei în faţa lui ca oamenii mari.

În drum nu mai rămăsese decît o pată întunecată de sînge, absorbită încet de asfalt, şi urme de ceară.

În vremea asta, maşina neagră se deplasa pe aleea Barata Tiberio, de-a lungul plajei de la Copacabana. Trecu prin tunelul ce ducea la Ipanema, cartier rezidenţial, traversă Leblon, alt district elegant, şi ieşi din oraş pe Avenida Niemeyer, de-a lungul ţărmului. Merse pe acest drum vreo zece kilometri spre nord, apoi făcu la stînga spre "Barra din Tijuca", cea mai frumoasă plajă, situată în nordul oraşului Rio, care se întinde pe o lungime de treizeci de kilometri.

Barra din Tijuca este celebră la Rio ca fiind locul de întîlnire al tuturor femeilor infidele, care vin aici să cedeze ispitei în culcuşul maşinilor complice, cu faţa la ocean, după o seară petrecută într-un local. Dar chiar şi în plină zi poţi vedea totdeauna cel puţin zece maşini oprite de-a lungul drumului.

Maşina neagră trecu pe lîngă îndrăgostiţi, întoarse spatele oceanului, intră pe un drumeag şi se opri lîngă un cîmp.

După aceea, totul se petrecu foarte repede. Cei trei bărbaţi se apucară să sape în pămîntul afînat cu uneltele scoase din maşină şi în curînd obţinură un mormînt cît se poate de mulţumitor. Corpul fu tras din vehicul şi împins în groapă fără o vorbă. Apoi puseră pămîntul la loc, îl bătătoriră şi adăugară cîteva lopeţi de pietre. Abia peste cîteva luni aveau să-l dezgroape lacomii *urubus*.[1)]

Maşina întoarse şi porni spre Rio. Cei trei bărbaţi nu acordară nici o atenţie unui Volkswagen oprit de-a lungul drumului cu faţa la mare, la fel ca maşinile îndrăgostiţilor. Totuşi nu se afla acolo de multă vreme, iar celor patru oameni dinăuntru numai de amor nu le ardea. Maşina neagră fu lăsată să treacă mai înainte ca toţi patru să sară afară din vehiculul lor. Doi dintre ei aveau lanterne. Ar fi făcut orice ca să găsească mormîntul improvizat.

Unul dintre ei trînti o înjurătură şi o luă la fugă; la două sute de metri mai încolo se găsea şantierul unui club în construcţie.

Omul se întoarse în grabă cu două lopeţi. Săpară pe rînd vreme de zece minute, pînă cînd reuşiră să-l dezgroape pe bărbatul blond. Îl întinseră pe iarbă şi începură să-l dezbrace.

După ce îl dezbrăcară pînă la brîu, unul din cei patru îl întoarse pe o parte, apoi scoase din buzunar un cuţit şi îi acţionă resortul. Oţelul luci slab în lumina lunii. Arma era lungă şi subţire ca un brici.

Ca şi cînd ar fi tăiat un tort, omul înfipse vîrful lamei în carnea flască, astfel încît să delimiteze un dreptunghi care să cuprindă în el subsuoara mortului. Apoi, ridicînd cu două degete un colţ de piele, începu să desprindă dreptunghiul precum coaja unui fruct. Operaţiunea aceasta nu-l scîrbea cîtuşi de puţin, mai mult, îşi încrunta sprîncenele ca un elev sîrguincios.

Desprinse în întregime bucata de piele, şterse cu grijă lama de braţul mortului, închise cuţitul şi îl puse la loc în buzunar.

Evident că nu fusese o treabă de profesionist. Dar rana era curată. Autorul ei luă de jos maioul mortului, înveli în el acea rămăşiţă macabră şi băgă totul în buzunar. Apoi se ridică cu o strîmbătură: stătuse prea mult pe vine şi acum îl dureau şalele.

---

1) Urubus – vulturi (n.a.).

Îi luară locul doi dintre însoţitorii lui. Aceştia îl reîmbrăcară pe mort cu cămaşa şi cu haina, după aceea îl tîrîră pînă la groapă şi îl aruncară înăuntru. Cadavrul căzu cu faţa în jos, răsucit într-o poziţie grotescă. Unul dintre cei patru îl îndreptă de bine de rău, lovindu-l cu piciorul.

Doi dintre tovarăşii lui luară lopeţile şi se apucară să astupe groapa. La sfîrşit au fost nevoiţi să bătătorească pămîntul cu piciorul pentru ca mormîntul să nu fie prea vizibil. În cele din urmă se opriră răsuflînd din greu, lac de năduşeală.

Omul care mutilase cadavrul stătea de pază la drum. Dar în afara îndrăgostiţilor, nimeni nu trecea pe acolo. Iar perechilor din maşini nu le păsa nici cît negru sub unghie de ce se petrece afară. Mai ales că valurile mari ale Atlanticului se rostogoleau ritmic pe plajă şi înăbuşeau orice alt zgomot.

Singurii martori ai acelei scene macrabe erau nişte păsărele ciudate, cu mişcări sacadate de desen animat, care alergau pe plajă în căutarea scoicilor: micuţii *sand-pipers*[1].

Unul după altul, cei patru se întoarseră la maşina lor cu care se îndreptară spre Rio. Merseră încet de-a lungul plajei, aruncînd din cînd în cînd o privire în spate să vadă dacă nu erau cumva urmăriţi.

Apoi micul Volkswagen intră în oraş prin Ipanema şi Copacabana. În faţă la *Hotel Excelsior*, cel de la volan zări deodată doi urubus bălăbănindu-se plini de melancolie pe plaja pustie. Opri maşina, coborî şi intră pe nisip.

Omul merse spre ei încet ca să nu îi sperie. Cînd ajunse destul de aproape, scoase pachetul macabru din buzunar, desfăcu maioul şi aruncă bucata de piele celor două păsări. Acestea se apropiară şontîc-şontîc şi una dintre ele îşi înfipse numaidecît ciocul în ea. Cealaltă încercă imediat să i-o smulgă. Satisfăcut, omul rîse scurt şi se întoarse la maşină scuturîndu-şi nisipul de pe pantofi.

În momentul cînd treceau prin piaţa Principesa Isabel, ca să traverseze tunelul spre Botafogo, cel de la volan vorbi pentru prima dată.

– Ce dobitoc, făcu el dînd din cap.

---

1) Sand-piper – fluierar de rîu (n.t.).

Ceilalţi îl aprobară în tăcere.

Micul Volkswagen fu înghiţit de valul de maşini ce se deplasa spre Avenida Présidente Vargas. Rămas singur, după trei opriri scurte care le permiseseră celorlalţi să coboare pe rînd, omul de la volan duse maşina într-o curte ferită şi se pierdu şi el în mulţime. Deşi se făcuse tîrziu, încă mai era cald şi o mulţime de cariocas[1] hoinărea pe trotuarele de mozaic în căutarea unei unde de răcoare.

Pe pantele muntelui Tijuca, muntele cel mare acoperit cu verdeaţă care domină oraşul Rio, aerul este mult mai răcoros decît în oraş. Pădurea, verde şi deasă, e străbătută doar de cîteva drumuri turistice. Nu te afli decît la cinci-şase kilometri de Rio şi te-ai putea crede în Amazonia. De altfel aici cresc aceiaşi arbori, sufocanţi şi înghesuiţi ca nişte fire de iarbă.

Pe coasta versantului, aproape de vîrful muntelui, o potecă îngustă se înfundă în junglă în mijlocul florilor multicolore şi a arborilor exotici cu flori roşii. Ca să ajungi pînă aici trebuie să străbaţi kilometri de serpentine pe drumul spre Vista Chinese, să treci de Corcovado, marea statuie a lui Cristos care domină Rio din înălţimea celor 785 de metri, şi oricum să urci împresurat de miresmele grele ale pădurii.

După ce treci de cei doi poliţişti care păzesc Vista Chinese – unul din punctele de unde ai cea mai frumoasă vedere a oraşului – nu mai dai de nimeni. Nici măcar de o favella. Negrilor le este frică de pădure...

Şi totuşi în seara aceea era multă lume. De la zece metri ai fi putut să crezi că luminişul e pustiu. Trunchiurile înalte ale giganţilor pădurii tropicale formau un gard viu des care se pierdea în înaltul cerului.

Dar micile puncte luminoase ale ţigărilor dansau în noapte. Vreo douăzeci de oameni formau un cerc, unii stînd pe jos, alţii sprijiniţi de trunchiurile copacilor. Nici măcar nu li se vedea faţa. Nu vorbeau. Nu se auzea decît susurul uşor al unui rîuleţ din apropiere.

Deodată un urlet neomenesc ţîşni din centrul luminişului, strigătul unui om care înfrunta o durere insuportabilă. Cu feţele nepăsătoare,

---

1) Cariocas – locuitorii oraşului Rio (n.a.).

cei care fumau îşi stinseră discret ţigările strivindu-le sub talpă. Ceremonia începea. Nimeni nu mişca. În atitudinea lor nu era nici ostilitate, nici curiozitate. Numai aşteptare neutră. Dar toate privirile se îndreptau spre centrul luminişului. Pe pământ era întins un om gol, dezbrăcat de toate hainele, cu faţa în jos, având încheietura mîinilor şi gleznele legate de două scînduri bătute în cuie în formă de cruce. Pielea de culoare deschisă îi contura formele.

Din centrul corpului său se înălţa o escrescenţă grotească: un corn de bou cu vîrful tăiat, pîlnie naturală ce fusese înfiptă zece centimetri în victimă.

Călăul era un om îmbrăcat într-un costum albastru impecabil, cu părul negru pieptănat perfect pe spate. În mînă ţinea o bucată de lemn tăiată în formă de con: al doilea accesoriu al supliciului. Două cercuri concentrice – cel din exterior, roşu, cel din interior, negru – înconjurau corpul culcat pe pămînt. Între ele erau înfipte lumînări la fiecare douăzeci de centimetri. În timp ce călăul aştepta, un ajutor ieşi din întuneric şi le aprinse cu o feştilă de seu.

Apoi se apropie un alt ajutor. Acesta ţinea în mînă un diavol roşu din lemn de jacaranda, mutilat, fără braţe, picioare şi cap, pe care îl fixă cu un gest teatral în faţa omului ce trebuia să sufere supliciul. Acesta nu făcu nici o mişcare. Doar un tremur uşor îi agită pleoapele. Era un metis cu o mustaţă mică şi trăsături fine. Buzele puţin cam groase lăsau să se vadă nişte dinţi strălucitori.

Pregătirile se terminaseră. Omul în negru ridică braţul drept.

Din copacii care înconjurau luminişul începură să se audă bătăile foarte uşoare ale unei tobe. Era un ritm sălbatic şi complicat pe care iniţiaţii şi-l transmiteau din generaţie în generaţie. Începea macumba[1].

Ar fi trebuit să treci foarte aproape de drum ca să percepi pulsaţiile tobei făcută din piei de pisică întinse pe un butoi vechi de ulei.

Dar cine ar fi îndrăznit să se aventureze prin pădure în plină noapte? Nici chiar băieţii răi de la maghernițe, care dădeau tîrcoale pe la Vista Chinese, gata să jefuiască turiştii izolaţi.

Acum cei care asistau stăteau cu spatele drept şi mîinile sprijinite pe genunchi. Două rochii de culoare deschisă contrastau uşor cu

---

1) Macumba – ceremonie de iniţiere magică tradiţională în Brazilia.

costumele întunecate: două elegante care își scoseseră pantofii cu toc ca să meargă pe poteca muntelui.

Ritmul tobei deveni mai accelerat. Mergînd cu un pas lent, un negru avînd pe el un șort lung de pînză care îi ajungea pînă la jumătatea pulpei, intră în cerc aducînd un urcior din gresie marcat cu semnul lui Solomon. Se apropie de omul în negru, îngenunche lîngă condamnat și turnă în cornul de bou o pastă pe care o scotea din urcior cu o lingură mare de lemn.

Era clistirul atroce al vrăjitorilor din Amazonia: un amestec de creozot, seu și piper roșu. O mixtură care roade rapid pereții intestinali, provocînd o peritonită acută. Cu un gest solemn, omul în negru împinse conul de lemn în cornul de bou, injectînd amestecul în corpul victimei.

Urletul țîșni, și de data asta dură, repercutîndu-se printre copaci, modulîndu-se într-o tînguire stridentă și terminîndu-se cu un lung oftat. Toba acompania în surdină, ritmînd durerea. Mîinile negre atingeau ușor pielea de pisică, iar cei care asistau se legănau înainte și înapoi cu ochii pe jumătate închiși.

La doi kilometri mai jos, cei doi polițiști de pază la Vista Chinese se apropiară instinctiv unul de altul. Strigătul parcă le înghețase sîngele în vine. Erau prea tineri în meserie pentru ca pistolul lor mitralieră să neutralizeze vechea teroare pe care le-o inspira pădurea cu riturile ei magice.

Omul în negru, fără să ridice ochii, continua să manevreze pistonul de lemn. Îngenunchiat în fața lui, ajutorul turna mereu din groaznica mixtură. La fiecare împingere a conului, torturatul avea o tresărire disperată. Nu mai urla decît cu intermitență, dar dintre buze îi ieșea acum un geamăt continuu. Era devorat de viu, pe dinăuntru. Cu cît i se injecta mai mult amestec, cu atît îl ardea mai tare, durerea iradiind insuportabil.

În sfîrșit, urciorul se goli.

Omul în negru împinse pentru ultima dată pistonul, apoi smulse cornul de bou cu o mișcare scurtă. Prima parte a supliciului luase sfîrșit. Nenorocitul, doborît de durere, era inert. Știa că va muri, dar nu avea nici măcar forță să lupte.

În tăcere, negrul care adusese urciorul înlocui diavolul roșu mutilat din fața victimei cu o statuetă a Fecioarei.

Ritmul tobelor se schimbă şi deveni aproape vesel. Diavolul, considerat a fi în corpul victimei, era pe moarte. Unul cîte unul, cei care asistau se ridicară în picioare. Începură să se rotească în jurul victimei pe un ritm de samba. În curînd formară un cerc mişcător, adevărate umbre chinezeşti pe fondul luminos format de licărul lumînărilor înfipte în pămînt.

Ritmul tobelor rămase neschimbat vreme de aproape o oră. Infernala sambă continua în jurul muribundului, pată luminoasă între cercurile colorate.

Dansatorii pierduseră noţiunea timpului şi a locului. Noroc că, cinci sute de metri mai jos, cinci capangas – oamenii de acţiune ai marilor proprietari de terenuri din Brazilia – vegheau lîngă o veche mitralieră germană. Chiar şi patrula poliţiei, dacă ar fi apărut, ar fi fost secerată fără milă.

Deodată corpul torturatului se răsuci luînd forma unui arc de cerc. Deschise gura, căutînd aer ca să urle. Apoi strigătul care ţişni ar fi fost în stare să îngheţe chiar şi un călău profesionist. Amestecul se răspîndea în pîntecul victimei. Urma sfîrşitul. Ţipătul declanşă un soi de isterie colectivă. Samba îşi acceleră ritmul. Cele două femei părăsiră cercul şi începură să danseze pe loc, smulgîndu-şi bluzele, sutienele, ţopăind în jurul victimei. Cu ochii daţi peste cap, amîndouă îşi clătinau capetele de parcă ar fi fost bete.

Ritmul se acceleră şi mai mult; dansatorii nu rămaseră nici ei mai prejos. Treptat, fiecare îşi scotea haina şi cămaşa, în timp ce sudoarea le curgea pe faţă.

Apoi totul se opri brusc. Dansatorii căzură pe loc epuizaţi. Lumînările se stinseră una după alta. Macumba se sfîrşise. Diavolul murise la timp. Totul era bine. După ce se îmbrăcară în tăcere, toţi dansatorii defilară în ordine prin faţa muribundului căruia durerea îi smulgea încă tresăriri. Cînd ajungeau în faţa statuetei, fiecare schiţa repede semnul crucii.

Omul în negru, creierul sinistrei execuţii, supraveghea defilarea cu braţele încrucişate. Numai el nu dansase, contemplînd tămbălăul în picioare, tras mai la o parte. Pentru el, această pseudo-ceremonie magică era o excelentă adunare electorală.

După ce se închinară, dansatorii dispărură în întuneric. Maşinile

lor erau ascunse pe o potecă, un kilometru mai jos. Nu le mai rămînea decît să coboare liniştiţi spre Rio şi luminile lui.

După plecarea lor, omul în negru dădu încet un ordin. Cei doi *asistenţi* desprinseră de pe cruce corpul încă cald şi unul dintre ei îl săltă pe umăr ca pe un pachet. În luminişul bătătorit de dansatori nu mai rămăseseră decît crucea de lemn, statueta Fecioarei şi dîrele de ceară ale lumînărilor. Omul în negru plecă ultimul. Nevasta îl aştepta deja în maşină. Cei doi negri cu pieptul gol se instalară în spate, cu cadavrul victimei pe genunchi. Noroc că marea Aerowillys era încăpătoare. Coborîrea spre Rio avu loc în tăcere. Pe drum îi întîlniră pe cei cinci capangas care se îndreptau spre jeep-ul lor cu mitraliera şi muniţiile.

Primele licăriri ale zorilor luminau cerul, cînd maşina omului în negru intră în tunelul de la Marqués Porto, după ce coborîse în mare viteză serpentinele de la Vista Chinese, trecînd pe lîngă cei doi poliţişti care dormeau zgribuliţi de frig.

Maşina opri pe Avenida Juliano Moreira, în faţa porţii unei reşedinţe somptuoase cu obloanele închise. De-a latul drumului se mai distingeau încă grămăjoarele de ceară lăsate de patru lumînări.

Maşina se opri. Un negru sări jos. În preajmă nu se vedea nimeni. Îl urmă şi al doilea. Amîndoi traseră corpul şi îl aruncară pe şosea, unde se rostogoli cu faţa la asfalt între urmele de ceară.

Cei doi negri făcură un gest de rămas bun şi dispărură în direcţia unei poteci care urca spre Morro Babylonia. Maşina demară din nou şi cadavrul rămase singur.

Cîteva clipe mai tîrziu vehiculul oprea în faţa unei clădiri elegante, pe Praia de Botafogo, la marginea oceanului. Politicos, omul în negru îşi ajută nevasta să coboare înainte de a duce maşina la garaj.

Un sărăntoc care dormea în faţa clădirii, afară, direct pe mozaic, deschise ochii şi privi cu invidie la aceşti bogătani care risipeau într-o noapte de chef atîţia cruzeiros cît i-ar fi ajuns lui să trăiască o lună întreagă. Apoi adormi.

Capitolul II

Chiar în inima oraşului Rio, la numărul 147 de pe Avenida Presidente Wilson, se înălţa building-ul din sticlă şi aluminiu al ambasadei Statelor Unite. La etajul şase, o mulţime veselă şi pestriţă se înghesuia în jurul bufetului.

Se sărbătorea sosirea noului viceconsul. Bărbaţii purtau costume de culoare deschisă şi cravate, iar femeile rochii cu decolteuri ameţitoare: pudoarea exagerată nu-i caracterizează pe brazilieni. Whisky era la discreţie. Numai alcool de contrabandă. Din motive economice, orice import era interzis, chiar şi prin intermediul valizei diplomatice. De aceea, la sfîrşitul recepţiilor oficiale, înalţii funcţionari brazilieni plecau discret cu o sticlă de J & B sub braţ, oferită în numele bunelor relaţii americano-braziliene. Asta nu împiedica deloc mulţimea să înjure constant ambasada americană, aşa cum se întîmplă frecvent în toate ţările din America de Sud.

Noul viceconsul era foarte ocupat într-un colţ al încăperii, unde cîteva femei frumoase încercau să-l monopolizeze.

Noul diplomat era înalt şi blond, purta un smoking impecabil cu gulerul şi reverele din şantung albastru, iar pe piept îi atîrna o panoplie impresionantă de decoraţii, dintre care unele erau total necunoscute în Brazilia.

– Ce reprezintă această cruce albastră? întrebă tînăra nevastă a unui senator, de parcă i-ar fi spus: "Cînd vrei să fiu a ta?"

Consulul îşi plecă ochii aurii spre decolteul generos şi îi şopti ca şi cum i-ar fi spus un secret:

– Este crucea de Mare Maestru al Ordinului Lînii de Aur.

– Ah! făcu ea subjugată.

I-ar fi cedat imediat frumosului diplomat, cu condiţia să nu-şi dea jos decoraţia. Nici nu ne trece prin minte cît de fetişiste sînt femeile.

În orice caz, noul viceconsul le cucerise pe invitate. Unele făcuseră în aşa fel încît să-i fie prezentate de două ori, ca să simtă din nou pe mînă atingerea catifelată a buzelor lui calde.

Bărbaţii îl simpatizau şi ei. Cu zîmbetul lui natural şi purtarea nonşalantă a diplomatului de carieră, la care se adăuga puţin umor rece şi rafinat, nu putea să-şi facă decît prieteni.

Tocmai intrase decanul corpului diplomatic de la Rio, bătrînul ambasador al Irlandei, care abia mai vedea. Noul viceconsul se grăbi să-i vină în întîmpinare, îl conduse pînă la fotoliu şi schimbă cu el cîteva banalităţi amabile.

– Ce bine ar fi dacă americanii ne-ar trimite numai oameni aşa de bine crescuţi, mormăi bătrînul după plecarea viceconsulului.

Pe bună dreptate consilierul doi al ambasadei părea puţin agasat de succesul subordonatului său, mai ales pe lîngă o doamnă pe care pusese el ochii. Aşa că îşi croi drum prin grupul parfumat care îl înconjura pe tînărul diplomat şi îl trase de mînecă:

– Vino, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Cei doi bărbaţi se apropiară de un brazilian de vreo patruzeci de ani, distins, slab şi cu ochi pătrunzători, care întinse o mînă uscată viceconsulului.

– Îţi prezint pe unul dintre cei mai fideli susţinători ai noştri pe lîngă guvernul brazilian, zise consilierul. Doctorul Alfonso Crandao, care este şi avocatul domnului Alvaro Cunha.

Avocatul, după banalităţile de rigoare, nu încercă să continue conversaţia. Ai fi zis că e preocupat mai curînd de femeile drăguţe. Îl părăsi foarte repede pe noul diplomat şi porni în urmărirea unei splendide creaturi împopoţonată cu o rochie-paréo[1] cu flori care păreau pictate direct pe ea.

Noul diplomat nu avu însă timp să-şi tragă sufletul. Un lungan cu o tunsoare romantică şi faţa suptă se înclină adînc în faţa lui.

– Alex von Ritersdorf.

Malko îşi simţi mîna strînsă ca într-un cleşte. Omul avea o privire tulbure şi pupilele dilatate ca ale unui drogat. Nu-i lăsă timp viceconsulului să deschidă gura.

– Aş fi fericit să vă primesc, într-una din seri, la mine la cină sau să luăm dejunul la yacht-club. Am fost foarte legat de predecesorul dumneavoastră. Mi-ar place să fie la fel...

---

1) Paréo – fîşie de pînză purtată în jurul coapselor (n.t.).

Tînărul diplomat îl asigură că va fi cu siguranţă la fel. Dar în sinea lui avea o mică rezervă. Predecesorului său i se cunoaşte gustul pentru divertismentele amoroase în comun.

Von Ritersdorf îi strecură cartea lui de vizită, debită cîteva banalităţi despre timpul excepţional pentru anotimpul în care se găseau, 35 de grade şi 100% umiditate, şi încă nu erau decît la începutul iernii, apoi dispăru în mulţime.

Epuizat, noul diplomat îşi tamponă pe ascuns fruntea cu o batistă de mătase. Ar fi dat o sută de dolari să-şi poată scoate smoking-ul de culoare închisă. Era luna mai şi în Brazilia era toamnă, anotimpurile fiind inversate în emisfera sudică. Şi după toate probabilităţile urma să plouă... Dintre toate femeile care îşi îngînaseră numele în faţa lui, numai una îl interesase cu adevărat. O metisă superbă, aproape neagră, angajata ambasadei în cadrul serviciului relaţii cu publicul. Se numea Ruth Castella şi avea un mic apartament în Copacabana, cartierul cel mai plăcut din Rio.

Petrecerea continua. La acest gen de recepţii întîlneai tot felul de lume. Femei drăguţe în căutarea norocului, aventurieri, afacerişti şi cîţiva diplomaţi adevăraţi care îşi împărtăşeau prin colţuri secretele.

Viceconsulul fu tulburat şi de altă apariţie încîntătoare şi destul de neaşteptată: o chinezoaică înaltă, cu o rochie despicată şi părul împletit într-o coadă grea. Cu mutrişoara dispreţuitoare şi sînii provocatori, tînăra îi privea cu insistenţă pe bărbaţi. Dar nu avu timp să-şi exercite farmecul. Doi membri ai ambasadei o încadrară discret şi o împinseră spre o altă încăpere. Urmă o discuţie în urma căreia tînăra chinezoaică plecă zbîrlită toată.

În acelaşi moment, un tînăr înalt şi brunet, foarte bronzat, se repezi la viceconsul şi îi scuturâ braţul gata să i-l smulgă.

– Sînteţi nou, nu? zise el. Veţi vedea, aici e formidabil. Ai tot ce vrei. Sper că veţi veni pe vasul meu. Şi va trebui să încercaţi maşinile mele. În cazul în care veţi dori să cumpăraţi una...

Playboy-ul negustor de maşini bătu însă în retragere la apariţia consilierului. Acesta îl prinse pe viceconsul de braţ şi îi şopti:

– Fereşte-te de tipul ăsta. E un mare concesionar, dar în trei ani nu a vîndut decît o singură maşină... În schimb, vasul său se întoarce în fiecare săptămînă din Uruguay burdusit cu cravate şi whisky. Şi să n-ai de-a face cu el la poker...

– Cum îl cheamă?

– Bob Jaguari. E un dur. Se mai ocupă şi cu multe alte lucruri. Dar vino să-ţi prezint o persoană foarte importantă pentru noi.

Îl duse în faţa unui omuleţ mustăcios, cu faţa arsă de soare, îmbrăcat într-un costum strîmt din gabardină de culoare deschisă.

– Iată-l pe noul nostru viceconsul, zise consilierul.

Celălalt întinse o mînă durdulie, apoi, răzgîndindu-se, încercă să-l cuprindă pe diplomat cu mîinile lui scurte, bătîndu-l viguros cu palmele pe spate. Acesta era *abrazo*, salutul brazilian.

– José Carala, zise el cu o voce răguşită. La dispoziţia dumneavoastră.

– Domnul Carala, reluă consilierul, va apăra culorile noastre mîine în Senat, la Brasilia, în legătură cu un proiect la care noi ţinem mult. (Făcu cu ochiul spre consul.) José nu se lasă cu una cu două...

– *Cãos immondos*![1] răcni brazilianul. Ştiu eu ce să spun...

Îşi desfăcu puţin haina lăsînd să se zărească mînerul de sidef al unui Colt 45 vîrît chiar la centură. José bătu uşor peste patul armei:

– Asta pentru *oposicíon*...

Viceconsulul se îndepărtă cu prudenţă de acest senator ciudat. Încă nu asistase niciodată la o reuniune diplomatică unde participanţii să-şi arate armele de foc. Aproape imediat nimeri peste un personaj posomorît care purta, deşi era foarte cald, un costum gros şi nişte pantofi mari cu talpă triplă. La privirea diplomatului, personajul înclină uşor capul, dar nu încercă să se apropie.

– Cine e? o întrebă consulul pe Ruth Castella care tocmai scăpase dintr-un grup de masculi...

– Oficial, îi răspunse ea cu o strîmbătură dispreţuitoare, conduce Sovexport-ul la Rio. În realitate e vorba de importanta *Residentie* a KGB[2]-ului în America de Sud.

– De ce nu este expulzat?

Ruth săltă cu lehamite din umeri.

---

1) Cãos immondos – cîini scîrboşi (n.a.).

2) KGB – KOMITET GASUDARSTEVENOI BEZOPASTNOSTI (Comitetul sovietic al siguranţei statului), succesor al aşa numitei CEKA (Comisie extraordinară creată în 1917 pentru a combate contrarevoluţia, specula şi sabotajul) şi a aşa numitului GPU sau OGPU, administraţie politică a statului creată în 1922 şi integrată NKVD-ului în 1934. Între 1934 – 1946 funcţionează sub numele de NKGB (n.t.).

– Ar veni altul. Cel puţin acesta e cunoscut. Şi are şi protectori; guvernatorul statului Bahia, printre alţii.

Tînăra negresă părea că se plictiseşte de moarte. În timp ce vorbea, se sprijinea cînd pe un picior, cînd pe celălalt, iar rochia ei aproape transparentă era îmbibată de transpiraţie. Nu purta pe dedesubt decît un slip micuţ, ceea ce se vedea foarte bine. Şi tot atît de bine se vedea că îi plăcea de noul viceconsul.

– Nu vreţi să veniţi la piscina de la yacht-club, domnule viceconsul? îi propuse tînăra femeie. După aceea vă invit împreună cu cîţiva prieteni la o porţie de *féjouade*.

– Din nefericire, nu am timp acum pentru piscină. Dar ce este *féjouade?*

– Mîncarea noastră tradiţională. Fasole roşie, varză, manioc şi cîrnaţi.

– Ei bine, voi încerca să vin la *féjouade* imediat ce sfîrşesc cu obligaţiile oficiale.

Ea îl părăsi cu un zîmbet promiţător, legănîndu-şi picioarele lungi.

Consilierul doi al ambasadei, care se numea Larry Gallo, era nervos. Se apropie de viceconsul.

– Iar ne va trage clapa, bombăni el.

– Cine?

– Alvaro Cunha, singurul om care ne interesează în momentul ăsta. Aş fi vrut să-l poţi vedea. De altfel, nu-l aşteptăm numai noi. Priveşte.

Într-un colţ, bărbatul cu costum de lînă aştepta nemişcat. Dar invitaţii începeau să plece. Era tîrziu şi trebuiau să se pregătească pentru cină.

Din păcate, temperatura nu scăzuse nici măcar cu un grad.

– Nu funcţionează climatizarea? întrebă viceconsulul.

Larry Gallo ridică ochii spre cer.

– Ba da, aparatele sînt noi. Dar ca să le faci să meargă e nevoie de apă. Şi vara nu există apă la Rio.

– Grozav...

Sala era acum aproape goală. În faţa bufetului devastat, viceconsulul remarcă un bărbat care îi depăşea binişor în înălţime pe cei ce încă mai zăboveau. Un blond uriaş cu o faţă rumenă ca de nou-

născut şi nişte ochi albaştri foarte limpezi. Purta un smoking cu o croială învechită, dar întreaga lui persoană degaja o mare distincţie. Îl văzu pe consul în sfîrşit singur şi veni spre el cu mîna întinsă.

– Sînt prinţul Kurt von Falkenhausen, zise el. Parcă am auzit că sînteţi prinţul Malko Linge?

– Aşa este, încuviinţă Malko, puţin surprins. Îmi pare bine că am găsit aici un compatriot. Nu mă aşteptam.

Celălalt continuă în germană:

– Dacă nu mă înşel, dragul meu, eşti şi langraf de Kletgan, margraf al Lusaciei de Jos şi mare voievod al voievodatului Serbiei?

De data asta Malko îşi privi interlocutorul cu emoţie.

– Ei drăcie, cum ai aflat toate astea?

Debitul verbal al lui Kurt von Falkenhausen deveni şi mai sacadat.

– Printr-o minunată şi extraordinară coincidenţă, dragul meu. Castelul familiei dumitale e situat pe frontiera ungară, lîngă Linz, nu-i aşa?

– Da.

– Ei bine, al nostru era doar la vreo douăzeci de kilometri în interior. Şi, cam în urmă cu un secol, străbunicul meu a luat în căsătorie o prinţesă, Clara Linge.

Lui Malko i se umeziră ochii.

– Atunci sîntem veri!

Era pentru prima dată, de ani de zile, cînd întîlnea un membru al familiei sale. Părinţii lui muriseră cînd era încă mic şi doar nişte rude îndepărtate, exilate în Africa de Sud, îi mai scriau din cînd în cînd.

Cei doi bărbaţi se priviră o clipă cu zîmbetul pe buze apoi se îmbrăţişară.

– Brazilienii numesc asta *abrazo*, remarcă Kurt. Dar aceşti sălbatici nu-l practică decît spre a se convinge că nu sînt înarmaţi. E lamentabil. Hai să închinăm un pahar în cinstea întîlnirii noastre, dragul meu văr.

Merseră la bar şi comandară două vodci fără apă. După ce băură, Malko remarcă că vărul lui nu purta decît un inel de aur cu blazon.

– Celibatar?

Prinţul Falkenhausen ridică ochii la cer şi mai comandă o vodcă.

– Cum să faci altfel în ţara asta? Femeile sînt încîntătoare, dar toată lumea are cel puţin cîteva picături de sînge negru în vine. Asta ar

putea să reapară la un nepot, ceea ce n-ar sta deloc bine numelui de Falkenhausen. Mai bine mor fără urmaşi.

Malko îl aprobă. Îşi povesti şi el în mare viaţa, avînd prudenţa să-l lase pe interlocutorul lui să creadă că era diplomat de carieră. Apoi îi vorbi de castel. Fu rîndul celuilalt să se înduioşeze.

– Un castel adevărat... Vreau să văd fotografiile, planurile! Poate îţi dau nişte sugestii. Eu nu mai am decît o vilă la Ipanema. Uneori privesc marea şi îmi spun că la mii de kilometri de aici sînt pădurile şi oraşele Austriei. Nu am mai fost în Europa de doisprezece ani. La ce bun, cînd nu mai am pe nimeni. Aşa că vînez şi pescuiesc, să nu mai simt cum trece timpul.

– Cu ce te ocupi la Rio? îl întrebă Malko.

Kurt ridică nepăsător din umeri.

– Cu o treabă foarte simplă: conduc banca Marilor Mine[1]. Esenţialul constă în închirierea de seifuri unor mari proprietari care îngrămădesc în ele sute de milioane. Treaba serioasă se face la New York...

Cineva tuşi lîngă ei. Larry Gallo se scuză cu un zîmbet.

– Un prieten te aşteaptă în biroul meu, îi zise el lui Malko. Dacă vrei...

Malko nu prea avea chef să-şi părăsească vărul abia descoperit. Dar nu se putea împotrivi. Kurt mai bău o vodcă, apoi îşi strînseră amîndoi mîna schimbînd cărţile de vizită.

– Hai să cinăm mîine împreună, propuse Kurt.

Malko acceptă imediat, bucuros că va putea să vorbească despre lambriurile lui cu cineva care îl înţelegea.

Apoi îl urmă pe consilier.

Intrară într-o cameră cu uşa capitonată, care dădea spre partea din spate a clădirii. Un bărbat se găsea deja în birou şi se ridică la intrarea celor doi diplomaţi. Necunoscutul era îmbrăcat după moda americană, dar faţa foarte bronzată îl făcea să semene cu un brazilian. Avea o privire dură şi iscoditoare; costumul subţire, ajustat pe corp, îi scotea în evidenţa umerii atletici.

Consilierul făcu prezentările.

– El e Frank Gunder, reprezentantul *Company*-ei în Brazilia. Ştie

---

1) Trinas Gerais – Minele Generale.

tot, vede tot, aude tot, adăugă el rîzînd. Frank, îţi prezint pe noul nostru viceconsul, prinţul Malko Linge.

Malko îl învălui pe american cu o privire lungă. Instinctiv, îi fu antipatic. În ochii lui cenuşii stăruia ceva inuman. Probabil că era mai tînăr decît Malko cu cinci-şase ani şi nu purta verighetă. Un om ca el nu putea fi căsătorit. Malko întîlnise deja mulţi de teapa lui. Pentru ei oamenii erau nişte abstracţiuni. Şi pentru ca existenţa lor să fie limpede şi frumoasă, nu ezitau niciodată să elimine cîteva abstracţiuni. Frank Gunder avea probabil tot atîta sensibilitate ca şi coşul unui şemineu de marmură.

Ceva îl crispă imediat pe Malko. Frank îşi rodea unghiile. Era extrem de îngrijit, cu părul tuns scurt, avea un costum impecabil şi cravată de mătase, în schimb degetele i se terminau cu nişte cioturi sîngerii. Cînd începea să reflecteze nu se putea abţine să nu-şi ronţăie unghiile. Şi cum reflecta tot timpul...

Frank Gunder simţi probabil că nu îi inspira prea multă simpatie.

– Viceconsul? zise el uitîndu-se la Malko şi zîmbind mînzeşte. De cînd îşi alege diplomaţia oamenii dintre agenţii secreţi? E un om al nostru, o ştii la fel de bine ca şi mine.

– Ssst! zise al doilea consilier. Ăsta e un secret care trebuie să rămînă între noi.

Gunder izbucni într-un rîs zgomotos.

– E cumva o glumă?

Îşi îndreptă un deget spre Malko.

– Bătrîne, îi zise el, de ieri eşti mort! Cel puţin pentru brazilieni. Ar fi mai bine să nu-ţi găsească cadavrul, altfel asta ţi-ar complica viaţa. Oamenii de aici sînt superstiţioşi. În orice caz, sosirea dumitale e un secret pe care-l ştiu toţi...

Consilierul luă un aer înţepat şi surprins. Frank se întoarse spre el.

– Ascultă, domnule consilier, nu te mai juca de-a agentul secret. Nu e treaba dumitale. Dacă n-aş fi intervenit ieri, s-ar fi putut declanşa o catastrofă. Pentru că un tip dîndu-se drept prinţul Malko Linge, se ducea să sune la uşa lui senhor Alvaro Cunha cînd l-am neutralizat...

– Neutralizat?

– E nevoie să vă fac o schiţă? În orice caz, am avut noi grijă să-i dispară corpul. În felul ăsta brazilienii nu se vor amesteca în această mică spălare a rufelor în familie.

Malko era tulburat. Hotărît lucru, era o țară de nebuni.

– Cine era dublura mea? întrebă el.

Gunder dădu din umeri.

– Habar n-am. Avea pașaport austriac și venea de la Zürich cu Scandinavian Airlines care, între paranteze fie zis, mergea și la Moscova. Cu siguranță că rușii îi trimiseseră întăriri amicului nostru Dimitri, pe care l-ai văzut mai adineauri.

– Și cum ai aflat de venirea lui? îl întrebă Malko.

Frank ezită o fracțiune de secundă înainte de a răspunde. Nu-i plăcea să-și desconspire informatorii, nici pentru a satisface curiozitatea colegilor.

– Micuța Ruth mi-a furnizat informația, răspunse el cu regret. Se pare că are pe cineva la aeroport care supraveghează sosirile suspecte.

– Și pe urmă?

– Pe urmă?

Frank se arătă surprins.

– Păi totul a fost foarte simplu. L-am găsit pe șoferul taxiului care l-a dus pe tip pînă la *Excelsior*, tot datorită lui Ruth, și ne-am pus la pîndă. Și cînd nenișorul nostru s-a arătat la Cunha, pur și simplu l-am șters dintre vii...

Privirea lui Malko se pierdea în gol.

– Înțeleg. Sînteți bine organizați...Și eu care credeam că Brazilia e o țară liniștită... Voi renunța la post.

În fond era încîntat de noua funcție. Căci Alteța sa Serenisimă prințul Malko Linge putea în sfîrșit să se prezinte cu titlul și cu numele lui adevărat. De obicei lucra sub alte identități.

Austriac retras în Statele Unite, Malko nu acceptase să lucreze pentru CIA[1] ca agent secret de lux decît dintr-un singur motiv: avea mare nevoie de bani ca să restaureze castelul familiei, situat la frontiera Ungariei cu Austria.

---

1) CIA – CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY. I-a succedat în 1947 așa numitei GIP. Pînă la începutul celui de al doilea război mondial, contra-spionajul american era asigurat atît de serviciul de informații al armatei cît și de FBI. Dezastrul provocat de japonezi la Pearl Harbor (7 dec. 1941) l-a determinat pe președintele Roosevelt să dea țării sale un adevărat serviciu de informații. CIA a renăscut după terminarea conflictului din motive impuse de războiul rece (n.t.).

Succesul de care se bucura în rîndul serviciilor secrete se datora unor calităţi destul de rare. Mai întîi avea o memorie prodigioasă. După treizeci de ani era în stare să recunoască o siluetă zărită în treacăt. Această memorie îl ajuta să vorbească vreo douăsprezece limbi mai puţin răspîndite precum turca, persana sau japoneza. Dar mai ales ştia să se folosească de creierul lui fiind în acelaşi timp un adevărat gentleman. Armele de foc îl dezgustau cînd nu era vorba de vînătoare, şi se servea de ele cît mai puţin posibil.

În schimb femeile, care cădeau în plasa ochilor lui aurii una după alta, îi salvaseră viaţa de mai multe ori.

Pentru serviciile secrete americane, Alteţa sa Serenisimă era *SAS*; şi unii după alţii, colegii săi din lumea întreagă – inclusiv cei sovietici – adoptaseră în privinţa lui această poreclă, care îmbina respectul cu conciziunea.

Cînd patronul de la Washington îl întrebase dacă acceptă să plece la Rio de Janeiro ca viceconsul al Statelor Unite – bineînţeles un post de acoperire – aproape că nici nu discutase preţul onorariului. Abia avusese timp să comande cărţile de vizită cu cîteva dintre titlurile lui: mare voievod al voievodatului Serbiei, cavaler al Ordinului Suveran de Malta, cavaler de drept al Ordinului Vulturul Negru. Şi mai erau şi altele. Brazilienii n-ar fi înţeles nimic, dar în fine...

Adevăratul viceconsul îmbolnăvindu-se "din fericire", în două zile Malko se prezentase la post. La aeroport se bucurase mult în sinea lui văzînd că e primit de un ataşat al ambasadei. O schimbare faţă de obişnuitele mutre bune de spînzurat ale agenţilor prieteni sau duşmani.

S-ar fi instalat foarte bine în rolul lui de diplomat fără să se preocupe de restul. Se simţea făcut pentru asta. Dar Larry Gallo gîndea cu totul altfel.

– Dragul meu SAS – şi el i se adresa astfel, mai scurt – va trebui să te pui serios pe treabă. Prietenul nostru Frank îţi va rezuma situaţia.

Frank îşi strivi ţigara într-o scrumieră. Ai fi zis că e un conferenţiar universitar.

– Ştii pentru ce ai fost trimis aici? îl întrebă el puţin cam agresiv.

– Probabil pentru că nu mai sînteţi stăpîni pe situaţie, remarcă Malko.

– Asta își închipuie Washington-ul. O să vezi că n-ai să faci mai mult decît mine. Tipul ăsta e tare ca lemnul de jacaranda. Nu știi de unde să-l apuci.

– Ce-ar fi să-mi dai cîteva detalii, propuse Malko.

Murea de căldură, iar ochii îl usturau de sudoare. Și se mai gîndea și la frumoasa Ruth. Ea se potrivea mai bine decît Frank cu ideea pe care și-o făcuse despre Brazilia.

– Știi ce este acela magneziu? atacă Frank.

– Vag, zise Malko. Parcă un metal care se folosește la anumite aliaje.

– Da. Dar magneziul este un metal rar, nobil și strategic. Fără el nu poți să faci tunuri, blindaje, portavioane... Durerea e că noi nu avem deloc magneziu pe teritoriul SUA, sau aproape deloc. Nouăzeci și cinci la sută din nevoi le satisfacem prin import. Din India și din Brazilia. În India știi ce se întîmplă. Azi-mîine intră chinezii acolo, și atunci adio magneziu. Sau s-ar mai putea ca unul dintre succesorii lui Nehru să ia hotărîrea să nu ne mai vîndă, în numele coexistenței pașnice. Rămîne prin urmare Brazilia.

– Aici s-ar părea că sînteți bine plasați, îl întrerupse Malko.

– În aparență. (Tonul lui Frank era amar.) Țara asta are o capacitate de absorbție a dolarului pur și simplu prodigioasă. Iar brazilienii nu prea ne au la inimă.

– Dar ce e cu magneziul?

Malko își pierdea răbdarea. La Washington i se spusese că misiunea asta va fi diferită de celelalte. Fără violență sau încăierări, în schimb se cerea multă diplomație. Detaliile urma să le afle la fața locului. Numai că personajul lui Frank nu se prea potrivea cu imaginea unui diplomat...

– Magneziul, continuă omul de la CIA, se găsește la aproape trei mii de kilometri de aici, la nord de gura Amazonului, pe teritoriul Amapá, un colțișor încîntător unde ai putea putrezi de viu, așa e de sănătos. Dar aici se găsește cea mai mare grămadă de magneziu din lume: în jur de treizeci de milioane de tone, ceva mai mult de un miliard de dolari... Și e la suprafață; practic n-ai decît să te apleci și să-l iei.

– Atunci care e problema?

– Problema e că ne aflăm în Brazilia... Că acest magneziu e brazilian, mai exact este proprietatea unui anume Alvaro Cunha. Aici se strică treaba. Pînă acum, Alvaro Cunha nu şi-a exploatat niciodată magneziul; este atît de bogat încît îl plictisea simplul efort de a discuta un contract. Posedă probabil două-trei milioane de hectare pe care creşte vite. Munceşte o singură zi pe an – atunci cînd le vinde. Dar are o fiică, Linda. Şi ea s-a hotărît să se mărite. Iar scumpul ei tătic vrea să-i dea o zestre demnă de reputaţia lui. De aceea catadicseşte să se ocupe de magneziu. Nu s-a dus să-l vadă şi nici măcar nu ştie cum arată, dar acum cîteva luni a anunţat că vrea să-l vîndă...

Frank schiţă un zîmbet.

– Inutil să-ţi mai spun ce scandal a declanşat taica Alvaro. Lui puţin îi păsa, nu voia decît grămada enormă de dolari pentru micuţa Linda. Vindea magneziul cum ar fi vîndut o vilă la periferie... Cînd s-a aflat toată povestea asta, au aterizat la Rio atîţia agenţi secreţi încît s-ar fi putut ţine un congres. Te scutesc de detaliul graţioaselor preliminarii. Pentru unii, plimbarea la Rio a fost ultima lor călătorie. Cu atît mai mult cu cît brazilienii s-au trezit şi ei. Cînd s-a aflat că bătrînul Cunha va "scoate la mezat" străinilor o bogăţie naţională, au scos un strigăt de indignare care mai ţine şi acum. S-a vorbit de naţionalism.

Cunha, care nu se lăsa impresionat atît de uşor, a cumpărat un lot de mitraliere din Paraguay, a închiriat serviciile unui grup de caboclos[1] încadraţi de capangas – ucigaşi – şi a anunţat că va trage fără somaţie în toţi cei care vor pune piciorul pe pămînturile lui, inclusiv în guvernatorul provinciei. Asta a calmat spiritele înfierbîntate ale brazilienilor. Restul l-am făcut noi. Cu puţină persuasiune şi mulţi dolari, l-am convins pe bătrîn, că noi sîntem singurii cumpărători valabili şi că afurisiţii de chinezi îl vor plăti în tractoare... Totul era OK. Aveam un contract de două sute de pagini unde totul, dar absolut totul, era prevăzut. Totul în afara unui lucru...

– Care? întrebă Malko captivat.

– Că bătrînul nu va semna.

Urmă o tăcere la fel de grea ca aerul fierbinte. Apoi americanul reluă.

---

1) Caboclos – metişi (n.a.).

– După ce totul a fost hotărît, bătrînul a început să ezite, să amîne semnarea, spunînd în acelaşi timp că nu renunţă la afacere. Era gata să ne ţicnim cînd l-am auzit... I s-a promis totul, chiar să-i construim pe cheltuiala noastră o cale ferată pînă la zăcămîntul lui să poată merge duminica să-l vadă... Nimic. Tot ezită. Singura chestie pozitivă este că a cerut să semneze cu cineva trimis special de la Washington, ca să dea mai multă solemnitate afacerii. De aceea te-au trimis fuga fuguţa... În plus, am impresia că nu-i prea place de ochii mei.

Malko nu păru deloc surprins de această ultimă precizare.

– Dar, îl întrerupse el, după cîte înţeleg eu, asta e treaba unui ataşat comercial. Ce să fac eu aici? Nu cunosc nimic în materie de contracte...

Ambasadorul nu zicea nimic. Frank săltă nepăsător din umeri.

– Nu-ţi face griji pentru contract. Avem zece tipi pe care nu-i ţinem decît pentru asta. Îl învaţă pe de rost cu virgule cu tot. Noi însă avem nevoie de cineva destul de şiret ca să-l facă pe bătrîn să semneze şi să-l împiedice să semneze cu alţii. Şi s-ar părea că pasărea asta rară eşti dumneata.

Frank nu părea prea încîntat că i se lua pîinea de la gură.

– Închipuie-ţi că bagă unii o şopîrlă, continuă el. Ar fi prea simplu dacă guvernul american ar putea interveni direct. Dar brazilienii sînt susceptibili ca nişte fete bătrîne cînd e vorba de bogăţiile lor naturale. Ca să exploatăm blestematul ăsta de magneziu sîntem obligaţi să înfiinţăm o societate falsă americano-braziliană, ca afacerea să iasă cu obrazul curat. Bineînţeles, brazilienii care vor face parte din ea sînt oamenii noştri... Doar că nu numai noi ne-am gîndit la asta. În acest moment sînt o duzină de societăţi la Rio care n-au alt scop decît să şterpelească afurisitul ăsta de magneziu. Şi află acum *cine* este cu adevărat în spatele lor!

De exemplu, am descoperit una deosebit de dubioasă care, prin venezueleni, brazilieni şi olandezi, lucra în realitate pentru Germania de Est... Înţelegi unde ar fi ajuns magneziul. Trebuie să ne mai ferim şi de francezi. Sînt capabili să-l plaseze chinezilor, iar ăştia să-l folosească la bombele pe care le vor arunca apoi în capul nostru...

Malko îşi tamponă fruntea de sudoare. Începea să înţeleagă. Ce intrigă a dracului!

– Şi totuşi, întrebă el, de ce să trimită un agent cu identitatea mea, şi de ce voi l-aţi ucis?

Frank îl privi cu milă.

– Fir-ar să fie, păi tocmai ţi-am explicat. Închipuie-ţi că falsul Malko Linge ar fi ajuns la prietenul nostru Cunha şi i-ar fi zis: "Eu sînt omul trimis de Washington ca să semnez contractul cu dumneata". Ceea ce tocmai intenţiona să facă cînd l-am oprit noi... Închipuie-ţi că printr-o minune, taica Cunha ar fi avut mare chef să dea autografe şi că şi-ar fi pus apostila pe contract. Închipuie-ţi că *missi dominici*[1] de la Washington l-ar fi făcut să semneze cu o societate indicată de el şi care să nu fie a noastră, ci una a adversarilor noştri... Închipuie-ţi că acest nefericit de Cunha, după ce semna, avea un accident stupid, cum ar fi o maşină care face explozie sau o grenadă la micul dejun... Vezi tabloul. Adio magneziu! Iată de ce n-am lăsat dublurii timp să admire Brazilia. Şi bine am făcut.

Consilierul dădu aprobativ din cap.

– Cred într-adevăr că Frank a avut dreptate să recurgă la această metodă destul de brutală. Miza este mult prea importantă. În fond, omul acela ştia la ce se expune uzurpîndu-ţi personalitatea...

– Şi brazilienii ce-au spus de moartea lui? întrebă Malko.

– Nimic, făcu Frank. Deoarece cadavrul a dispărut aproape imediat. Lor le-au rămas actele. Însă fără cadavru, sînt prea leneşi ca să-şi dea multă osteneală. Bun, acum e rîndul dumitale să intri în joc. Obiectivul: să-l faci pe bătrîn să semneze. În acest scop foloseşti farmecul personal sau îl arzi cu feştila la tălpi – rămîne să alegi.

Multe lucruri îl tracasau pe Malko. Înregistrase toată convorbirea ca un magnetofon şi acum o revedea în minte.

– De unde luaţi banii pentru această societate falsă? întrebă el. Pentru că nu puteţi convinge Congresul să voteze nici măcar un dolar pentru o afacere fantomă.

Frank rînji.

– Ştii cît s-a şterpelit din fondurile secrete între 43 şi 45 ca să se facă bomba atomică, fără a stîrni Congresul şi opinia publică? Două miliarde de dolari! Aşa că, pentru magneziul nostru, nu e cazul să ne jenăm...

---

1) Missi dominici – trimisul stăpînirii (n.t.).

– Bine, zise Malko, dar ai cumva idee pentru ce amicul dumitale Alvaro nu mai vrea să semneze?

– Idei am cu toptanul, răspunse Frank. Nu-ţi rămîne decît să alegi. După aceea vei avea dureri de cap la fel ca mine. Primul motiv care îmi vine în minte: cineva i-a oferit mai mult ca noi. Posibil, dar puţin probabil. Variantă: vrea să obţină mai mult scoţîndu-ne din minţi. S-ar potrivi cu felul lui de-a fi.

A doua ipoteză. Brazilienii l-au ameninţat că-i iau gîtul dacă va semna contractul cu străinii. Ăsta ar fi lucrul cel mai rău care s-ar putea întîmpla. În cazul ăsta ar însemna că mai întîi ar trebui să punem la cale o micuţă lovitură de stat, ca să plasăm oameni de-ai noştri acolo unde trebuie înainte de a relua negocierile. Mă rog în fiecare zi să nu se fi întîmplat aşa ceva.

Dar s-ar mai putea să fi fost ameninţat de unii din concurenţii noştri... În situaţia asta, trebuie aflat cine sînt şi lichidaţi. Lucru cu mult mai uşor de realizat, fără să fie nevoie să declanşăm o revoluţie. Sau poate că pur şi simplu bătrînul s-a răzgîndit şi nu vrea să spună de teamă că nu l-am crede şi l-am lichida în scop preventiv.

Cam asta e tot ce pot să-ţi spun. Toţi informatorii mei lucrează de zor. Încă n-am aflat nimic sigur. Sînt numai bănuieli. Te voi ţine la curent. Pot să-l lichidez pe Cunha în 24 de ore. Dar poate fi cea mai rea soluţie. Dumnezeu ştie ce ne mai aşteaptă după aceea. Fiindcă rămîne fata... Altă figură şi ea. Care urmează să se mărite.

– Cu cine?

– L-ai văzut. Von Ritersdorf. Un german stabilit în Brazilia de multă vreme. Se ocupă de afaceri imobiliare. Fără nici o legătură politică în aparenţă. Are aerul că trăieşte în afara istoriei. Poate puţin homosexual.

Acest Frank era un adevărat fişier. Malko mai avea o întrebare importantă de pus.

– Ai pe cineva în anturajul lui Cunha?

Frank luă un aer preocupat.

– Natural. Îl cheamă Gustavo Orico. Este secretarul particular al lui Alvaro Cunha. I-am dat atîţia dolari încît ar putea să cumpere singur blestematul ăsta de zăcămînt. Numai că, de cîteva zile, am impresia că mă duce cu preşul. De două ori mi-a dat plasă şi n-am

primit nici un telefon de la el. În mod normal, ne întîlneam miercurea şi sîmbăta, pe la şapte, la barul hotelului *Excelsior*.

– Şi? îl întrerupse Malko.

– Ultima oară am vorbit cu el la telefon. Era foarte excitat. Mi-a spus că mă sunase pentru că are ceva foarte important să-mi spună. Din nenorocire, se găsea acasă la Cunha. Probabil că bătrînul a intrat în încăpere şi a trebuit să închidă brusc. Asta e tot.

Preocupat, Frank îşi ronţăi un vîrf de unghie.

– Cum l-ai angajat? întrebă Malko.

Americanul îi aruncă o privire crucişă.

– Eşti foarte curios. În fine, dacă te interesează asta, Ruth mi l-a adus. E unul din foştii ei amanţi. Fata e utilă, continuă el serios. Cunoaşte mulţi oameni la Rio.

– Ce fel de om este acest Orico? întrebă Malko.

– Prudent ca un şarpe. De asta nici nu-mi fac prea multe griji în privinţa lui. Nu iese aproape niciodată din vilă, ar putea să te taie cu cuţitul fişiuţe mai înainte de a-ţi da seama şi are tot timpul puşcociul la el.

Nu mai rămînea decît să spere că Orico va reveni pe linia de plutire. Malko îşi notă numărul de telefon de la vila lui Alvaro Cunha.

– Unde stai? îl întrebă Frank.

– Deocamdată la *Copacabana Palace*.

– Din tot oraşul ăsta afurisit, acolo e cel mai puţin nasol. Şi măcar are piscină.

Frank Gunder se ridică. Făcu un mic gest cu mîna în semn de rămas bun şi închise uşor uşa în urma lui.

– E un băiat dur şi fără scrupule, suspină consilierul, dar foarte util.

– E nevoie şi de asta, zise Malko.

Cinismul omului de la CIA îl şocă puţin. Şi el fusese amestecat în poveşti urîte, dar niciodată nu putuse să pună la cale o crimă cu sînge rece sau să aibă în vedere nişte calcule atît de lipsite de omenie ca cele ale lui Frank. Totuşi trebuia să recunoască că americanul îşi cunoştea bine meseria şi putea fi un aliat preţios.

– Cine era brazilianul înarmat pînă în dinţi pe care mi l-aţi prezentat? îl întrebă el pe ambasador.

– Ah, senhor José Carala. Unul din prietenii noştri buni. Şi e sincer. Mîine va avea loc în Senat o dezbatere în privinţa concesiilor

date societăţilor străine. Carala trebuie să împiedice votarea unui proiect. Va fi ceva agitaţie. Ar trebui să dai o raită pe acolo. Paşaportul diplomatic pe care îl ai îţi va permite să intri cu uşurinţă. Dar să-i telefonezi lui Alvaro Cunha din seara asta.

– Bineînţeles.

Malko dădu mîna cu Larry Gallo şi porni spre uşă. Acesta îl strigă din urmă.

– Ai o maşină?

– Da, un Chevrolet al ambasadei.

– Bun. Fii atent la staţionări.

– De ce? Am placă cu CD.

Consilierul rîse din toată inima.

– Puţin le pasă. Cruzeiro a ajuns să valoreze atît de puţin încît preţul unei amenzi este în jur de o treime din valoarea unei fise de telefon. Aşa că poliţiştii au găsit un mijloc foarte simplu ca să-i descurajeze pe contravenienţi: le dezumflă roţile de la maşină...

– Simpatic!

– Cît priveşte placa CD, nici măcar nu ştiu ce înseamnă. De la ultima revoluţie, puterea e în mîinile militarilor şi soldaţii au luat locul agenţilor de circulaţie. Săptămîna trecută, în faţa Camerei, au dezumflat roţile de la maşina preşedintelui Adunării Naţionale! Era gata să asistăm la a doua revoluţie... Îţi urez totuşi noroc!

Aşezîndu-se la volan, Malko nu se gîndea decît la un singur lucru: să găsească o oază de răcoare şi să se destindă puţin. Era timpul să ajungă la întîlnirea cu Ruth.

Cumpărase un plan al oraşului ca să nu fie nevoit să-şi ia şofer. Rio se întindea pe malul oceanului. Dar circulaţia se dovedea pur şi simplu delirantă. Nu era de mirare că asigurarea nu exista în această ţară.

Chevrolet-ul porni uşor de lîngă trotuar şi se îndreptă spre Copacabana pe Avenida Auguste Severo. La o sută de metri în spatele lui demară imediat un mic Volkswagen verde cu patru oameni la bord. Chevrolet-ul putea fi urmărit cu uşurinţă: la Rio circulau sute de maşini Volkswagen...

Capitolul III

Malko găsi destul de uşor apartamentul în care locuia Ruth Castella, pe strada Figuerido, foarte aproape de hotelul lui. Parcă maşina şi luă ascensorul pînă la etajul patru.

Îi deschise chiar Ruth. Tînăra îşi schimbase rochia de la cocktail cu un fel de paréo ce i se mula şi mai strîns pe corp.

– Îmi pare bine că ai venit, îl întîmpină ea veselă. Intră. Nu te prezint. Vei vedea mai tîrziu. Dar acum trebuie să te faci comod.

Cinci minute mai tîrziu, după un duş reconfortant, Malko îşi făcu apariţia îmbrăcat într-un paréo. Apartamentul era mic, dar plăcut. Cîteva divane, un televizor aşezat direct pe podea şi mulţi tineri. Toţi în paréo sau pantaloni de pînză. Într-un colţ, Malko îl recunoscu pe Bob Jaguari, bînd un rom alb dintr-un pahar mare de sticlă. Erau în total vreo 12 persoane, fete şi băieţi, care beau şi flecăreau. Ruth îi aduse o farfurie fumegîndă şi o lingură de lemn.

– Iată şi promisa féjouade, zise ea. Împreună cu condimentul.

Îi întinse o sticluţă cu ulei în care pluteau bucăţele mici de ardei. Probabil că tînăra deja băuse, căci ochii ei mari şi căprui străluceau de excitare.

Malko turnă din belşug ardei peste fasole. Ruth se uită la el şi izbucni în rîs.

– Dacă mănînci tot ce ai în farfurie, va trebui să-ţi găsim imediat o femeie.

Malko avea din ce în ce mai mult impresia că nu ar fi fost nevoie să o caute prea departe. Îi era foame şi începu să mănînce. Prima înghiţitură fu gata să o scuipe jos: parcă era foc lichid. Dar hotărî să nu se facă de ruşine în faţa fetei. Numai că o dată cu conţinutul farfuriei dădu gata şi o sticlă întreagă de vin roşu, foarte dulce şi foarte tare.

Tînăra femeie mînca alături de el aşezată pe o pernă.

– Îţi place trio Tamba? îl întrebă ea.

Malko nici măcar nu ştia ce înseamnă.

Ruth se apropie de pick-up şi puse un disc. Era o samba îndrăcită. Ca la o comandă, Ruth începu să se legene pe loc. Un băiat cu pantaloni de pînză sări în picioare şi începu să danseze în faţa ei. Un fior electric parcurse instantaneu asistenţa. Niciodată nu mai simţise Malko o atmosferă atît de erotică. Nu putea să-şi ia ochii de la Ruth. Avea dansul în sînge, ca toţi negrii.

Tînăra se prăbuşi în cele din urmă lîngă el, lac de apă.

– Te voi lua la dans. Îţi place? zise ea sprijinindu-se de el cu ochii închişi.

Bob Jaguari îşi părăsi colţul şi îi făcu un semn. Ea se ridică şi se duse la el. Urmă o discuţie însufleţită. Bărbatul lăsa impresia că ar vrea să o ia cu el. Pînă la urmă plecă fără să-şi ia rămas bun şi Ruth se întoarse lîngă Malko. Ceilalţi continuau să bea şi să rîdă. Malko se uită la ea cu o privire întrebătoare.

– E gelos?

Ea izbucni în rîs şi îşi apropie gura de urechea lui. Trupul ei mirosea a junglă.

– Eşti prietenul meu sau viceconsulul? şopti ea.

– Prefer să fiu un prieten.

De data asta buzele tinerei îi atinseră uşor gura. Malko avu senzaţia că intră în contact cu un cablu de înaltă tensiune. Fata asta avea 220 de volţi. Abia se stăpîni să nu o ia în braţe. Căci gestul ar fi însemnat lipsă de ţinută din partea unui membru al corpului diplomatic. Malko regăsea aici Brazilia pe care o visase totdeauna.

– Bob avea nevoie de mine, îi explică ea.

– La ora asta?

– Se duce la treabă. De aceea era preocupat. Nu-i place să facă treabă. Trebuie să iasă în larg după o încărcătură de cravate de mătase ce îi va fi aruncată de pe un cargou.

– E contrabandist?

– Nu, are *jeito.*

– Adică?

– Adică ştie să se descurce, are sistem, sistemul *D.* Bob nu suferă să stea în birou şi să vîndă maşini. În schimb îi place vasul, aşa că se descurcă cu el. Şi pe urmă joacă foarte bine poker şi ştie să prindă peşti sub apă.

– Şi dacă pun mîna pe el în seara asta?

– Ei bine, toţi vameşii din Rio poartă cravate de mătase... Numai că dacă mă duceam cu el riscurile erau mai mici. Cînd întîlneam un vas al vămii, ne suiam pe punte şi făceam pe îndrăgostiţii...

– Ce-ţi dă în schimb?

– Oh, se culcă cu mine din cînd în cînd. Îmi place tare mult. O mulţime de fete din Rio ar vrea să fie în locul meu. Face foarte bine dragoste şi are, în fine, are...

Se înroşi şi izbucni în rîs.

– Nu vreau să vorbesc de asta că mă excit.

Malko căzu pe gînduri. Contrabanda putea duce la orice. Dar Ruth nu-l lăsă să reflecteze.

– Aveţi o maşină domnule viceconsul?

– Da.

– Atunci, hai să ne scăldăm la Barra din Tijuca.

Sări în picioare şi le explică tuturor ideea ei. Toţi ajunseră în stradă cît ai clipi din ochi. Ruth urcă în Chevrolet, ceilalţi în maşinile prietenilor lor.

– Îţi spun eu pe unde s-o iei, îi zise ea lui Malko.

Apoi alunecă spre el şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

La primul stop, Ruth se lipi strîns de el şi îl sărută uşor, fără să spună o vorbă. După aceea îşi lăsă mîna lungă şi brună să se odihnească pe coapsa lui.

Merseră aşa o jumătate de oră. Malko, atent la drumul necunoscut şi captivat de prezenţa fetei, nu remarcă Volkswagen-ul verde care îl urmărea la o sută de metri în spate. Nici Ruth nu întoarse capul înapoi.

Intrară pe un drum desfundat şi pustiu, care urma malul apei. Malko zări o tablă indicatoare în lumina farurilor: *Praia dos Bandeirantes.*

– Aici, zise Ruth. Opreşte maşina pe mal.

Malko opri şi stinse farurile. Ceilalţi încă nu se vedeau. Volkswagen-ul se oprise ceva mai încolo, pe marginea drumului.

Ruth alerga deja pe nisip. Malko venea în urma ei, stingherit de paréo. Luna lumina ca în plină zi. Cînd se văzu prinsă din urmă, tînăra femeie se aruncă în braţele lui şi se rostogoliră amîndoi pe nisip.

Ruth îşi desfăcu paréo cu un gest grăbit. Nu purta nimic pe dedesubt. Avea o piele arămie şi netedă, dar Malko nu avu timp să o admire. Tînăra se lipi de el şi îl sărută, înfundîndu-i umerii în nisip. Apoi rămase aşa, culcată peste el. Plaja era pustie cît vedeai cu ochii.

– Vino, zise Ruth.

Îl luă de mînă şi alergă pînă la apă. Era caldă! Aproape 27 de grade. Malko plonjă cu mare plăcere. Ruth înota în faţa lui ca o anghilă. Se jucară un moment printre valuri.

La întoarcerea pe plajă, Ruth luă cele două bucăţi de stofă şi le întinse pe nisip, lîngă un boschet. Apoi se lungi pe ele cu un suspin de satisfacţie. Deşi era noapte, Malko vedea perfect contururile corpului. Ruth se lipi de el.

– Noaptea e bine de făcut dragoste, şopti ea sărutîndu-l. În felul ăsta nu mă vezi că sînt neagră.

În timp ce o mîngîia, Malko îşi zise că ar fi fost o greşeală să aibă complexe: corpul ei putea să stîrnească dorinţa multor albi. Ruth suspina uşor, strîngîndu-l de umeri cu amîndouă mîinile. Puţin cîte puţin, nisipul aproape alb lua forma trupurilor lor. Tînăra se răsuci brusc sub el, apoi începu pur şi simplu să toarcă. Malko, cu mintea încă înceţoşată, se întreba cum puteau oamenii din această ţară să se gîndească la altceva decît la ceea ce făcea el acum...

– Şi ceilalţi? întrebă el fără convingere.

Ea rîse.

– Fac la fel ca noi. Toată lumea ştie ce înseamnă *întîlnire la Tijuca*... Uneori vezi aici bărbaţi singuri dînd tîrcoale noaptea maşinilor oprite de-a lungul apei. Sînt soţi geloşi.

– Dar de ce nu vin pe plajă?

– Şi nisipul? Este foarte greu să-ţi scoţi hainele, *meu bom*[1]. Eu nu sînt măritată, aşa că pot să fac ce vreau, dar ceilalţi...

Avea dreptate cu nisipul. Malko îl simţea lipit pe tot corpul. Se ridică, o trase după el pe Ruth, apoi alergară spre apă şi se aruncară în valuri.

Malko ieşi din apă foarte romantic, purtînd-o în braţe pe Ruth. Dar fu gata să o scape jos: venind pe plajă, patru siluete negre se îndreptau spre ei.

---

1) Meu bom – dragul meu (n.a.).

– Ce este? murmură tînăra.

– Nu ştiu, şopti Malko. În nici un caz nişte hoinari neprihăniţi.

Ceva îi spunea că acei patru oameni nu-i voiau binele. Acum se blestema că se lăsase dus pe această plajă pustie. Aruncă o privire spre Ruth. Tînăra femeie privea încremenită la cele patru umbre. Maşina era în spatele lor. Necunoscuţii înaintau încet, siguri de ei, legănîndu-şi braţele. Nu li se puteau vedea feţele, se găseau încă prea departe. Malko strînse din buze fără să spună nimic. Tare secretă mai fusese ţinută venirea lui! De parcă s-ar fi plimbat pe piept cu inscripţia *agent secret.*

Cei patru nu mai aveau pînă la ei decît vreo sută de metri.

– Ai pe cineva care-ţi poartă sîmbetele? întrebă Ruth. Ăştia nu sînt soţi geloşi.

– Poate, zise Malko cu prudenţă.

Tînăra negresă îl prinse de braţ.

– Ascultă, nu trebuie să cazi în mîna lor. La noi oamenii sînt cruzi. Ia maşina şi fugi. Eu mă duc spre ei, apoi am să încerc să-i atrag după mine. O voi lua la fugă spre satul Tijuca.

– Şi dacă te prind?

– Niciodată! zise ea scuturînd din cap. Sînt reprezentanta Braziliei la proba de fond...

Cei patru nu mai erau acum decît la cincizeci de metri.

– Grăbeşte-te, şopti Ruth, după aceea va fi prea tîrziu. Du-te după ajutor la Rio. Te aştept ascunsă pe plajă la Tijuca. Claxonezi de trei ori. Hai, repede.

Tînăra porni rapid spre cei patru necunoscuţi. Malko nu ezită decît o fracţiune de secundă. O rupse la fugă aşa cum era, gol din cap pînă în picioare. După douăzeci de metri întoarse capul: tînăra femeie era aproape faţă în faţă cu ei. Probabil că îşi vorbeau.

Pînă la maşină nu mai erau decît douăzeci de metri. În spatele său se auzi un ţipăt. Doi dintre necunoscuţi o porneau în urmărirea lui. O întrezări şi pe Ruth ţîşnind ca o săgeată de-a lungul plajei, cu ceilalţi doi pe urmele ei. Ai fi zis că e o adevărată gazelă.

Cineva strigă în braziliană. Cu un ultim efort, Malko se aruncă spre portieră. Un obiect îi şuieră pe la ureche şi ricoşă din caroserie: un cuţit.

Avu nevoie de zece secunde ca să se aşeze la volan şi să pornească motorul. Urlînd din toate cauciucurile, Chevroletul o porni cu viteză la drum.

Malko tremura de frig şi de enervare. Urmăritorii rămăseseră pe marginea drumului. Zări trei siluete pe plajă. Ruth părea că se distanţase de cei care o urmăreau. Alerga cu paşi mari şi supli. Dacă trăgeau în ea era pierdută...

Furios la culme, se concentră asupra drumului. Se blestema că o părăsise astfel pe Ruth. De nu i s-ar întîmpla ceva. Conduse nebuneşte pînă la Copacabana.

Abia cînd opri în faţa hotelului îşi dădu seama că nu avea nimic pe el. Hainele rămăseseră acasă la Ruth şi paréo pe plajă!

Portarul avu o tresărire cînd îl văzu pe acest domn gol puşcă ţîşnind afară din maşină. Dar nu avu timp să-l oprească. Malko merse demn pînă la recepţie.

– Daţi-mi cheia de la 17, ceru el scurt. Am fost atacat de vagabonzi.

Funcţionarul îi dădu cheia, mut de uimire. În hol se stîrni rumoare, dar Malko trecu nepăsător. Ajunse la ascensorul care tocmai cobora. Uşa se deschise şi apărură trei brazilience drăguţe.

Malko se dădu politicos la o parte.

Prima braziliancă scoase un strigăt ascuţit şi o luă la fugă. Celelalte două rămaseră pe loc, dar ţipătul lor se auzi pînă la blocul vecin.

Copacabana Palace, care nu avea nimic dintr-un hotel de lux, pierduse trei cliente. În realitate era un hotel vechi, construit în 1930, singurul lui avantaj fiind că era aşezat cu faţa spre micul golf Copacabana. Camera lui Malko avea mobile vechi, baia răspîndea un miros infect şi instalaţia pentru aer condiţionat funcţiona cu intermitenţă. Dar, aşa cum era, n-ai fi putut găsi nimic mai bun la Rio.

Liftierul nu scoase o vorbă, dar îşi întoarse pudic privirea în altă parte. Malko alese unul din costumele lui de alpaca şi în cinci minute era îmbrăcat. Apoi desfăcu fundul dublu al valijoarei Samsonite fără care nu pleca niciodată în misiune: era asigurarea lui pe viaţă. Scoase din ea un pistol lung şi negru, foarte plat: o armă fabricată special de CIA. Pistolul era perfect silenţios, fără să fie nevoie să i se adauge

vreun dispozitiv special. Serviciul tehnic al Agenţiei muncise pe brînci luni de zile pînă cînd îl pusese la punct. El era destinat numai cîtorva agenţi de mare încredere. CIA trăia cu frica în sîn ca nu cumva unul din aceste pistoale să cadă în mîna borfaşilor. Deja, teroriştii evrei din Irgoun îşi procuraseră cîteva şi le folosiseră împotriva englezilor în Palestina...

Malko îşi puse arma la centură şi luă două încărcătoare de schimb. În minte avea tot timpul imaginea acelei siluete zvelte alergînd pe plajă.

Ridică receptorul telefonului şi ceru numărul personal al lui Frank Gunder. Avu norocul să-i răspundă imediat.

– Frank? Malko la telefon. Am nevoie de tine. Sînt la hotel. În cinci minute trec să te iau. Se poate?

– De acord. Te aştept afară.

Frank se grăbi să închidă. Vocea lui fusese calmă. Nu pusese nici o întrebare. Era un bun profesionist. Malko evită să ia ascensorul ca să cîştige timp. Traversă holul urmat de o rumoare confuză, deşi ţinuta lui se ameliorase radical. Frank locuia ceva mai încolo, pe Avenida Nostra Senhora de Copacabana.

Chevroletul nu opri decît o secundă. Americanul aştepta pe marginea trotuarului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el aşezîndu-se lîngă Malko.

Tonul era puţin ironic. Malko îi explică toată întîmplarea. Celălalt ascultă fără să scoată o vorbă.

– Ai avut noroc că le-ai scăpat, zise el. Dacă erau brazilieni, aşa cum am impresia, cred că ai fi încurcat-o...

– De ce?

– Vor să ne elimine, dar şi să ne sperie. Să sperăm că frumoasa Ruth n-a căzut în mîinile lor. Bine făcută cum e...

Malko îi aruncă o privire piezişă, dar fu mai departe atent pe unde conducea maşina. Tocmai intra pe serpentinele de pe Avenida Niemeyer, care purta numele unui arhitect din Brasilia.

– Te-ai culcat cu ea? întrebă el cînd drumul redeveni drept.

– Evident, făcu Frank cu un ton calm. Dar n-am făcut-o numai de plăcere. Ruth e ambiţioasă. Nu din întîmplare o fată ca ea lucrează într-o ambasadă. Dar n-am putut să aflu mare lucru. E mută ca un peşte. O plătesc cînd îmi aduce informaţii, asta e tot.

– Ce fel de informaţii?

– Politice. Cine pe cine va răsturna. Adevăratele alianţe. Intenţia mea este să o ţin în rezervă. E frumoasă şi poate că într-o zi o va dori un tip influent...

Frank îşi expunea ideile pe îndelete. Într-un fel, lui Malko îi părea bine că e cu el. Era un profesionist rece şi cinic, dar redutabil pentru adversari. Cînd se culcase cu Ruth, probabil că nu se gîndise *serios* decît la munca lui.

Chevroletul intră pe ultima linie dreaptă care ducea în sat.

– Sosim, zise Malko.

Frank scoase de la subsuoară un Smith & Wesson cu ţeavă lungă şi îl încărcă. Apoi îl aşeză lîngă el.

– Dacă rămînem în maşină, riscăm să ne facă frigare, remarcă americanul. Poate că tipii aceia ne aşteaptă. Claxonează şi lasă farurile aprinse ca micuţa să vadă maşina... Noi vom fi ceva mai departe. Pentru orice eventualitate...

Malko făcu întocmai. După ce trecu de primele case din sat, opri brusc şi claxonă de trei ori. Apoi săriră amîndoi din maşină. Alergară pînă la un boschet de pe marginea drumului şi se ghemuiră la douăzeci de metri unul de altul. Chevroletul era perfect vizibil.

Ropotul valurilor acoperea micile zgomote ale nopţii. Plaja era în continuare la fel de pustie. Inima lui Malko bătea cu putere. El nu era nepăsător ca Frank şi ştia cît de cruzi pot fi oamenii... Dacă Ruth nu răspundea, ăsta era un semn rău.

Frank se apropie de el.

– Poate că e deja rece, şopti el. Ne pierdem timpul.

– Hai să ne uităm pe plajă.

Americanul dădu din umeri, dar îl urmă pe Malko cînd acesta se ridică. Poate că era o prostie să facă pe eroul pentru o fată pe care o cunoscuse numai de două ore, dar Malko îşi amintea că strămoşii lui ştiuseră uneori să moară pentru onoarea unei doamne. E greu să te descotoroseşti de atavism.

Intrară pe plajă cu armele în mînă. Nisipul le scîrţîi sub picioare. Bărcile, în spatele cărora se puteau ascunde adversarii lor, formau nişte pete întunecate. Luna era la fel de strălucitoare.

Frank aproape că se împiedică de fată. Îl chemă pe Malko cu un

fluierat discret. Ruth zăcea întinsă pe burtă, cu faţa în nisip. Malko se lăsă în genunchi lîngă ea. O apucă de umăr vrînd să o întoarcă pe spate. Mîna îi alunecă însă pe un lichid vîscos: sînge!

– E moartă? întrebă Frank calm.

Lăsat pe vine, cu arma în mînă, americanul supraveghea plaja şi bărcile.

Ruth era rece şi nu mişca. Malko îşi strecură mîna sub ea. Inima îi bătea slab.

– Nu, făcu Malko. Dar probabil că e grav rănită.

Nu îi fu deloc uşor să o salte pe umăr. Tînăra femeie era foarte grea. Se îndreptară spre maşină, Frank încheind retragerea. Dar nu se întîmplă nimic.

Malko o întinse pe bancheta din spate. Negresa primise o lovitură violentă în ceafă.

Frank trecu la volan şi porniră cu toată viteza spre Rio. După un moment, Ruth mişcă uşor, deschise ochii şi îi zîmbi imediat lui Malko.

– Ştiam... şopti ea, că te vei întoarce să mă iei... Nu m-au prins. Dar unul a aruncat cu ceva. Am putut să mă tîrăsc în întuneric şi nu m-au văzut. Apoi nu-mi mai amintesc. Mă doare capul...

Ajunseră fără incidente în Copacabana şi opriră în faţa apartamentului lui Frank. Malko o înveli de bine de rău pe Ruth cu haina lui şi amîndoi o scoaseră din maşină. Dar în momentul acela, în spatele lui Malko se auzi o voce aspră.

– Ce mai e şi asta? zise vocea în braziliană.

Malko se întoarse. Erau înconjuraţi de trei soldaţi cu pistoalele-mitralieră la şold. O patrulă a poliţiei militare.

Capitolul IV

Malko şi Frank ieşiră la nouă dimineaţa de la comisariatul central din Rio. Malko era furios la culme. Nici că se putea o intrare în scenă mai discretă! Fusese nevoie de intervenţia personală a ambasadorului, trezit în plină noapte, şi a guvernatorului statului Guanabara ca să fie eliberaţi repede. Brazilienii credeau că e vorba de o afacere dubioasă de moravuri şi sperau că au în sfîrşit o poveste bună de servit ziarelor: doi diplomaţi găsiţi la Copacabana cu o fată goală şi drogată!

În cele din urmă, guvernatorul în persoană semnase ordinul de punere în libertate, după o convorbire telefonică furtunoasă cu Frank.

– Cum se face că a intervenit chiar guvernatorul în favoarea noastră? Îl întrebă Malko la ieşirea din comisariat.

– Avea interes, făcu americanul. Anul trecut, înainte de Carnaval, a declanşat o mare campanie care viza debarasarea oraşului de cerşetori. Rezultatele au fost formidabile. Într-o săptămînă nu a mai fost un cerşetor. Şi pentru motive temeinice, căci îi aruncase cu grămada în ocean! Dar a avut ghinion. Unul din băieţii mei a filmat scenele cu o cameră video. Filmul e la ambasadă, la loc sigur. Aşa că în momentul ăsta, cînd nu prea e în relaţii bune cu guvernul, guvernatorul preferă să ştie că filmul rămîne acolo unde este. Haide, vino să bem o *cafezinho*.

Intrară împreună într-o mică cafenea. După examinarea de la spital, Ruth fusese transportată acasă. Avea o plagă a pielii de la ceafă. Malko înghiţi cu plăcere cafeaua fierbinte. Ziua se anunţa caldă. Corcovado se detaşa pe cerul imaculat. Zeci de autobuze treceau deja în toate sensurile, încărcate cu muncitori şi funcţionari.

După a treia cafezinho Malko simţi că trăieşte din nou.

– Cine voia să mă omoare noaptea trecută? întrebă el.

Frank săltă din umeri.

– Poate că nimeni. Simplă intimidare. În cazul ăsta au fost mai

curînd brazilienii, ceilalţi ar fi folosit arme de foc.

– Dar cum m-au identificat atît de repede?

– Nu ştiu. Poate că au pe cineva la noi. Sau vreun şmecheraş de la aeroport a remarcat că au sosit doi Malko Linge...

Frank plăti cinci sute de cruzeiros şi urcară amîndoi în maşină.

Americanul îi arătă lui Malko teancul mare de bancnote pe care îl avea la el.

– De la devalorizare, zise el, nu mai există monede. Iar bancnota cea mai mare, cincizeci de cruzeiros, nu valorează mai mult de un dolar şi jumătate! Aici preţurile se schimbă în fiecare săptămînă.

Malko îl lăsă la el acasă. Stabiliseră să se întîlnească mai tîrziu ca să ia dejunul la yacht-club. Portarul de la *Copacabana* îi dădu cheia privindu-l cu un aer ciudat. Probabil că auzise de apariţia lui şocantă din ajun. Malko ajunse la el în cameră şi se prăbuşi pe pat. Oricum, tot nu avea nimic de făcut înainte de ora unsprezece. Lumea nu se scoală devreme la Rio.

Se trezi la ora zece şi ceru imediat numărul lui Alvaro Cunha. După un lung moment, o voce posacă îi răspunse în braziliană. Malko îşi spuse numele şi ceru o întîlnire.

– *Momento*, făcu interlocutorul său.

Malko aşteptă cu receptorul la ureche vreme de cinci minute. În sfîrşit, vocea se auzi din nou.

– Senhor Cunha vă va primi mîine la orele două, zise celălalt.

Şi închise.

Promiţător ca ospitalitate! Malko o sună apoi pe Ruth. Dormea. Infirmiera care avea grijă de ea îl sfătui să telefoneze din nou pe la sfîrşitul după-amiezii.

În faţa ostilităţii evenimentelor, Malko luă un prosop, coborî, traversă strada şi se duse, în mod democratic, să se întindă pe plajă la soare.

Oceanul rostogolea valuri mari şi temperatura era asemănătoare cu cea din California în plină vară. Iar la New York, în acelaşi moment, dîrdîiai de frig. În jurul lui Malko, zeci de zmee pictate în culori vesele pluteau în aer. Ele constituiau unul din produsele micii industrii de la Rio. Erau vîndute turiştilor pentru un dolar, dar *cariocas* spuneau că nu consimţeau să zboare decît spre cerul din Rio.

Malko intră în apă. Înotul îl ajuta să reflecteze. Numai misiune liniştită nu se putea numi asta! De la sosirea lui avuseseră loc cel puţin un omor şi două tentative. Toate în 48 de ore. Aici nu era nevoie de un diplomat, ci de un batalion de puşcaşi marini.

Începuse să înţeleagă de ce fusese trimis în Brazilia. În realitate, Frank plutea în necunoscut. Nimeni nu ştia de ce bătrînul brazilian refuza să semneze şi cine îl împiedica. Asta era problema.

Noroc că era Ruth. Ea părea să cunoască pe toată lumea şi Malko simţea că tînăra ar fi putut să-l ajute în mod serios.

După ce se scăldă, Malko se întoarse la hotel, unde găsi un mesaj din partea prinţului de Falkenhausen care confirma înţelegerea de a cina împreună. O surpriză plăcută. El cel puţin era în afara acestei poveşti.

Nu intră bine în cameră că sună telefonul.

Era Frank Gunder.

– Sîntem de corvoadă, dragul meu Malko, îl anunţă el sarcastic. Ambasadorul ţine neapărat să pleci la Brasilia ca să asişti la intervenţia prietenului nostru, senatorul José Carala. Şi eu trebuie să te însoţesc. Plecarea peste un sfert de oră din faţa hotelului. Vom lăsa maşina la ambasadă. Aeroportul e chiar în faţă.

După ce îmbrăcă un costum impecabil din alpaca de culoarea antracitului, Malko coborî. Frank îi spusese că era indispensabil, brazilienii fiind foarte susceptibili în privinţa asta. Nu voiau să se spună că Brazilia e o ţară tropicală. Chiar şi cu 55 de grade la umbră şi o umiditate de 100%.

Frank sosi imediat. Americanul ştia cum să facă să pară odihnit.

– Eşti înarmat? îl întrebă el pe Malko.

– Cum, ca să merg la Senat?

– Ştii, făcu Frank, aici aproape toată lumea e înarmată. E ceva de rutină. Necazul e ca atunci cînd ai o armă, îţi vine chef să te foloseşti de ea...

Lăsară maşina în parcarea rezervată ambasadei.

– Aeroportul Santos-Dumont este chiar în partea cealaltă a bulevardului. Cursele spre Brasilia pleacă din oră în oră. Încă o şmecherie a brazilienilor. Guvernul a ţinut să transfere administraţia federală la Brasilia. Dar cum nimeni nu vrea să rămînă acolo,

companiile aeriene fac afaceri de milioane. Îţi închipui, după Rio, să te trezeşti în plină junglă, la mii de kilometri, fără nimic...

Era pentru prima dată cînd Malko vedea un aeroport în plin oraş.

Dar era adevărat. După cinci minute de mers pe jos se aflau în holul de plecare. Avioanele decolau deasupra oceanului. Urcară într-un Convair vechi al companiei Cruzeiro do Sul şi aparatul decolă imediat. Luînd înălţime, avionul aproape că atinse *Căpăţîna de Zahăr*[1].

– Cum s-or descurca pe timp de ceaţă? întrebă Malko.

– Făcînd rugăciuni, zise flegmatic americanul.

Pe lîngă climatizare, cabina mai era echipată cu mici ventilatoare orientabile, pentru fiecare scaun, care agitau un aer fierbinte şi lipicios. Avionul zbura deasupra unui ţinut superb şi pustiu. Rîuri ferecate în trecători abrupte din stînci roşiatice, cîteva sate cocoţate pe piscuri şi peste tot pădurea tropicală. Cu faţa lipită de hublou, Malko privea, această ţară imensă care nu era încă decît un pustiu. Pe autostrada Rio-Brasilia, maşinile rare semănau cu nişte furnici.

Zborul dură o oră şi jumătate. În sfîrşit apăru şi Brasilia: un pîlc de clădiri futuriste, împrăştiate pe alei imense, în mijlocul unui luminiş al junglei tropicale. Deloc îmbietor.

– Nu are decît 70 de mii de locuitori, zise Frank. Dintre care cincizeci de mii de înfometaţi care au venit pentru construirea oraşului şi n-au mai putut pleca niciodată...

Merseră cu taxiul o jumătate de oră pe o alee pustie pînă să ajungă la Senat. Legitimaţia lor de diplomaţi îi ajută să treacă de toate barajele.

Băncile senatului erau pline, dar spectatorii erau puţini.

Se instalară amîndoi confortabil şi priviră. Şedinţa tocmai începuse. Preşedintele anunţa interpelările. Cînd pronunţă numele lui Carala se auziră urlete sălbatice.

– Uită-te la omul nostru, îi şopti Frank.

Carala, suit pe o bancă, agita pumnul către cei care îl huiduiau. În jurul lui, o mînă de oameni cu feţe sălbatice aruncau priviri ameninţătoare spre adversarii lor.

---

1) Căpăţîna de Zahăr – în portugheză Pão de Açúcar, relief granitic, la intrarea în micul golf Guanabara, 395 m (n.t.).

– Vizita noastră nu e chiar gratuită, continuă Frank cu glas scăzut. Carala ştie multe lucruri. Pînă acum n-a vrut să se compromită, dar i-a promis consilierului că îţi va spune totul *dumitale*.

– De ce mie?

– Pentru că după ce-ţi termini misiunea, vei pleca de aici şi nu vei fi tentat să foloseşti ce ştii împotriva lui... Atenţie, începe.

Aprodul strigă numele lui Carala. Micul şi clocotitorul brazilian se ridică de pe bancă. Dar imediat, din cealaltă parte a sălii, un colos, purtînd pe cap o pălărie de pai, îşi croi drum prin mulţimea colegilor şi înaintă pînă la tribună, urmat de vreo 12 inşi. Apucă microfonul cu o mînă mare cît o labă de urs şi începu să urle invective la adresa lui Carala.

Malko prinse din zbor *cão imundo, bandeirante, americano* şi alte drăgălăşenii. Apucatul vorbi aproape zece minute. Un ropot de aplauze acoperi sfîrşitul discursului său. Frank asculta încordat.

– O să iasă cu scîntei, îi zise el lui Malko. Individul ăsta îl acuză pe amicul nostru că s-a vîndut străinătăţii şi că a scos ţara la mezat...

Colosul mai strigă încă o frază lungă şi aşteptă sprijinit de microfon.

– Dacă José Carala urcă la tribună în faţa mea, îi închid pliscul cu un glonţ, spuse el.

Din sală ţîşni încă un strigăt sălbatic.

– Iată-mă! urlă Carala.

Urmat de oamenii lui, micul senator se îndrepta spre tribună. În sală se făcu o tăcere mormîntală. Carala se opri la cinci metri de colos. Gărzile lui de corp se dădură la o parte cu mîinile la şold.

Carala scuipă jos, spre adversarul lui. Apoi scoase Coltul şi aşteptă.

Colosul nu scuipă, dar trase încet de la centură un pistol mare nichelat şi îl încărcă.

În toată sala se auzi o serie de clinchete metalice: senatorii se pregăteau pentru discuţie. Auzind acest zgomot, puteai trage concluzia că mulţi senatori preferau faptele în locul vorbelor.

Cei doi rămaseră cîteva clipe faţă în faţă. Apoi, Cruz, colosul, urlă:

– Unul dintre noi doi va dispărea din această incintă!

Cruz trase primul. Puşcociul lui mare bubui ca un tun. Glonţul îl

atinse uşor pe Carala şi intră direct în pieptul unui uşier. Dintr-o singură mişcare, jumătate din sală se aruncă la pămînt, inclusiv ziariştii.

Coltul trase de patru ori. Lovit la umăr, colosul se dădu trei metri înapoi.

Mai avu încă putere să ochească. Şi acest glonţ îl izbi pe Carala direct în frunte. Capul micului brazilian păru că se dezintegrează. La zece metri în jurul lui, adversarii şi partizanii fură împroşcaţi cu rămăşiţe de creier.

José Carala scăpă Coltul din mînă şi căzu lat. Împleticindu-se, colosul ridică din nou arma, trase de două ori în tavan şi urlă:

– *Viva los Estados Unidos do Brazil!*

Jumătate din sală se ridică ca un singur om şi aplaudă în picioare.

Doi uşieri duseră de acolo corpul lui José Carala. Gigantul părăsi tribuna susţinut de prieteni. Adunarea se termină într-un tumult de nedescris.

– Ar fi trebuit să vorbim cu el *înainte* de şedinţă, zise Malko suspinînd cu părere de rău.

Frank era ca întotdeauna nepăsător.

– Mă întreb cine l-a stîrnit pe săritul ăsta, mormăi americanul. N-am auzit niciodată de el...

Se alăturară şi ei mulţimii care ieşea. Aproape că se loviră de Alfonso Crandao, avocatul brazilian pe care Malko îl întîlnise deja la cocktail-ul de la ambasadă. Avocatul îi salută politicos, dar nu păru dornic să intre în vorbă cu ei.

– Pretinde că niciodată clientul lui nu-i vorbeşte de chestia asta cu magneziul, bombăni Frank. Nu cred o iotă. El a pregătit contractele. Dar vrea să rămînă în afara afacerii, din cauza prietenilor lui brazilieni. Ar fi acuzat că face jocul străinătăţii. Fiind şi avocatul guvernului şi vrînd să facă o carieră politică, sigur că treaba asta l-ar stingheri...

Avocatul, siluetă neagră şi subţiratică, se pierdu în mulţime. Hotărît lucru, povestea asta devenea delirantă. Era pentru prima dată cînd vedea parlamentari tranşînd dezacordurile dintre ei cu pistolul.

Şi, după toate probabilităţile, acest fapt nu se petrecea pentru prima oară în Brazilia. În sfîrşit, o ţară unde meseria de senator nu era un fleac. Dacă aceste obiceiuri ar fi fost valabile şi la Washington, cu

siguranţă că vestita capitală americană ar fi cîştigat în pitoresc... Oricum, acest magneziu era probabil foarte important. Malko învăţase din experienţă că oamenii nu se omoară niciodată între ei degeaba, mai ales cînd sînt bogaţi.

Acum era nerăbdător să se întîlnească cu Alvaro Cunha, omul care stătea la baza întregii poveşti.

Drumul de întoarcere fu la fel de monoton. Taxiul lor nu întîlni decît două maşini. Brasilia părea una din acele cetăţi maya părăsite dintr-un motiv necunoscut. Nu era de mirare că diplomaţii preferau oraşul Rio.

Avionul întîrzia. Înţepeniră aşteptînd aproape o oră. Aerogara nu avea decît nişte clădiri din lemn demne de un tîrguşor din matto grosso. Iar în sezonul ploilor se transforma într-o mlaştină. Nu existau credite pentru asfaltare.

În sfîrşit, sosi şi avionul lor. Malko zări cu uşurare luminile din Rio şi Corcovado luminat. În oraşul acesta avea cel puţin un prieten.

Capitolul V

– Pentru prinţul de Lichtenstein!
– *Prosit!*
– Pentru bunicul meu Frédéric!
– *Prosit!*
– Pentru prietenul nostru comun Schwartzenberg!
– *Prosit!*

Prima sticlă de Moët şi Chandon era goală. Kurt von Falkenhausen se sculă să ia alta din frigider şi o aduse ţinînd-o cu mare grijă: şampania franţuzească costa enorm în Brazilia. Malko ar fi preferat vodca, dar vecinul lui nu mai avea. Kurt o comanda discret la Moscova şi îi parvenea prin compania Scadinavian, singura linie aeriană care includea pe aceeaşi rută Moscova şi Rio.

În seara aceea nu erau decît ei doi în vila lui Kurt din cartierul Leblon, cartierul rezidenţial din Rio. Şi de asemenea servitorul brazilian, un omuleţ negru de tot, extraordinar de devotat de cînd Kurt îl scăpase de satul lui din nord-est, unde se hrănea numai cu crabi.

– În seara asta, zise Kurt întîmpinîndu-l pe Malko, îmi voi oferi o bucurie destul de rară într-o ţară de sălbatici: să beau pe săturate un alcool de bună calitate în compania unui om cinstit.

Malko agreea acest proiect. Sub braţ adusese, făcut sul, planul castelului său de care nu se despărţea niciodată.

Cu precauţii înduioşătoare, Kurt îl ajută să-şi întindă documentul pe masă. Apoi îl contemplă îndelung şi mîngîie hîrtia de parcă ar fi fost un zid din pietre vechi.

– Sper că într-o zi voi avea bucuria să fiu oaspetele tău, zise el în cele din urmă.

Acesta a fost primul toast. Apoi vorbiră de podeaua din marchetărie. Malko o înlocuia în fiecare încăpere, procurîndu-şi podele vechi scoase la vînzare în urma demolărilor. Din nefericire, acestea costau enorm. Ar fi trebuit să mai lucreze încă zece ani pentru CIA ca să-şi termine complet castelul. Totuşi cheltuia fără remuşcări tot ce cîştiga pe

lambriuri, acoperiş şi pe uşile lui vechi. Chiar dacă nu ar fi apucat să se bucure de ele decît o singură zi, aceasta ar fi fost pentru el o zi a fericirii perfecte.

Plănuise să dea o mare petrecere la care să-i invite pe toţi ţăranii din împrejurimi şi unde berea să curgă în valuri. Iar Malko ar fi fost onorat să-i primească sub acoperişul lui pe toţi oamenii de familie bună de pe o rază de o sută de kilometri...

Kurt îl asculta privind în gol şi degustînd şampania. Aproba fiecare detaliu dînd cu gravitate din cap. Nu mai era mult şi ar fi început să valseze. Pornit pe calea confidenţelor, Malko îi mărturisi marea lui decepţie.

Nu mai avea parc. Castelul era în Austria şi parcul în Ungaria, ţară comunistă. Ungurii îl transformaseră într-un cîmp de sfeclă!

– Ce vandali! suspină Kurt. Dar nu-ţi pierde speranţa. Cu siguranţă că va mai fi un război. Nu vom nimeri veşnic în tabăra celor care pierd.

Malko simţea că vărul lui ar fi fost în stare să declanşeze o nouă conflagraţie pentru reîntregirea domeniului familiei. De altfel el însuşi, în cursul carierei lui de spion, văzuse mulţi indivizi făcîndu-şi felul pentru motive mai neînsemnate.

– Haide să bem pentru viitor, conchise Kurt. Nu vom rămîne la nesfîrşit în blestemata asta de ţară. Dumnezeu va ţine cu noi.

Cu aceste cuvinte optimiste începură a doua sticlă de Moët şi Chandon, care nu rezistă decît o oră. Între două pahare, cei doi bărbaţi ronţăiau creveţi prăjiţi cu piper roşu, ceea ce le stîrnea o sete şi mai mare... Malko bea moderat. Nu pentru că aşa îşi impusese, ci pur şi simplu nu avea poftă. Lucru hotărîtor pentru el în seara aceea era sentimentul că îndeplinea un soi de rit. Era şi el o dată cu unul din semenii lui, un om sensibil la aceleaşi lucruri ca şi el cu care se înţelegea fără vorbe multe.

Vila era situată pe un mic promontoriu. Din sufragerie ieşeai pe o terasă de unde se vedea oceanul şi, în depărtare, capul Itatsu. Mireasma caldă a pădurii ajungea pînă la ei. Dacă erai puţin mai atent puteai să auzi bătăile tobelor de la şcolile de samba din favella vecină. Pe cer, Crucea Sudului[1] îţi indica că te găseai în emisfera australă. Şi

---

1) Crucea Sudului – Constelaţie din emisfera australă, avînd forma unei cruci; latura mare este orientată spre Polul sud (n.t.).

totuşi, aşezaţi în fotoliile lor, prinţul Malko Linge şi prinţul Kurt von Falkenhausen erau la mii de kilometri depărtare, într-o altă ţara şi alt timp.

– O să asculţi ceva care îţi va face plăcere, zise deodată Kurt.

Se ridică şi puse un disc.

Malko aproape că lăcrimă cînd auzi primele acorduri din *Vals Trist* de Sibelius. Cei doi bărbaţi ascultară cu evlavie pînă la ultima notă muzica plină de melancolie.

– Sîntem nişte docuşi, suspină Kurt, supravieţuitorii unei lumi dispărute.

Se ridică şi scoase din buzunar o legătură de chei pe care o agită în faţa lui Malko.

– Vezi, dragul meu, zise el, aici sînt cheile cu care se deschid toate seifurile clienţilor mei de la bancă. Ar fi de ajuns, în seara asta de exemplu, să mă duc acolo, să umplu două-trei valize cu bancnote şi valori şi să iau mîine dimineaţă primul avion spre Europa sau Statele Unite. N-aş risca practic nimic. Brazilia nu a semnat nici o convenţie de extrădare cu nimeni. Numai că nu pot...

– Ei da, nu poţi, făcu Malko ca un ecou, cu o infinită înţelegere.

– Mi s-au dat aceste chei în păstrare tocmai pentru că nu sînt brazilian, continuă Kurt. Fiindcă din punct de vedere fizic sînt incapabil să comit un astfel de act. Nu din cauza moralei – nu am aşa ceva – ci datorită unei idei pe care o am despre mine însumi.

Malko îl aprobă cu gravitate. Se gîndea la toate situaţiile în care ar fi putut deveni bogat păgubind CIA, mai cu seamă în Iran[1].

Sosi şi a treia sticlă de Moët şi Chandon, adusă cu mare dragoste de servitorul desculţ. Kurt se uită înduioşat la eticheta albă.

– E ultima, făcu el cu un suspin, după ce umplu paharele pînă la refuz.

Malko începuse deja să simtă o uşoară ameţeală, dar goli paharul dintr-o singură înghiţitură. Ochii lui aurii băteau acum puţin în ocru şi îşi pierduseră expresivitatea. Dar creierul era perfect limpede. De altfel, băuse mult mai puţin decît Kurt.

A treia sticlă ţinu şi ea o oră. Malko se uită discret la ceas. Era

---

1) Vezi SAS contra CIA (nr. 2).

două dimineaţa. După ultima picătură de şampanie se ridică să plece.

– Vom continua altădată, se scuză el. Mîine am multă treabă.

Kurt nu se formaliza. Se ţinea încă drept ca lumînarea şi mergea fără să se împleticească. Îl conduse pe Malko pînă la uşă şi înainte de a-l părăsi îl prinse de amîndouă mîinile.

– Dacă ai nevoie de ceva, zise el solemn, te rog să vii la mine ca la un frate.

– Mulţumesc anticipat, dragul meu Kurt, răspunse Malko după ce se strînseră în braţe şi se sărutară.

Prinţul Falkenhausen îl urmări cu privirea pînă coborî peronul, îi făcu un semn cu mîna, apoi închise uşa, se legănă o clipă şi căzu cît era de lung în mijlocul holului. Înainte de sosirea lui Malko mai băuse o sticlă întreagă de J&B, whisky de contrabandă.

Servitorul cu picioarele goale apăru imediat dintr-un ungher, îngenunchie lîngă stăpînul lui şi începu să-i desfacă şireturile de la pantofi. Avea o mare admiraţie pentru un om capabil să înghită asemenea cantităţi de alcool şi să nu se prăbuşească decît în particular.

Malko nu ajunse chiar atît de uşor la *Copacabana Palace*. Felinarele dansau samba înaintea lui şi, de mai multe ori, evită exact la timp maşina care îi venea din faţă. Căldura cu care fusese primit de vărul său îl mişcase mult. Ce păcat că magneziul nu era al lui... că aşa era lumea, făcută pe dos !

Adormi visîndu-se la Viena. În vis urmărea o maimuţă mare care alerga în mijlocul unei săli de bal. Din cînd în cînd maimuţa întorcea capul: avea faţa unui brazilian care se strîmba.

Îi deschise uşa o mică subretă neagră. Probabil că vizita lui fusese anunţată personalului pentru că nu i se puse nici o întrebare.

Fu condus într-o grădină invadată de plante tropicale şi de tot felul de arbori ciudaţi. O adevărată junglă în miniatură.

După mica beţie din ajun, acum se simţea într-o dispoziţie groaznică. Ajunse într-un salon mare cît un teren de tenis şi aproape tot atît de mobilat. Într-un colţ se găsea o masă de joc. Lîngă Malko erau o canapea, o măsuţă joasă şi nişte fotolii, toate dintr-o epocă nedeterminată.

Vila părea imensă. Avea cel puţin douăzeci de încăperi, dar nu se

auzea nici cel mai mic zgomot.

Malko nu rămase multă vreme singur. Lîngă el, în zid, se mişcă ceva. Se strădui să stea nemişcat. Cineva îl observă printr-un vizor.

Obiceiuri folclorice încîntătoare...

În partea cealaltă a peretelui, senhor Alvaro Cunha puse la loc oglinda împodobită cu cercuri de aur care acoperea vizorul din zid. Era ceva mai tare decît el. Degeaba avea miliarde de cruzeiros, pe politicieni la picioarele lui, un Cadillac alb de şapte metri cu televizor, radio, telefon, frigider şi aer condiţionat, iar cele mai frumoase fete din Rio erau gata oricînd să-i vină în aşternut dacă asta l-ar mai fi interesat. De fiecare dată cînd trebuia să se întîlnească cu un străin se simţea îngrozitor de intimidat.

Răsuci între degetele mari cartea de vizită a lui Malko şi se hotărî să deschidă uşa.

Malko se ridică în picioare.

Senhor Alvaro Cunha era în faţa lui. Se vedea bine că e un gentleman. Cel puţin un gentleman tropical.

Probabil că avea un metru nouăzeci şi se ţinea foarte drept. Purta un costum din mătase aproape alb şi o cămaşă din acelaşi material, de un albastru pastelat, asortată cu butoni de maşetă din aur, mari ca nişte pepite. Pantofii erau din piele de crocodil.

– *Bemvenido, Senhor Pince*, făcu cu o voce răguşită miliardarul. E o plăcere pentru mine să vă văd în Brazilia. Serviţi o cafezinho?

Vocea era uimitor de blîndă. Dar pielea feţei era gălbuie şi boţită ca o carapace de broască ţestoasă, iar ochii semănau cu cei ai unui saurian. Ceea ce nu-l împiedica pe Alvaro Cunha să aibă o înfăţişare foarte respectabilă.

Un singur detaliu distona la acest mare burghez bogat.

Puţin dedesubtul gulerului cămăşii, miliardarul avea în jurul gîtului un tatuaj din linii punctate albăstrii. Malko nu fu surprins. Frank îi adusese la cunoştinţă povestea brazilianului.

Acel tatuaj neplăcut data de pe vremea cînd fusese închis într-o temniţă din Amazonia pentru că atacase doi oameni şi le spărsese burta cu o ţepuşă. Nenorociţii încercaseră să-i fure o pisică pe care tocmai o frigea: raţia lui de carne pentru o săptămînă.

În timpul acela Alvaro trăia la Belem, în nordul Braziliei, împreună

cu mama lui. Despre tatăl său nu putea să afirme nimic sigur. Mama lui îi urmase pe căutătorii de diamante în statul Minas Gerais, la sfîrşitul secolului trecut. Şi se întorsese cu destui bani ca să deschidă o mică băcănie la Belem.

Alvaro înţelesese de la doisprezece ani că numai cei puternici supravieţuiau în această ţară sălbatică. Începuse o vînătoare sistematică a pisicilor vagaboande din Belem. Le punea la fiert pe ascuns – ca să nu fie obligat să împartă cu mama lui – şi le vindea pieile pe cîţiva cruzeiros. Astfel putuse să-şi cumpere primul cuţit la 13 ani.

În fond, condamnarea îi fusese de folos. Căci numărul pisicilor din Belem nu era nesfîrşit. După şase luni evadase din temniţă şi rătăcise săptămîni întregi prin junglă, făcînd foamea.

Apoi dăduse peste un căutător de diamante care îl angajase să sape împreună cu el. Ăsta fusese primul lui noroc. Omul dăduse peste un filon. După ce scosese destule pietre preţioase, Alvaro îl ţintuise definitiv de solul spongios al Amazoniei cu fidela lui ţepuşă şi revenise voios pe drumul spre civilizaţie.

O bătaie din palme întrerupse şirul gîndurilor lui Malko.

Un negru mare se ivi din spatele uşii unde probabil că stătea să asculte.

– Adu *os fumadores,* ordonă miliardarul.

După douăzeci de secunde îşi făcură intrarea alţi doi negri. Fiecare era îmbrăcat cu o livrea roşie încheiată pînă la gît, purtînd ciorapi albi şi pantofi cu cataramă. Amîndoi aveau peruci pudrate. Te-ai fi crezut la curtea lui Ludovic al XIV-lea.

Se aşezară în tăcere în spatele stăpînului lor, de o parte şi de alta a fotoliului, scoaseră apoi dintr-un etui cîte o pipă din spumă de mare şi aşteptară.

Alvaro Cunha îi întinse lui Malko cutia cu ţigări şi trase din buzunar o punguţă cu tutun pe care o dădu negrilor. Aceştia umplură pipele şi le aprinseră. După aceea, serioşi ca nişte papi, începură să fumeze, avînd grijă să trimită fumul spre faţa celui ce le era domn şi stăpîn.

Miliardarul adulmecă cu mare plăcere şi închise ochii de atîta mulţumire. Apoi îi explică lui Malko:

– Nătărăii de medici mi-au interzis să fumez. S-ar părea că

plămînii mei sînt putrezi pînă la os. Aşa că pehlivanii ăştia doi fumează pentru mine. Cel puţin mă aleg cu mirosul. Şi cu satisfacţia de a-i biciui puţin, atunci cînd nu trag destul de bine din muştiuc...Viaţa nu-mi mai oferă multe bucurii...

Malko putea să constate că interlocutorul lui era cum îi fusese descris.

Alvaro Cunha avea cancer la plămîni. Şi pentru că nu se putea lipsi de mirosul de tutun, cei doi negri erau mereu în preajma lui. Îi lua cu el şi la seratele cele mai elegante din Rio, unde îi punea să tragă tot timpul din pipă. Noaptea îi culca la capătul patului, din pricina insomniilor. Cînd îl dureau prea tare plămînii, îi tortura puţin pe negri ca să se amuze. Unul dintre ei avusese o pisică. Alvaro se distrase dîndu-i foc după ce o stropise cu benzină, pentru că negrul lăsase pipa să se stingă.

Bineînţeles, mîinile lui erau manichiurate cu grijă. Dar cinismul şi lipsa de sensibilitate care îl ajutaseră să se îmbogăţească îl stăpîneau şi acum, mai puternic ca niciodată.

După ce îşi omorîse asociatul, Alvaro se întorsese la Belem unde nimeni nu se mai gîndea la el de multă vreme. Era epoca goanei după cauciuc. Mii de *seringueros* voiau să urce în sus pe Amazon pînă la Manaus, oraşul nebun din iadul verde. Dar nu existau mijloace de transport. Puţinele vase cu program regulat erau închiriate cu trei luni înainte. De mers prin junglă nici nu putea fi vorba. Alvaro ştia asta. El ochise la cheiul din Belem cîteva ambarcaţiuni vechi cu zbaturi. Putrezeau acolo de cînd fuseseră retrase din circulaţie. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că ar mai fi fost în stare să parcurgă mai mult de un kilometru fără să se ducă la fund.

Alvaro Cunha cheltui jumătate din mica lui avere pentru a mitui anumiţi funcţionari şi obţinu un certificat de navigabilitate pentru fiecare vas.

Cu ce îi mai rămăsese, cumpără vasele pe credit, apreciindu-le financiar după capacitate. A doua zi deschidea linia Belem–Manaus. Oamenii făcură coadă să cumpere bilete. Faţă de riscurile la care urmau să se expună după aceea, călătoria pe un vas putred era o simplă glumă.

În a şasea zi de existenţă a Companiei, primul vas al lui Alvaro se

ducea la fund în mijlocul Amazonului. Din 250 de pasageri numai vreo zece au supravieţuit înecului şi peştilor pirania. Alvaro nu vărsă nici o lacrimă: toţi plătiseră anticipat.

Apoi a urmat un concurs de împrejurări fericit. Două vase ale companiei concurente au ars cum nu se poate mai oportun. Atunci Alvaro a cumpărat un vapor nou nouţ. Apoi a pus mîna pe comerţul cu cafea, cu arme, cu negri, cu bere, cu diamante, cu droguri, cu tot ce se vindea. Alvaro cumpăra sau obţinea sute de mii de hectare de teren. Cea mai frumoasă lovitură a lui fusese atunci cînd importase cinci mii de automobile noi în piese detaşate şi le montase în junglă.

La Belem îl porecliseră *Jacaré*, după numele micilor saurieni extrem de feroci care mişunau în delta Amazonului.

Ca să se bucure liniştit de averea lui, emigrase la Rio, unde se însurase cu tînăra cea mai convenabilă pe care o putuse cumpăra. Femeia murise după doi ani de căsnicie, măcinată treptat de brutalităţile soţului ei, lăsîndu-i-o pe Linda.

Azi, Alvaro Cunha locuia în această vilă magnifică de la poalele Căpăţînii de Zahăr, avea douăzeci de servitori, nici măcar nu ştia cît îi e de mare averea şi, în fiecare an, asista la marele bal din timpul Carnavalului din loja guvernatorului. După cum spunea Frank, din cocotier sărise direct în Cadillac...

Cei doi se cîntăriră bine unul pe altul. Malko se hotărî să-l ia direct. Noroc că vorbea destul de bine portugheza, căci celălalt nu înţelegea nici o altă limbă.

– Dragă domnule, atacă Malko, am venit din Statele Unite, la cererea dumneavoastră, pentru semnarea protocolului prin care sînteţi de acord cu cedarea zăcămîntului de magneziu. Cred că nu mai este decît o simplă formalitate. Pentru a evita... orice interpretare greşită, ne putem întruni la ambasadă. Ca o garanţie a corectitudinii.

Miliardarul nu răspunse imediat. Ochii lui se făcură şi mai inexpresivi. Un adevărat crocodil în plină siestă.

– Sînt de acord, zise el cu o voce plîngăcioasă. Trec însă printr-un moment de mare oboseală. De asemenea aş dori să am timp să vă cunosc mai bine. Nu-mi place să tratez afaceri cu necunoscuţi. Şi pe urmă trebuie să faceţi cunoştinţă cu Rio. E un oraş magnific...

Placa cu turismul!

– Bineînţeles, făcu Malko puţin cam înţepat. Dar n-am să mă pot bucura cu adevărat de frumuseţile lui decît după ce vom fi încheiat afacerea. Şi cred că asta ar pune capăt şi unor incidente supărătoare...

Pentru că, fatalmente, miliardarul tot ar fi aflat, Malko îi povesti incidentul din Senat. În schimb nu scoase o vorbă despre atentatul a cărui victimă fusese el însuşi şi nici despre moartea *dublurii* sale. L-ar fi tulburat inutil pe bătrînul miliardar.

Alvaro adulmecă mai repede fumul din jurul lui. Apoi clătină din cap.

– Vă voi arăta ceva, îi zise el lui Malko.

Se ridică şi îi făcu semn să-l urmeze. Cei doi negri rămaseră pe loc cu pipele scoase din gură. Pentru un om de talia lui, Alvaro Cunha se deplasa cu o suplete uimitoare.

Traversară vila. Un adevărat labirint de culoare şi uşi încuiate. În spate, curtea interioară dădea spre un fel de garaj. În faţa porţii stătea un om aşezat pe pămînt, cu o puşcă pe genunchi. Bărbatul se ridică şi îşi scoase pălăria.

Rareori îi fusese dat lui Malko să vadă o asemenea faţă de brută. Nişte buze mari care aproape că îi atingeau nasul turtit, iar ochii, mici şi răi, dispăreau în spatele perniţelor de grăsime.

– Vi-l prezint pe cel mai bun capanga pe care îl am, zise mieros Alvaro Cunha. Miguel e un om de încredere...

Miguel zîmbi tîmp, ceea ce-l făcea să semene cu o hienă. Alvaro se aplecă spre Malko şi îi şopti la ureche:

– A omorît 28 de persoane pentru mine, dintre care un preot în timpul liturghiei. Vedeţi că într-adevăr se poate conta pe el...

Evident. Avea referinţe bune.

Ucigaşul deschise uşa garajului şi îi duse în faţa unui pachet mare rulat într-o prelată. La un semn al stăpînului său, Miguel desfăcu prelata. Malko fu izbit în faţă de un miros îngrozitor. De parcă s-ar fi dezgropat cadavre. De altfel chiar despre un cadavru era vorba.

Prima dată apăru un picior foarte murdar, apoi o gambă şi după aceea restul corpului. Malko avea în faţa lui cadavrul unui bărbat încă tînăr, cu o piele foarte închisă. Aparent nu prezenta nici o rană. Dar mirosea groaznic. Chiar şi Alvaro Cunha strîmbă din nas. Cadavrul era deja umflat. Probabil că omul murise de două-trei zile.

– Era unul din oamenii mei de încredere, spuse cu un suspin Alvaro Cunha. Servitorii l-au ridicat ieri din faţa locuinţei mele, în această ţinută. Fusese omorît în timpul nopţii. De brazilieni, într-un mod care se mai practică încă la noi la ţară. Durează mult şi e foarte neplăcut. Nu-i aşa, Miguel?

Miguel aprobă în tăcere cu un zîmbet larg. Alvaro îi explică în ce constă supliciul. După ce termină, Malko simţi că i se întoarce stomacul pe dos...

– Ei da, aşa a murit Gustavo Orico, conchise brazilianul... Mă întreb cine a putut să-l omoare?

Malko fu nevoit să facă un efort pentru a-şi păstra calmul. Acesta era numele informatorului de la care Frank nu mai avea nici o veste. Măcar ştiau că nu trădase. Cel puţin nu pe Frank. Hotărît lucru, această misiune "diplomatică", cum i se spusese la Washington, semăna mai mult cu un război total. Şi nici măcar nu ştia cine cu cine se luptă. Oricum, sub asemenea auspicii, începutul era grozav de promiţător...

– De ce nu anunţaţi poliţia? îl întrebă el pe miliardar.

Acesta dădu din umeri.

– La ce bun să-i împovărăm munca? Şi aşa e prea cald pentru anotimpul ăsta. Tot nu l-ar învia pe băiat. Şi dacă a fost omorît, asta s-a întîmplat pentru că a făcut ceva rău, poate chiar împotriva mea...

Era un eşantion reuşit din cea mai indiscutabilă logică. Cel puţin logica junglei.

– Şi cadavrul?

– În seara asta va fi dus la *fazenda*[1] mea. I se va găsi acolo un colţ liniştit.

Discuţia era încheiată. Capanga îl înfăşură din nou pe răposatul Gustavo Orico în prelata lui. Alvaro Cunha îşi aşeză o mînă protectoare pe umărul lui Malko.

– Nu vă faceţi griji pentru acest mort. Toţi ne ducem într-o zi. Asta e singura certitudine. Uite, ca să vă mai înseninaţi puţin, ce-aţi zice de o partidă de cărţi? Jucaţi gin-rummy?

Era o propunere surprinzătoare. Bătrînul brazilian nu părea un

---

1) Fazenda – Numele marilor proprietăţi din Brazilia, folosite ca terenuri agricole sau pentru creşterea vitelor (n.t.).

împătimit al jocului de cărţi. Malko acceptă. Îi plăcea să joace gin, şi era un mijloc bun de a-şi sonda în continuare adversarul.

Reveniră în salonul mare. Negrişorii se ridicară imediat la apariţia stăpînului lor şi veniră să se aşeze în spatele lui cînd acesta se instală la masa de joc.

– Jucaţi trei contra unu, remarcă Malko.

Alvaro Cunha izbucni în rîs.

– Dacă le-aţi lua creieraşii şi i-aţi stoarce, n-ar ieşi nici măcar trei idei. Nu-i aşa, Janios? Nu-i aşa, Pinto?

Amîndoi aprobară cu un zîmbet larg care le scotea la iveală toţi dinţii. Cunha amestecă cărţile. Labele lui mari aproape că le ascundea cu totul.

– Cincizeci de cruzeiros punctul, trei coloane, pica dublează, două sute cincizeci de coloană, propuse miliardarul.

Malko acceptă. Miza era foarte mare, dar juca destul de bine ca să limiteze pierderile. Şi pe urmă CIA plătea: cheltuieli de misiune.

Cunha dădu cărţile şi întoarse treiul de pică. Malko îl luă să facă o suită şi dădu jos şaptele de inimă. Cunha îl luă şi anunţă:

– Cobor la trei.

Avea patru optari şi patru şeptari! Plus un as şi un doi pentru coborîre. Un joc fantastic şi nici o posibilitate pentru Malko să plaseze ceva. De altfel, avea în mînă patruzeci şi cinci de puncte. Şi pica dubla. Începea bine. Nici restul nu fu mai prejos. Cunha juca cu ferocitate, la cîştig. În plus mai avea şi un noroc incredibil. Brazilianul închise jocul făcînd un gin mare cu pică! Apoi cîştigă şi a doua partidă. Malko abia o cîştigă şi el pe a treia, dar Cunha recuperase în aşa măsură, încît aproape că nu exista diferenţă de puncte între ei.

Malko făcu socoteala. Pierdea aproape 250 de dolari, cinci sute de mii de cruzeiros, o mică avere pentru un brazilian. Cunha jubila.

– Mai jucăm şi mîine, dacă vreţi să vă luaţi revanşa, propuse el. Acum trebuie să plec.

Şi se ridică în timp ce Malko lăsa cu regret pe masă un teanc de bancnote. Nu numai că bătrînul nu semna, dar îi mai lua şi banii. Nu era de mirare că făcuse avere...

Deodată zgomotul unor tocuri înalte îl făcu să ridice capul.

În salon intră o tînără. Era o metisă extrem de bine făcută, cu picioare foarte lungi şi o talie puţin deasupra celei mijlocii, subţire şi cu

umeri largi. Şoldurile rotunde o făceau să semene cu o amforă grecească. Purta o rochie de un albastru aprins, strînsă pe corp şi foarte decoltată.

Tînăra se uită la el şi Malko remarcă imediat expresia uşor mirată a ochilor ei negri ca tăciunele. Faţa nepăsătoare era încadrată de un păr negru şi des care i se revărsa pe umeri. Trăsăturile regulate şi buzele o idee prea groase emanau o mare senzualitate nuanţată de perversitate. Malko fu surprins de mîinile lungi terminate cu unghii mari de un roşu strălucitor.

– Fiica mea, Linda, anunţă Alvaro Cunha.

Tînăra sărută uşor obrazul tatălui ei şi îl învălui pe Malko cu un zîmbet de o suavitate primejdioasă.

– Sînteţi omul de la Washington? Aţi venit pentru magneziu? Dumneavoastră îmi aduceţi zestrea?

Vocea ei era profundă şi la fel de neliniştitoare ca şi restul. Făcu cîţiva paşi să-şi ia ţigările şi Malko avu ocazia să constate că avea un mers de regină.

"Regina tîrfelor", gîndi Malko. Cu trei gesturi şi două fraze declanşase în el o dorinţă violentă şi asta îl înfuria.

Tînăra reveni şi îşi cufundă privirea în ochii lui.

– Cum vă numiţi? întrebă ea cu un ton puţin ironic.

– Sînt prinţul Malko Linge, zise Malko cît putu de simplu. Şi sînt de origine austriacă.

Ceva nelămurit trecu prin privirea Lindei Cunha. Distila erotism ca o adevărată distilerie.

– Vă veţi înţelege bine cu logodnicul meu. El e de origine germană.

Malko nu-i spuse că făcuseră deja cunoştinţă. Şi că Linda nu semăna deloc cu logodnica neprihănită care păşeşte spre altar împodobită cu flori de portocal...

Alvaro Cunha îi curmă şirul gîndurilor.

– Atunci veniţi mîine la aceeaşi oră? întrebă el. Ca să jucăm.

Ieşi repede, fără să aştepte răspunsul lui, urmat de sclavii-fumători. Linda se aşeză în faţa lui Malko punîndu-şi foarte sus un picior peste celălalt. Se aplecă să-şi scuture ţigara şi Malko putu să admire doi sîni bronzaţi şi perfecţi.

– Ştiţi că îndată ce tatăl dumneavoastră va semna, zise el bine

dispus, veţi fi îngropată sub un maldăr de dolari atît de mare, încît va trebui să vi se facă respiraţie gură la gură pentru a vă reanima?

Privirea ei se aprinse de o strălucire fugară.

– Puţin îmi pasă. Asta e ideea tatălui meu. Am deja mai mulţi bani decît îmi trebuie. Aflaţi că nu am prea multe nevoi.

Malko fu gata să-i spună că s-ar fi putut ca logodnicul ei să fie de altă părere. Iar în ceea ce-l privea pe el, nimic nu complica mai mult viaţa decît nevoia de bani...

– Oricum, zise el suspinînd, aş vrea ca această afacere să se încheie repede. Ca să pot profita de soare şi de mare.

Ea dădu din umeri.

– Nu trebuie să vă grăbiţi, senhor. Aici sîntem în Brazilia, nu în America. Magneziul n-o să plece din loc. Tatăl meu a promis, aşa că va semna. Dar înainte trebuie să se gîndească bine, ca să fie sigur că nu face o prostie...

– O prostie? Ce prostie?

Era rîndul lui Malko să se arate surprins.

– Nu ştiu, făcu ea puţin ironică. Să presupunem că după ce i-aţi obţinut semnătura, aveţi chef să-l suprimaţi ca nu cumva să se răzgîndească; sau că cei cu care a refuzat să semneze vor fi nemulţumiţi... Tatăl meu este ceea ce este, dar eu îl iubesc. Nu vreau să-l pierd în mod brutal.

Malko se abţinu să-i spună că persistînd în această amînare risca să facă o prostie încă şi mai mare. Ultima. În fond, el juca rolul unui diplomat.

– Ştiţi, conchise Linda, nu mă mărit decît peste şase luni! Aşa că tatăl meu nu e grăbit.

Malko simţi o mîncărime neplăcută pe şira spinării. Şase luni de delir cu necunoscuţi care se omoară unii pe alţii în jurul tău, asta nu putea să fie deloc o perspectivă îmbucurătoare.

Licărirea care se aprinse o clipă în privirea Lindei îl făcu să riște.

– Dacă promit că nu voi vorbi de afaceri, întrebă el, luaţi cina cu mine?

Ea avu o tresărire imperceptibilă şi strivi cu puţină nervozitate ţigara în scrumieră. Malko simţi scurta ei ezitare. Aştepta aproape la fel de senin ca un jucător ce şi-a aşezat pe un număr de la ruletă ultimul jeton de un milion.

– Sînteţi un remarcabil om de afaceri, răspunse încet Linda. Dar accept, ca să nu vă faceţi o impresie prea proastă despre Brazilia din pricina dificultăţilor pe care le aveţi... Veniţi să mă luaţi mîine pe la ora nouă.

Privirea pe care o schimbară nu se potrivea deloc cu o convorbire de afaceri. Amîndoi ştiau foarte bine ce simţeau. Dar, deşi îi era puţin ruşine, Malko îşi zicea că prin fiică îl va convinge mai uşor pe tată. Dată fiind situaţia, orice mijloc era bun, mai ales acela care nu excludea plăcerea.

Sărută mîna Lindei fără să ţină seama de etichetă şi ieşi din salon cu privirea ei înfiptă în spate ca o săgeată de catifea.

Malko părăsi vila lui Alvaro Cunha epuizat şi ieşi în căldura toridă. Cînd ajunse la maşină era deja lac de năduşeală. Situaţia nu se prezenta prea strălucit. Mai întîi, nu mai aveau informaţii din intimitatea bătrînului brazilian; apoi, o mînă necunoscută se înverşuna împotriva aliaţilor lor. După senator, informatorul; fără a o mai pune la socoteală pe Ruth, care fusese la un pas de moarte. După cea mai elementară logică, următorul pe listă ar fi fost Malko...

Se aşeză la volanul Chevrolet-ului şi demară.

Imediat nu mai avu decît o singură grijă: să-şi păzească viaţa în mijlocul circulaţiei demenţiale din Rio. Din ziua în care sosise, Malko ştia ce înseamnă cuvîntul *lotacão*. Era vorba de nişte autobuze enorme care parcurgeau oraşul în toate sensurile şi se opreau la cerere. Detaliu simpatic, şoferii lor erau plătiţi după randament! Malko învăţase să se ferească de aceşti mastodonţi conduşi de stahanoviştii transporturilor urbane, cu biletele între dinţi şi cu privirea aţintită spre linia albă a trotuarelor pîndind clientul. Zigzag-urile şi opririle lor bruşte erau mortale pentru automobiliştii neavertizaţi. Şi cum asigurările încă nu existau în Brazilia...

Şi totuşi Malko reuşi să-şi adune cîteva frînturi de gînduri. Trebuiau găsiţi, cu orice preţ, şi scoşi din circuit oameni care îl împiedicau pe Alvaro Cunha să semneze. Sau dacă nu, bătrînul să fie forţat să-şi onoreze promisiunea...

Nu se va şti niciodată ce voia Gustavo Orico să-i spună lui Frank.

Deocamdată nu avea din păcate nici o pistă. Adversarii lui erau nişte fantome. Şi pentru mai multă siguranţă, în ţara asta cadavrele erau păzite. Poate îl va ajuta Linda. Pentru o logodnică, tînăra părea

foarte zvăpăiată...

Ce vîrstă putea să aibă? Nu mai mult de 24–25 de ani. Malko suspină. În sfîrşit un gînd agreabil în mijlocul acestui coşmar. În fond, femeile erau singurele lucruri interesante pe acest pămînt...

Înduioşat, cu un zîmbet pe buze, manevră în aşa fel încît să întretaie şirurile de maşini pentru a nu fi antrenat pînă la Ipanema pe acest drum cu sens unic. Deodată în dreptul lui ajunse un Volkswagen verde. Preţ de cîteva secunde, cele două maşini merseră una lîngă alta. Împins de un presentiment, Malko întoarse capul şi tresări.

Geamul Volkswagen-ului era lăsat în jos. Un braţ păros ţinea îndreptat spre el un Colt 45 sau imitaţia lui perfectă... În spate se vedea capul prea puţin liniştitor al unui brazilian purtînd o pălărie de pai.

Malko nu văzu mai mult: se aruncă jos pe scaun. Tocmai la timp. Geamul drept înflori de crăpături, apoi parbrizul sări în ţăndări la al treilea foc. Malko se pomeni peste el cu o avalanşă de cioburi de Securit. Adversarul mai trase o dată şi geamul din spate dispăru. Apoi nu se mai întîmplă nimic. Malko se scutură de cioburile de sticlă şi se ridică. Din instinct trăsese de volan spre trotuar şi oprise la nimereală.

La dreapta Chevrolet-ului defilarea maşinilor continua. Nimeni nu băgase de seamă nimic. Coborî şi îşi scutură hainele. Volkswagen-ul verde era departe. Şi astfel de maşini erau cu miile la Rio. Ele deţineau cea mai mare pondere în cadrul parcului brazilian de automobile, deoarece se fabricau chiar în ţară. Nici măcar nu-i văzuse numărul. Îi rămăsese în minte doar o imagine fugară a părţii din stînga. Existau puţine şanse ca asta să-i servească la ceva. Doar nu avea să inspecteze, milimetru cu milimetru, caroseria tuturor maşinilor Volkswagen din oraş care aveau culoarea verde.

Chevroletul nu era într-o stare prea rea. Alte geamuri şi un parbriz nou l-ar fi făcut să arate ca la început. Tipul care trăsese era un debutant: nici un glonţ nu intrase în caroserie. Din fericire! De la distanţa aceea, Malko ar fi fost ciuruit de gloanţele mari de calibru 45 ale Coltului.

Hotărî să lase maşina acolo unde se afla şi să se întoarcă cu taxiul. Brazilienii se uitau cu compătimire la frumoasa maşină, crezînd-o victima unui *lotacão* dezlănţuit.

Malko se îndepărtă traversînd piaţa Maria-Isabel, cu speranţa că nu va primi un glonţ în spate. Găsi imediat un taxi, un automobil

Kaiser-Frazer cum nu se mai putea vedea decît la muzeul maşinilor. Ceru şoferului să-l ducă la ambasadă. Frank şi consilierul lipseau. Îi explică celui care răspundea de parcul auto – un brazilian fermecător şi vorbăreţ nevoie mare – că avusese un accident şi că îi trebuia imediat o altă maşină. Din fericire, Chevroletul ataşatului cultural – momentan bolnav – se găsea disponibil în garaj. Malko îl "rechiziţionă" fără scrupule şi se îndreptă spre hotel.

Imediat ce ajunse la *Copacabana Palace* îl sună pe Frank acasă pentru a-i face un rezumat al situaţiei şi a-i aduce la cunoştinţă decesul efemerului său colaborator. Chiar şi la telefon îl putea auzi pe american rozîndu-şi unghiile.

– Ar trebui să-l lichidăm pe bătrînul Cunha, sugeră Frank. După aceea lucrurile vor deveni mai clare. Ne înţelegem noi cu fiica lui.

– Nici vorbă de aşa ceva, zise Malko. Numai prin el vom ajunge la cei care stau în spatele acestei poveşti. Dacă l-am omorî pe Alvaro Cunha s-ar putea să scăpăm de Scylla şi să cădem peste Charybda...

– Eu nu ştiu unde s-ar putea să cădem, replică Frank, dar deocamdată sîntem în rahat. Şi de aici n-ai unde să cazi mai jos...

– Cine mai semnează dacă moare Cunha? protestă Malko. Şi cine ştie dacă nu asta doresc şi adversarii noştri?

– Ridicol, mormăi Frank. Bătrînul conduce jocul. Ceilalţi sînt clienţii lui la fel ca noi.

Malko auzi două bătăi scurte în uşă.

– Mi se anunţă o vizită, îi spuse el lui Frank. Te părăsesc.

Americanul izbucni într-un rîs respingător.

– *Be careful.* Ar fi neplăcut să părăseşti Brazilia într-o cutie de zinc, oh pardon, uitam că eşti diplomat, de plumb...

Şi Malko era de aceeaşi părere. Înainte de a merge să deschidă, îşi scoase din valijoară pistolul silenţios extraplat, îl încărcă şi îl strecură la centură sub haină.

Dar în faţa lui apăru acea chinezoaică încîntătoare pe care o zărise la cocktail-ul de la ambasadă. Purta o rochie de mătase mulată pe corp şi îl privea cu un aer timid.

– Pot să intru? întrebă ea cu o voce foarte blîndă. Am lucruri interesante să vă spun, domnule Malko Linge.

Capitolul VI

Femeia se lăsă pe unul din cele două paturi şi îşi aşeză delicat picioarele unul peste altul. Rochia despicată lăsa să i se zărească coapsele de culoarea chihlimbarului. Pantofii decupaţi se asortau cu rochia de mătase violet. Bustul era foarte subţire şi contrasta cu şoldurile şi picioarele solide. O combinaţie destul de atrăgătoare, gîndi Malko.

Ar fi fost o femeie foarte frumoasă fără ochii aproape inexpresivi care îl priveau aşa cum se uită o şopîrlă la o muscă.

– Uşa e încuiată? întrebă ea cu o voce blîndă.

Vorbea englezeşte fără accent. Malko se duse să verifice uşa, apoi se întoarse şi se aşeză în faţa vizitatoarei lui. Avusese cam multe emoţii în ziua aceea. Această chinezoaică, picată din cer sau din infern, era picătura care făcea să se reverse paharul. CIA îl angajase să ajute la semnarea unui contract, nu să rezolve rebusuri.

– Pot să vă întreb cum vă numiţi? întrebă el foarte monden.

Chinezoaica îşi ascunse rîsul scurt ducîndu-şi mîna în faţa gurii, după obiceiul oriental.

– Se vede că nu cunoaşteţi Brazilia, domnule Linge. Sînt doctorul Lin-Pao, absolventă a Facultăţii din São Paulo şi a Universităţii din Moscova. Vorbesc opt limbi şi sînt o militantă comunistă.

Malko reuşi să-şi ascundă surpriza. Această chinezoaică de lux nu te ducea deloc cu gîndul la autocritică...

– Sînt destul de cunoscută în Brazilia, continuă doctorul Lin-Pao. Am fost expulzată din aproape toate statele Braziliei, cu excepţia statului Bahia; acolo mă şi refugiez cînd mă plictisesc prea tare în altă parte. Guvernatorul se numără printre bunii mei prieteni.

– Înţeleg, comentă Malko.

– Nu, zise ea clătinînd din cap, nu înţelegeţi nimic. Nu este amantul meu. Dar avem aceleaşi idei. Dacă ar trebui să mă culc cu el, sau cu dumneata, pentru a sluji cauza, aş face-o fără ezitare. Asta nu are nici o importanţă...

Malko îi privea sînul palpitînd. Se simţea puţin tulburat. Lin-Pao avea destul farmec ca să abată un capitalist de pe calea cea dreaptă. Numai că pe el nu-l entuziasma deloc perspectiva unei femei care se dăruia la comandă.

Malko reluă iniţiativa.

– Şi ai venit... să-ţi experimentezi ideile... cu mine? întrebă el zîmbind.

– Eşti un bărbat foarte seducător, se fandosi ea, dar, deocamdată, nu e nevoie.

Scoase din geantă o tabacheră de aur şi o întinse spre Malko.

Înăuntru erau nişte ţigarete mici cu capătul aurit. Femeia le aprinse pe amîndouă cu o brichetă tot din aur. Malko trase primul fum si constată că avea un gust ciudat.

– Este un amestec făcut special pentru mine, preciză ea. O combinaţie de tutun blond şi cînepă indiană.

Malko tresări.

– Marijuana?

Ea dădu din umeri.

– Se mai numeşte şi aşa. Dar într-o doză mică nu face rău. Poţi să mă crezi. Sînt medic.

Deodată se întinse pe pat şi îşi scoase pantofii cu o răsucire de picior. Trase un fum şi se întoarse spre Malko.

– Domnule SAS – ştiu că ăsta e numele dumitale conspirativ – ai încredere în mine?

Întrebarea îl prinse pe Malko nepregătit. Buna educaţie îi interzicea să-i răspundă că avea aproape tot atîta încredere în ea ca într-un şarpe cu clopoţei. N-ar fi fost galant.

– N-am să mă culc cu dumneata ca să te conving de bunele mele intenţii, continuă ea. Eşti mai presus de aceste procedee grosolane. Dar aş dori să mă crezi: vreau să te ajut.

– Eşti masochistă? o întrebă Malko.

Se gîndea la felul în care fusese pur şi simplu evacuată din ambasadă.

– Nu. Cînd am venit acolo, am făcut-o tot cu intenţia de a-ţi vorbi. Nu mi-au dat răgaz. Noroc că ştiam unde să te găsesc...

– În fine, ce doreşti şi cum vrei să mă ajuţi? Îndatoririle mele de

viceconsul sînt cît se poate de simple. Sau poate ai venit să-mi propui un apartament.

Ea scutură scrumul ţigării, apoi îi aruncă lui Malko o privire ironică.

– În afara peştilor din golf, toată lumea de aici ştie că ai venit să-i smulgi bătrînului Cunha semnătura pentru cedarea magneziului. Nu vrem să reuşeşti, dar dorim şi mai mult eşecul altcuiva.

Malko începea să fie interesat şi uită să o întrebe de unde avea aceste informaţii.

– Al cui?

– După cum ştii, cu o zi înainte de a fi sosit, un bărbat care se dădea drept prinţul Malko Linge a fost omorît de oamenii prietenului dumitale Frank Guder.

– Da. Şi?

– Şi eşti convins că e un om de-al nostru. Numai că nu e adevărat.

– Atunci cine e?

– Emisarul cuiva care ne urăşte. Îl cunoşti pe Alex von Ritersdorf?

– Logodnicul Lindei Cunha?

Ea zîmbi în colţul gurii.

– Exact, *logodnicul.* Ştii cine e Alex von Ritersdorf?

– Nu.

– Ei bine, este Obersturmbahnführer Dieter Malsen, fostul şef al Gestapo-ului din Brême, fost comandant adjunct al lagărului de la Birkenau, criminal de război căutat de douăzeci de ani. A fost de două ori condamnat la moarte în contumacie, în Rusia şi în Germania.

Frumoasă carte de vizită! În fond, asta nu-l mira chiar aşa de tare pe Malko. Şi Frank care îl catalogase *inofensiv!*

– De ce nu-l denunţi?

Ea îşi aruncă ţigareta şi rîse cu tristeţe.

– Eşti foarte naiv. Prietenul nostru Malsen-Ritersdorf este bine protejat. Mai întîi că şi-a modificat puţin faţa într-o clinică din Madrid, acum cîţiva ani. Şi apoi, după cum ştii, chiar dacă aş avea zece martori care-l recunosc, Brazilia nu prea cooperează la extrădările politice. Şi oricum, ar avea timp să se refugieze în Uruguay sau în Paraguay, unde nimeni nu s-ar mai putea atinge de el.

Malko înţelegea din ce în ce mai puţin.

– Şi care este legătura dintre trecutul lui Ritersdorf şi uciderea *sosiei* mele?

– Alex von Ritersdorf este şeful Internaţionalei naziste în Brazilia. E vorba de o organizaţie care dispune de mulţi bani şi care încearcă să joace din nou un rol în politica internaţională. Dacă ar putea controla acest magneziu, ar fi o realizare foarte importantă pentru ei...

– Linda cunoaşte convingerile *logodnicului* ei?

– Căţeaua aia?

Replica pornise din suflet.

Chinezoaica scuipă ca o pisică mînioasă. Apoi, amintindu-şi că întruchipa totuşi graţia feminină, se întinse aproape voluptuos şi zise:

– Din clipa în care a pus mîna pe un bărbat, puţin îi pasă de trecutul lui. Şi cu siguranţă că el nu i-a povestit cu ce se ocupă acum.

Toate astea îl uimeau la culme pe Malko.

– Ce dovadă ai pentru tot ce mi-ai spus? o întrebă el. Şi de ce vrei să mă ajuţi pe mine?

Ochii ei negri luciră o fracţiune de secundă. Chinezoaica începea să fie sub influenţa drogului şi se controla mai greu. Cu faţa ei triunghiulară şi corpul mic semăna cu o panteră stilizată.

– Vei avea aceste dovezi, şuieră ea. Şi te ajut pentru că eşti singurul care poate face ceva. Ritersdorf trebuie ucis, auzi, ucis...

Deodată sări în picioare. Fără pantofi îi ajungea lui Malko pînă la umăr. Îl prinse de amîndoi umerii cu nişte degete tari ca fierul.

Corpul ei frigea de parcă ar fi avut patruzeci de grade.

Malko era din ce în ce mai prudent. Asta mai lipsea acum, o chinezoaică exaltată predicînd războiul sfînt! I se spusese lui că în Brazilia se putea întîmpla orice, dar nici chiar aşa...

– Vei veni cu mine şi vei avea prima dovadă a ceea ce ţi-am spus, şopti Lin-Pao. Înainte de orice, trebuie să ştii că Ritersdorf poartă încă stigmatul crimelor lui: la subsuoara dreaptă are nişte cifre tatuate – grupa sanguină şi numărul de ordine din SS, aşa cum cerea tradiţia. Asta s-a întîmplat acum treizeci de ani.

Se desprinse de Malko tocmai cînd contactul cu mătasea caldă începea să-şi facă efectul asupra lui.

– Vrei să vii cu mine? zise ea brusc.

– Unde?

– Nu prea departe. Nu-ţi fie frică.

Malko ezita. I-ar fi plăcut tare mult să fie şi Frank acolo. Magneziul

părea să fi dezlănţuit personaje pe cît de neliniştitoare, pe atît de derutante. Pînă la urmă parcă îi prefera tot pe ucigaşii profesionişti din serviciile secrete rivale. Mai bine să ai de-a face cu ei decît cu ţicniţii...

– Bine, făcu el. Te urmez. Ai o armă la tine?

Ea izbucni în rîs şi îi întinse geanta.

– Uită-te. Vrei să mă şi dezbraci?

În geantă nu era nimic interesant. Iar în privinţa ei, ar fi fost cu neputinţă să-i strecori un obiect mai însemnat între piele şi rochie. Malko luă o haină şi, întorcînd spatele lui Lin-Pao îşi vîrî pistolul la centură.

Lin-Pao îşi pusese pantofii. Din nou era rece şi distantă. Nu-i vorbi lui Malko decît în hol.

– Ai o maşină?

– Da.

– Să mergem.

Femeia se aşeză foarte departe de el pe bancheta noului Chevrolet.

– Ştii unde e Barra din Tijuca? întrebă ea.

Malko se stăpîni cu mare greutate. Plaja asta pustie era mai frecventată decît Champs-Elysées!

– Ştiu, zise el fără nici un alt comentariu.

Merseră în tăcere vreme de o jumătate de oră. Barra din Tijuca era pustie. Doar ici şi colo cîteva maşini oprite cu faţa spre ocean, cu toate luminile stinse. Malko nu se simţea defel liniştit. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare: nimic în spate. Dar primejdia putea veni şi de la una din maşinile care staţionau. Ultima vizită făcută pe acolo nu-i lăsase amintiri prea plăcute.

Lin-Pao se uita cu atenţie pe partea dreaptă a drumului.

– Încetineşte, îi ceru ea brusc.

Malko reduse viteza. Parcurseră încă un kilometru înaintînd ca melcul, apoi Lin-Pao îşi aşeză mîna pe braţul lui.

– Aici este. Opreşte cu faţa la ocean. În felul acesta nu vom fi remarcaţi.

– Ce este aici? întrebă Malko.

– Urmează-mă fără să pui întrebări.

Ultima surpriză fusese chestia cu cei patru ucigaşi...

Scoase cheile din contact şi coborî primul. O adiere călduţă şi parfumată îi mîngîie faţa. La cincizeci de metri mai încolo se auzea ropotul domol al valurilor. În jurul lui perechile făceau dragoste netulburate în maşinile oprite, iar el se lăsa antrenat în Dumnezeu ştie ce poveste. Îşi cîştiga cu vîrf şi îndesat dolarii!

– Vino, şopti Lin-Pao.

Traversară drumul. Chinezoaica o porni cu hotărîre pe drumeagul de pămînt din faţa lor. Malko mergea în spatele ei, cu mîna pe mînerul armei, gata la orice.

La stînga lor, în penumbră, zări forma fantastică a unei clădiri în construcţie. Lin-Pao se opri şi ieşi de pe drumeag la dreapta.

Urmă un moment de căutări, apoi îl chemă pe Malko cu un gest.

– Aici e, zise ea.

Şi îi arătă pe cîmp un loc unde pămîntul fusese proaspăt săpat.

– Du-te să aduci o lopată de la şantierul din faţă, zise Lin-Pao. Sau poate preferi să sapi cu mîinile...

– Să sap!

Din ce în ce mai bine. Îi lua drept gropar.

– Bineînţeles. Aici dedesubt e cineva care te va interesa. Fii fără grijă, nu-ţi poate face nici un rău.

Împotriva voinţei lui, Malko traversă strada şi plecă spre clădirea în construcţie. Noroc că avea la el bricheta-lanternă pe care o aprinse cu puţină teamă. Probabil că devenise o ţintă excelentă.

Escapada asta era stupidă. Existau nouă şanse din zece ca această chinezoaică să-i fi întins o cursă. Şi s-ar fi zis cu el. Dar subconştientul îi spunea că va descoperi ceva.

Găsi cu uşurinţă o grămadă de unelte sprijinite de o anexă şi alese o lopată mare pentru ciment.

Lin-Pao îl aştepta lîngă mormînt, tăcută şi nemişcată. Malko îşi scoase haina şi începu imediat să sape. Pămîntul era afînat şi se săpa uşor. Totuşi după zece minute se trezi lac de năduşeală. Lin-Pao îi ţinea haina nepăsătoare. Văzuse pistolul dar nu spusese nimic. Malko avu deodată presentimentul că e victima unei uimitoare farse macabre: era pus să-şi sape mormîntul înainte de a fi executat! Asta era ceva foarte oriental... Fu tentat să lase lopata şi să fugă. Silueta nemişcată a chinezoaicei îl reţinu. Nu trebuia să-şi piardă prestigiul.

Dar între două lopeţi de pămînt, se uita la stele cu mai multă intensitate. Crucea Sudului îi făcea cu ochiul, ca un far uriaş. În secunda aceea îşi dădu seama că era foarte fatalist. Dacă ar fi murit acum, ar fi fost pentru el un sfîrşit rapid şi fără probleme. Idealul, în fond...

Lopata lovi ceva tare.

Cu mare precauţie, mai scoase încă puţin pămînt. În groapa aceea era un cadavru. De altfel, mirosul fad al morţii ţîşni imediat la suprafaţă. Lin-Pao îl simţi şi ea.

– Îl vezi? îi şopti ea apropiindu-se de el.

– Nu, dar îl simt.

Mai scormoni puţin pămîntul. Înfiorîndu-se de dezgust, trebui să lase lopata şi să folosească mîinile. Din fericire corpul era îmbrăcat şi putu să-l tragă de haină.

– Scoate-l afară, ordonă Lin-Pao.

Uşor de spus! Malko reuşi în sfîrşit să apuce ţesătura din dreptul a ceea ce trebuia să fi fost umerii.

Blestemînd şi alunecînd în pămîntul afînat, reuşi pînă la urmă să ridice cadavrul afară din groapă. Lin-Pao îl ajuta cu o forţă surprinzătoare. Epuizat, Malko îşi trase o clipă sufletul. Ar fi dat o sută de dolari pentru un flacon de colonie. Mirosul ar fi pus pe fugă o întreagă ceată de dihori.

Lin-Pao îl dădu la o parte şi se lăsă în genunchi lîngă mort. Cu un gest sigur, despică pînza cu un mic briceag scos din geantă. Imediat îi izbiră în faţă un aer urît mirositor. Malko se cam clătină, dar chinezoaica se ţinu tare.

După miros, părea să fie mort de mai multe zile. Cînd atinse carnea rece, fatalismul lui Malko se topi ca zăpada la soare. Trase o gură zdravănă de aer curat şi aruncă o privire uimită spre cerul înstelat. Cînd te afli într-un mormînt nu ai cum să vezi stelele.

Cadavrul era îmbrăcat. Lin-Pao începu să-i taie haina şi cămaşa. Apoi îl întoarse pe spate şi despică mîneca dreaptă a hainei.

– Dă-mi lanterna, îi ceru ea.

Malko se apropie şi se lăsă şi el jos lîngă cadavru. Deodată Lin-Pao scoase o exclamţie într-o limbă necunoscută. Apoi, cu faţa crispată de furie, se întoarse spre Malko:

– Ticăloşii! Au trecut pe aici înaintea noastră. Uită-te.

Fascicolul lanternei lumină bustul mortului. Femeia ridică cu greutate mîna umflată şi înţepenită a mortului. Ţinut astfel în unghi drept, braţul lăsa să se zărească la subsoară o pată mare întunecată. Era vizibil că din acel loc fusese decupată o bucată de piele. Malko preferă să nu insiste prea mult asupra faptului. Treaba asta macabră începea să-l scoată din sărite.

– Şi? bombăni el.

– Acest om era şi el un SS-ist. Şi el era însemnat sub braţ. Cu o cerneală care nu se şterge. Ca şi Ritersdorf. Dacă l-ai fi văzut, m-ai fi crezut.

Interesat, Malko examină corpul cu mai multă atenţie. Bărbatul era de nerecunoscut. Faţa îi fusese lovită de parcă s-ar fi urmărit zădărnicirea oricărei tentative de identificare, iar cadavrul se umflase datorită trecerii timpului. Toate astea făceau din corp o masă dezgustătoare. Porţiuni de sînge uscat amestecat cu pămînt îi ascundeau părul.

Fără discuţie că acel cadavru fusese mutilat. Biet mort, îşi zise Malko, îngropat, dezgropat, tăiat, redezgropat!

– Te cred, zise Malko. Dar nu mai putem face nimic decît să-l punem la loc unde l-am găsit. Pînă la viitoarea dezgropare. Că asta pare să fie un obicei aici. Probabil că pompele funebre au dat faliment în ţara asta...

Se gîndea la cadavrul secretarului păzit de capanga lui Alvaro Cunha. Nici odihna lui veşnică nu era prea liniştită.

Cu ajutorul lui Lin-Pao, Malko împinse corpul la loc în groapă. După cîteva lopeţi de pămînt, cîmpul arăta la fel cum îl găsiseră.

Cînd termină, Malko îşi reîmbrăcă cu grijă haina şi îşi scoase cravata. Apoi rămase cîteva clipe nemişcat lîngă mormînt. N-ar fi spus-o nimănui, dar se ruga. Cînd războiul era încă uman, totdeauna se obişnuia să se ridice paharul pentru adversarul doborît. Iar acesta murise aici, atît de departe de casă. Asta se vedea după părul lui blond... Apoi duse înapoi lopata şi se întoarse la maşină unde îl aştepta chinezoaica.

– Şi acum unde mai mergem? întrebă el. Mai cunoşti multe chestii din astea pe-aici?

Femeia îşi cufundă privirea inexpresivă în ochii lui aurii.

– Mă crezi? îl întrebă ea cu încăpăţînare.

– Depinde. E posibil ca acest mort să fi fost un nazist. După ce mă voi convinge că la fel stau lucrurile şi cu Ritersdorf, atunci voi considera că am de-a face cu o presupunere serioasă. Dar spune-mi, cum ai descoperit acest cadavru? Doar nu eşti prezicătoare.

– I-am văzut cînd l-au îngropat, eram acolo într-o maşină, zise ea dintr-o răsuflare. Sînt femeie şi ţin şi eu la reputaţia mea, adăugă ea cu o revoltă prefăcută.

Suna fals ca jurămîntul unui beţiv. Dar Malko nu insistă. N-ar fi scos nimic în plus de la ea. Spera să afle mai multe detalii de la Frank.

Reveniră la Rio fără să-şi vorbească prea mult. Bosumflată, chinezoaica stătea ghemuită în colţul ei.

– Unde locuieşti? o întrebă Malko.

– Nu departe de hotelul dumitale. Pe strada Miguel Lemos, la Copacabana, după Ipanema.

Îi explică repede pe unde trebuie să meargă. După zece minute, Malko o lăsa în faţa unui imobil modern, pe o stradă liniştită ce se întindea perpendicular pe Avenida Atlantico.

– Totuşi te voi ajuta, chiar dacă nu mă crezi, zise Lin-Pao înainte de a coborî din maşină. Pe curînd.

Foarte încurcat, Malko îi urmări cu privirea silueta zveltă. Dacă n-ar fi fost cadavrul, ar fi crezut că e vorba de o farsă. Nu întîlneai în fiecare zi o militantă comunistă de teapa ei. Dar mai mult ca sigur că era amestecată într-un fel în tot ce se întîmplase. Cum de ştiuse unde era îngropat cadavrul? În principiu nu cunoşteau locul decît oamenii lui Frank. Şi, evident, cei care îl dezgropaseră.

Oricum, intenţiona să se ocupe serios de domnul Alex von Ritersdorf. Poate că dragostea lui pentru frumoasa Linda nu era chiar dezinteresată. Dacă chinezoaica spunea adevărul, atunci el se găsea în spatele acestui lanţ de crime.

Totul se explica perfect. Ritersdorf aflase de la Linda de sosirea lui Malko. El trimisese dublura. Şi tot el îl suprimase pe secretarul lui Alvaro Cunha, ca să fie liniştit. Aşa cum încercase să-l suprime şi pe Malko. Cu siguranţă că spera să-l influenţeze pe bătrînul miliardar, dacă nu cumva îl şi ameninţase deja...

Malko roti cheia în contact şi încremeni. În şir indian, patru bărbaţi tocmai intraseră în imobilul unde locuia chinezoaica.

Malko opri imediat motorul şi coborî din maşină să examineze faţada. La cîteva ferestre se vedea lumină. Nu se gîndise să o întrebe pe Lin-Pao la ce etaj locuia. Ezită. Şi dacă totul nu era decît o capcană?

Prudent, se îndepărtă şi reveni pe celălalt trotuar, prefăcîndu-se că se plimbă. Intră şi dădu cu ochii de şirul cutiilor de scrisori. Pe una din ele citi: doctor Lin-Pao, etajul 4. Ascensorul era alături. Apăsă pe buton şi acesta veni în cîteva secunde.

Malko închise uşa şi apăsă pe butonul etajului patru. Era un model hidraulic de ascensor, care la New York ar fi fost expus într-un muzeu de artă modernă. În timp ce urca, între etaje, Malko văzu deodată patru siluete întunecate coborînd cu repeziciune scările. Necunoscuţii pe care îi văzuse intrînd.

Avu o presimţire rea. Scoase pistolul, îl încărcă, dar ştia deja că nu-i e de nici un folos. Ascensorul se opri cu o mică zdruncinătură. Malko ieşi brusc. Undeva în casă se auzea ritmul unei sambe. Uşa din faţa lui era întredeschisă. Înaintă cu precauţie şi bătu. Nici un răspuns. Împinse uşa care se deschise complet. Pipăi după întrerupător şi aprinse lumina.

Doctoriţa Lin-Pao era întinsă pe burtă în mijlocul încăperii, avînd încă pe ea rochia violet. Nu fu nevoie să se apropie ca să vadă că era moartă. O băltoacă de sînge se întindea în jurul gîtului. Se aplecă puţin şi se trase înapoi cuprins de oroare. Fusese aproape decapitată cu un brici care zăcea alături de ea. Avea ochii deschişi şi faţa desfigurată de o spaimă cumplită. Fatalismul oriental nu rezistase la un brici foarte ascuţit...

Malko îşi înfrînse dezgustul şi, cu un gest uşor, îi închise ochii.

Poate că era un gest ridicol, dar tocmai acestè fleacuri ridicole îl caracterizau pe Malko.

Se uită în jurul lui. Nimic nu fusese deranjat. Camera era mobilată cu simplitate: o măsuţă lăcuită, o canapea şi o bibliotecă mare. Uşa dormitorului rămăsese închisă. Lin-Pao nu avusese timp să ajungă acolo. Asasinii veniseră să omoare şi atîta tot. Poate că pînă la urmă chinezoaica nu era chiar aşa de nebună.

Malko coborî scările profund tulburat. La etajul de jos se auzea aceeaşi melodie. Ce mutră vor face dansatorii cînd sîngele va începe să se infiltreze prin plafon! Ieşi şi aspiră o gură mare de aer curat. Şi cînd te gîndeşti că pentru el Rio însemnase totdeauna Carnavalul...

Făcu prudent ocolul maşinii înainte de a urca la volan. Moartea prin decapitare îi produsese totdeauna oroare.

Nu ajunse bine la hotel că îl sună din nou pe Frank.

– Nu cunoşti cumva o chinezoaică puţin cam sărită care îşi zice Lin-Pao? întrebă Malko.

– Bineînţeles! E o nebună. Îşi închipuie că e fiica din flori a lui Mao Zedong. Ce ţi-a făcut?

– Mie, nimic. Ei i-au făcut alţii. Vino să bem cafeaua împreună şi îţi voi povesti.

Noroc că la Rio se cinează tîrziu. Malko avu timp să facă un duş şi să se schimbe înainte de a coborî în sala de mese a hotelului. Atmosfera era destul de sinistră, dar nu avea chef să plece nicăieri.

Şeful de sală îi recomandă cîrnat chilian, care se dovedi delicios şi un charrasco argentinian, adică carne friptă. Prudent, hotărî să bea doar bere.

Frank sosi în momentul în care Malko se gîndea dacă să înghită charrasco tot o dată, fără să-l mestece, sau să ceară chelnerului un ferăstrău de bucătărie. În cele din urmă, avînd oroare de scandal, se mulţumi să împingă carnea pe marginea farfuriei. De altfel, spectacolul pe care-l oferea Frank i-ar fi tăiat oricum apetitul. După cum îi era obiceiul, americanul îşi rodea cu furie unghiile, cînd de la o mînă, cînd de la cealaltă.

– Prin urmare! făcu el.

Nu avea nici cel mai elementar simţ al convenienţelor. Lui Malko nu-i plăcea să discute afaceri în timpul mesei. Frank fu nevoit să-l aştepte să înghită o piersică mare cu sirop pentru a afla toată povestea.

– Ce părere ai? îl întrebă Malko după ce îi istorisi cum petrecuse seara.

Frank îşi roase o unghie.

– Nu înţeleg nimic. O cunosc pe fata asta de cînd sînt în Brazilia. E adevărat că e o comunistă, cel puţin aşa striga în gura mare peste

tot. Dar nimeni nu o lua în serios. Voia să dea în judecată statul São Paulo, pentru că fusese declarată indezirabilă. Ceruse sprijinul lui Crandao. Nu înţeleg ce amestec a putut să aibă în toată povestea asta şi mai ales de ce a fost omorîtă atît de repede.

– Probabil că au urmărit-o, zise Malko.

– Păi cum! făcu Frank cu mînie. După cum spui, nici măcar nu au încercat să o facă să vorbească. Asta ar însemna că a spus adevărul şi că oamenii lui Ritersdorf au lichidat-o drept pedeapsă că a trădat secretul.

– În orice caz, ţara asta e nesănătoasă, concluzionă Malko. Soseşte *dublura* mea şi moare de mîna voastră. Un cadavru. După aceea are necazuri omul tău de încredere. Al doilea cadavru pus la păstrare. Acum chinezoaica. Fără să mai amintesc de Ruth şi de mine, care abia am scăpat. Cine urmează la rînd?

– Ştiu, ştiu, bombăni Frank. Dacă ar fi fost simplu, nu te-ar fi trimis aici cei de la Washington. Că veni vorba, ce-a ieşit din întrevederea cu bătrînul?

– Pentru el, două sute de dolari. Pentru mine, nimic. Nu se grăbeşte. Ne întîlnim şi mîine.

Malko îi povesti discuţia avută cu Alvaro Cunha şi partida de gin-rummy.

Frank atacă cu frenezie altă unghie.

– Bravo! Iată-te angajat acum într-un campionat de gin! Bătrînul ne trădează. Nu ştiu pentru cine, dar ne trădează. O să ne trezim într-o zi cu un contract semnat cu alţii.

– Stai puţin, ce, asta se poate face chiar aşa uşor?

Frank săltă din umeri.

– Bineînţeles. Nu e un contract între guverne. Dacă mîine te-ar chema să semneze cu dumneata, dragul meu SAS, ai avea puterea unui miliardar. Oricine ţi-ar da cîteva milioane de dolari pentru peticul dumitale de hîrtie.

Această perspectivă îl cufundă pe Malko într-o profundă visare. Ce-ar mai fi fost! Şi-ar fi terminat castelul, ar fi angajat un personal competent şi ar fi trăit după rangul lui. Şi mai cu seamă, n-ar mai fi avut de-a face cu toate poveştile astea oribile.

Din păcate mai existau şi nişte cadavre între el şi milioanele respective.

Frank nu mai avea unghii. Se ridică şi zise:

– Mîine dimineaţă semnalez discret cadavrul de la Barra din Tijuca. Măcar să aibă un mormînt decent. În privinţa chinezoaicei, nu e cazul. Vor avea grijă vecinii ei. Am să te sun.

Malko nu-i spusese nimic de întîlnirea cu Linda. Dintr-o cochetărie puţin cam ipocrită, considerase asta ca făcînd parte din viaţa lui particulară, şi nu-i plăcuse niciodată să se laude cu trecerea pe care o avea la femei. După plecarea lui Frank, semnă imediat nota de plată, ceru să i se aducă în cameră o sticlă cu apă minerală şi plecă la culcare.

După un sfert de oră dormea dus în pijamaua lui de mătase albă.

Dacă ai fi închis ochii, te-ai fi crezut în plin Carnaval. Numai ei trei, dansatorii-cîntăreţi făceau tot atîta zgomot cît o întreagă şcoală de samba. Trebuie însă spus că restaurantul era mic: vreo 12 mese. La început evoluase un chitarist cu o voce extrem de joasă care interpreta vechi cîntece din folclorul brazilian. Apoi cei trei dansatori în ţinută albă puseseră stăpînire pe scenă, cu instrumentele lor bizare: tamburina din piele de pisică, beţigaşele care erau lovite unul de altul şi un soi de hîrîitoare care imprima ritmul frenetic al adevăratei samba.

– Negrii ăştia trei ar face avere la New York, îi zise Malko Lindei.

Ea dădu aprobativ din cap. Pe ei încă nu-i stricase turismul. Coborau în fiecare seară din favella lor şi îşi executau numărul pentru cîţiva cruzeiros. Nu ştiau să citească şi nu auziseră niciodată de New York.

Dansînd întruna, cîntînd cît puteau de tare, exploatîndu-şi la maxim instrumentele, toţi trei interpretau melodiile de succes lansate la Carnavalul precedent. Ritmul îl îndemna pe Malko, care nu era totuşi amator de muzică exotică, să se ridice şi să danseze cu ei. Pentru prima dată înţelegea magia pe care o exercita Rio, acest oraş unde jumătate din locuitori mor înainte de a împlini douăzeci de ani, dar unde cei mai nevoiaşi strîng bănuţ peste bănuţ tot anul ca să îmbrace un costum frumos în săptămîna sfîntă a Carnavalului.

Linda alesese restaurantul. Malko îşi făcuse apariţia la vila lui Alvaro Cunha pe la orele nouă. Îi deschise acel îngrozitor capanga, îl condusese pînă în salon şi, cu graţii de babuin, îi propusese un whisky. Malko refuzase politicos. După părerea lui, locul acestui

brazilian era într-un copac înalt din pădurea tropicală.

Linda apăruse imediat. Purta o rochie de vară din şantung mulată pe corp, cu un decolteu brazilian. Era încîntătoare. Rochia ei ar fi declanşat o răzmeriţă la un congres al orbilor. Malko se înclină şi îi sărută mîna.

Ea izbucni în rîs.

– Ce caraghios eşti!

– De ce? întrebă Malko puţin vexat.

– Ei bine, pentru ce-ai făcut adineauri. E prima oară cînd păţesc aşa ceva. Cel puţin de la cineva pe care nu-l cunosc. Să nu mai faci asta cu doamnele pe care nu le cunoşti, vei avea necazuri cu soţii. La noi, gestul nu are deloc aceeaşi semnificaţie... Şi pe urmă, de ce te-ai îmbrăcat aşa?

Neliniştit, Malko se privi în oglindă. Pentru Linda îşi pusese acum prima dată un costum cenuşiu închis din alpaca, aşa cum îi era obiceiul, la care asortase o cămaşa albastră şi o cravată Dior cumpărată de pe Fifth Avenue din New York, şi care îl costase o mică avere.

Mai înainte ca Malko să-şi revină din consternarea lui mută, Linda se apropie de el şi îi descheie haina. Trase de un capăt al cravatei cu un gest precis şi într-o clipă îi desfăcu nodul. Apoi i-o scoase de tot şi, strecurînd un deget lung între gît şi cămaşă, îi desfăcu primul nasture. După aceea îşi contemplă satisfăcută opera.

– Arăţi mult mai bine, zise ea.

– Dar cu pantofii aş putea să rămîn? întrebă Malko plin de politeţe. Ea izbucni în rîs şi îi aruncă cravata pe umăr.

– Nu fii răutăcios. Aici, la Rio, te îmbraci după-amiaza şi seara te dezbraci. Îţi pui cravata cînd te duci la birou, nu cînd ieşi în oraş. Pentru că mergi să te distrezi şi e foarte cald.

Îl prinse frumos de mînă şi îl trase după ea. El se simţi puţin ridicol cu gulerul descheiat, la braţul acestei tinere elegante în rochie de cocktail şi pantofi cu toc înalt. Linda mergea legănîndu-şi uşor şoldurile, ca negresele, cu un aer foarte senzual. Taica Cunha avusese probabil slăbiciune la plantatoarele de trestie de zahăr. Dar în Brazilia asta nu avea importanţă. Nimeni nu era alb sută la sută.

Sinistrul capanga care veghea la uşă se aplecă adînc în faţa stăpînei sale.

– Mai aveţi mulţi din ăştia? întrebă Malko.

– Mulţi. Dar acesta este foarte preţios. Dacă tata i-ar cere, şi-ar omorî şi proprii copii.

Malko profită de ocazie.

– Chiar, tatăl dumitale unde e? I-am telefonat după-amiază. N-am putut să vin. Ştii că mă aflu în exerciţiul funcţiunii la Rio...

Ea îl trase de mînecă şi îi atinse uşor buzele.

– Nu şi în seara asta. Nu strica seara vorbind de afaceri.

El nu insistă. Dacă Linda se dezgheţa, i-ar fi putut fi de mare ajutor. Ar fi fost şi timpul. Larry Gallo primise o telegramă de la Washington care îi amintea cu amabilitate că Brazilia era o ţară turistică, dar nu şi pentru diplomaţii în misiune, şi că erau încă vacante cîteva posturi în Tanzania Orientală...

Malko deschise portiera Chevroletului. Linda se aplecă şi descoperi atît de mult din coapsă încît ar fi putut să bage în păcat şi un om cinstit. Malko se aşeză la volan. Se găsea în plin delir. De cînd venise, problema magneziului nu avansase nici măcar cu un centimetru, cadavrele se înmulţeau fără motiv aparent, iar el îşi petrecea serile cînd cu un văr care bea ca o sugativă, cînd cu o femeie drăguţă care pe deasupra mai era şi logodită! Nu mai lipsea decît o dramă pasională. În privinţa asta se simţea foarte sigur pe el. Frank îl sfătuise de la început să nu umble fără pistol. Dar Malko îi rîsese în nas: avea oroare să facă pe gangsterul şi nu purta armă decît în orele de lucru.

Linda îi indică drumul pînă la restaurantul *Castellino*, un local la modă. Patronul se aplecă pînă la pămînt cînd îi văzu şi îi invită imediat la cea mai bună masă.

– Lasă-mă pe mine să aleg meniul, insistă Linda.

Comandă *camarao à la Bahiao*[1] şi o salată din miez de palmier şi diferite plante necunoscute pentru Malko. Şi vin brazilian.

Salata, proaspătă şi destul de picantă, era delicioasă. Cît priveşte vinul, probabil că avea cel puţin patruzeci de grade...

Li se aduse *camarao*. Erau nişte creveţi enormi cu orez atît de piperat, încît Malko fu gata să scuipe jos prima înghiţitură. Linda făcu curat în farfuria ei ca o pisică înfometată.

---

1) Creveţi mari pregătiţi ca la Bahia (n.a.).

Sub masă, piciorul lui Malko se sprijinea de genunchiul ei.

– Eşti deja foarte brazilian, zise tînăra femeie zîmbind uşor.

Dar nu-şi retrase piciorul. Muzica împiedica şirul oricărei conversaţii. În faţa reticenţei vădite a lui Malko pentru *camarao,* Linda luă unul din creveţi şi turnă peste el piper roşu cu nemiluita. Apoi i-l întinse lui Malko:

– Mănîncă-l dacă ţii un pic la mine.

Malko îl înghiţi resemnat.

I-au trebuit apoi trei pahare pline cu vin înghiţite pe nerăsuflate pentru ca faţa să-i revină de la vînăt la roşu aprins. Avea impresia că o sumedenie de animale minuscule îi devorau pereţii stomacului. Mîncăcioasa, puse puţin piper pe pîine şi îl înghiţi pe nemestecate.

– Cu un astfel de piper roşu a fost omorît secretarul tatălui meu, preciză ea cu amabilitate.

– Mulţumesc, zise Malko. Unul nu ajunge?

Ochii Lindei sclipiră de ironie.

– El l-a înghiţit în alt fel.

Deşi vinul era tare, Malko avea încă mintea limpede.

– Cine crezi că l-a omorît?

– Nişte oameni care îi voiau răul, răspunse Linda cu o logică imbatabilă.

– Dar sînt brazilieni, pentru că l-au executat în acest mod, să-i zicem folcloric...

– Da, suspină Linda, dar pot fi nişte brazilieni care lucrează pentru străini.

Malko mai făcu o ultimă încercare.

– Şi ce-a spus tatăl dumitale de moartea secretarului său?

– Era cam nemulţumit de el, răspunse ea cu o strîmbătură încîntătoare. Prea se ţinea după mine...

Evident, era şi ăsta un motiv. Păi nu spusese părintele Francisco Vergas, încă din secolul XVII, că la sud de Ecuator nu mai există păcat...

– Hai să dansăm, zise deodată Linda. Ai auzit de *Zum-Zum?*

– E un dans sau un zeu *vodu?*[1]

---

1) Cultul vodu este cultul negrilor din Antile. De origine animistă, el împrumută anumite elemente din ritualul catolic. Uneori se grafiază voodoo sau vandoo (n.t.).

– E un local. Cel mai simpatic din Rio.

Plecară la *Zum-Zum*. Era la depărtare de trei străzi, pe aleea Nostra Senhora de Copacabana.

Şi aici li se oferi imediat un loc. Malko comandă două *cacha* pentru a-i face plăcere Lindei. De altfel acel alcool alb îi amintea de vodcă. Îşi bău paharul dintr-o răsuflare. Se simţea cuprins de-a binelea de euforie.

– Dacă am dansa? propuse Linda.

Pista era mică de tot. Dansară, unul după altul, mai multe slow-uri braziliene, foarte ritmate. Linda se legăna uşor, abia atingîndu-l. Îşi petrecuse braţele după gîtul partenerului ei şi Malko îi simţea şoldurile atingîndu-l uşor după ritmul melodiei. Nu se sprijinea de el, dar o dorea de o mie de ori mai mult decît dacă ar fi fost lipită de corpul lui.

O strînse puţin mai tare de talie. Ea ridică spre el doi ochi mari de culoarea alunei în care stăruia un licăr nelămurit.

– Mă doreşti...

Nu era nici un reproş, nici o întrebare, ci o constatare. Malko, complexat de absenţa cravatei, nu răspunse.

– Aşteaptă, îi şopti ea la ureche. Vom face dragoste după aceea. Cum vei dori. (Suspină.) Îmi place să fac dragoste. Şi dumitale. Ţi se citeşte în ochi. Ai zice că sînt din aur topit. Îmi vine să ţi-i scot ca să fac din ei inele purtătoare de noroc.

Malko schiţă un pas înapoi.

– Glumesc, zise Linda. Dar fii drăguţ şi nu te mai gîndi acum la dragoste, că n-ai să mai dansezi bine. După aceea vom avea tot timpul. Să dansăm.

Şi au dansat. Locul discurilor fusese luat de o cîntăreaţă neagră, Nara Léon, care alterna sambele cu cîntece lente ale căror refrene erau de o tristeţe sfîşietoare.

Linda nu mai spuse nimic. Deodată, Malko simţi un lichid cald alunecîndu-i pe mînă. Tînăra femeie plîngea. Îi ridică faţa spre el şi ea îl privi cu ochii plini de lacrimi. Bărbia îi tremura uşor şi suspina fără reţinere ca o fetiţă.

– Sînt *saudade*, murmură ea. Melancolică.

– De ce?

Ea dădu uşor din umeri.

– Dacă ţi-aş cere să mergi cu mine la aeroport acum şi să ne urcăm în primul avion, ai zice *nu* şi m-ai considera nebună... Aşa că la ce bun să-ţi explic?

Malko simţi atîta deznădejde în vocea ei, încît încercă să afle mai mult.

– De cine fugi?

– De mine.

Îşi scutură părul.

– Hai să nu mai vorbim de asta. Am dansat destul. Să plecăm de aici.

În trei minute erau afară.

– Am chef să conduc, zise Linda.

Luă cheile din mîna lui Malko şi se instală la volan. Conducea foarte bine, dar cu brutalitate. După zece minute opri brusc în faţa unui imobil destul de jerpelit pe dinafară, situat în colţul pieţii Maria-Isabel.

– Am ajuns.

Malko se uită la ea puţin surprins.

– Da, explică ea. Tatălui meu nu-i place să aduc bărbaţi acasă, aşa că am apartamentul meu...

Malko o urmă fără să spună nimic.

Urcară într-un ascensor murdar care îi duse la etajul opt. La capătul unui culoar lung, Linda se opri în faţa unei uşi de lemn. Îl lăsă pe Malko să intre primul şi aprinse lumina.

Era un apartament spaţios, cu o mobilă banală. Un divan lat şi scund, un pick-up şi o comodă cu o mare *figua* neagră. Tavanul era la peste patru metri şi o loggia închisă cu perdele înainta pînă la jumătatea încăperii.

Linda puse un disc şi se sprijini de comodă uitîndu-se la Malko cu ochii pe jumătate închişi. O expresie nedefinită îi strîmba faţa, ca o durere ascunsă. Malko făcu un pas înainte şi o luă încetişor pe după umeri. Cu cealaltă mînă îi mîngîie uşor faţa.

Ea îl privi surprinsă.

– De ce eşti aşa de bun şi de drăguţ?

El nu răspunse. Linda era nefericită şi Malko nu putuse niciodată să fie indiferent faţă de o femeie nefericită...

Lămpile pick-up-ului se încălziră şi sunetul muzicii umplu deodată

încăperea. Linda își reveni brusc. Tristețea îi dispăru din ochi, își aruncă brațele după gîtul lui Malko și îl sărută.

Cînd o privi din nou, pupilele i se măriseră și corpul, care nu era lipsit de gingășie, i se sprijinea greoi pe el.

Malko o luă din nou în brațe. Nu simțea numai tandrețe față de ea, ci și o dorință atîtată de acea muzică sălbatică. Își lăsă mîna să-i alunece pe spate și, sărutînd-o, încercă să-i desfacă fermoarul.

– Nu, îi șopti ea la ureche.

Puțin surprins, Malko se mulțumi să-i mîngîie spatele. Totuși nu părea o cochetă. Prin minte îi trecu un gînd deprimant. Ceva nu se potrivea. Prea mersese totul ca pe roate. Se îndepărtă ușor de ea.

Ea veni mai aproape.

– De ce vrei să-mi scoți rochia? murmură ea îndărătnică. Ai principii? De unde vii nu faceți dragoste decît dacă femeia e goală?

Era cum nu se poate mai clar. Mîna stîngă a lui Malko îi alunecă pe piept și i se opri pe șold.

– Ar fi plăcut să nu ai nimic sub rochie, zise el încetișor.

– Dar nici n-am, răspunse Linda cu simplitate.

Malko simți un vîrtej răsucindu-i-se în stomac. Aproape cu brutalitate, făcu ceea ce aștepta ea, fără ca măcar să-și scoată haina.

Cu părul negru revărsat pe umărul partenerului ei, Linda îngîna vorbe fără șir în braziliană. Malko se dezmetici puțin cînd prinse un cuvînt din zbor: era o interjecție obscenă. Bogatei Linda îi plăcea să fie vulgară.

Îl simți că se trage înapoi și îl ținu lipit de ea. Cu ochii încă încețoșați de plăcere, Linda își legăna capul cîntînd încetișor cuvintele sambei care se auzea în acel moment la pick-up.

– Știi ce cîntă? îl întrebă ea pe Malko.

– Nu, zise el.

– *Samba Langustelor.* Melodia la modă.

Și îi fredonă la ureche:

Oare langusta e un pește?
Înoată sau pe fund pășește?
Și ce dacă nu știu nimic,
Că tot n-am să mănînc vrun pic.

Malko asculta distrat ultimele cuvinte. Privirea i se îndreptă

întîmplător spre mica oglindă agățată pe perete în fața lui. În oglindă se vedea perdeaua care închidea loggia.

Or, perdeaua tocmai se mișcase ușor în spatele lui Malko.

Fereastra era închisă. Asta nu putea să însemne decît un singur lucru: cineva era în spatele perdelei.

Pe lîngă neplăcerea de a împărți momente de intimitate cu un al treilea, faptul reprezenta pentru Malko o amenințare foarte precisă. Nu avea armă și deci nu se putea apăra. Iar necunoscutul care stătea ascuns nu putea să aibă decît un singur scop – să-l ucidă.

Capitolul VII

Cu toţi muşchii încordaţi în aşteptarea glonţului care urma să-l lovească în spate, Malko făcu un efort supraomenesc să nu se repeadă la uşă. Ar fi fost o prostie. Necunoscutul ar fi avut timp să-l omoare de zece ori.

Dorinţa stîrnită de femeie şi ameţeala provocată de muzică, alcool şi dragoste pieriseră dintr-o dată. Linda simţi imediat schimbarea lui de atitudine.

– Ce ai? întrebă ea.

– Nimic, mă gîndeam.

O furie nebună punea stăpînire pe el. Tare ar mai fi vrut să strîngă gîtul subţire şi delicat al Lindei. Îl atrăsese nemaipomenit de bine în această capcană... Acum, imediat ce se va îndepărta de ea, ucigaşul ascuns în spatele perdelei îl va doborî cu uşurinţă... O încurcase!

Ca să cîştige timp, o prinse brusc pe Linda de mînă şi o duse sub loggia, avînd grijă să o ţină tot timpul între el şi ucigaş.

Se aşeză pe pat şi o trase lîngă el. Îi venise o idee care îi putea salva viaţa.

De unde se găsea, supraveghea mişcările perdelei în oglindă. Aceasta tremură iar, de parcă ucigaşul îl pîndea şi el pe Malko...

Străduindu-se să nu se gîndească la omul din spatele perdelei, Malko o luă în braţe pe Linda. O sărută pătimaş pe gît, apoi, atrăgînd-o la el, se întinse lîngă ea pe divan.

Nu-i trebui mult ca să o stîrnească. Dar în momentul în care femeia îşi strecura mîinile sub cămaşa lui, Malko îi şopti la ureche:

– De ce nu mi-ai spus că sîntem trei?

Ea tresări şi, cu pupilele dilatate, îi zise:

– Cum aşa, trei?

– Sus e cineva, şopti Malko. Am văzut perdeaua mişcîndu-se de mai multe ori.

Umbra unui zîmbet trecu repede peste buzele tinerei femei.

– Te înşeli, zise ea fără convingere.

Mîna lui Malko alunecă spre gîtul ei. O strînse foarte uşor, dar apăsînd pe carotide cu degetul mare şi mijlociu. Linda se zbătu cu furie.

Malko slăbi puţin strînsoarea.

– Îmi vine să te omor...zise el.

Vocea îi devenise rece şi impersonală. Linda simţi că vorbea serios. Ochii aurii nu mai erau decît două fante dure, lucind în penumbră ca ochii unui animal de pradă.

– Eşti nebun, gemu Linda.

– Ssst, zise tăios Malko cu jumătate de glas. Şi fă ce-ţi spun. Altfel te sugrum imediat, şi nici omul tău nu va avea timp să te ajute.

Ea vru să vorbească, dar el îi puse mîna la gură şi îi şopti la ureche:

– Te vei ridica, te vei duce singură pînă la uşă şi vei stinge lumina. Apoi te întorci aici. Fără să vorbeşti. Aşteaptă, dezbracă-te. Aşa e mai verosimil. Uşa e încuiată?

Ea făcu semn din cap că nu.

– Bun. Atunci du-te.

Cu un gest precis, Linda îşi desfăcu fermoarul şi se debarasă de rochie rulînd-o peste şolduri. Sînii ei atinseră uşor haina lui Malko. Apoi se ridică şi traversă încăperea fără să întoarcă capul. Ultimul lucru pe care Malko îl mai văzu la ea fură gropiţele din dreptul şalelor...

Lumina se stinse.

Malko sări cu agilitate din pat. Se atinse de Linda în întuneric şi i se păru că tînăra femeia rîdea. Ajunse la uşă fără nici o greutate. Ucigaşul n-ar fi putut să tragă decît la nimereală, dar era mai bine să nu zăbovească.

Uşa se deschise cu uşurinţă. Malko se strecură afară şi o închise în urma lui. Rămase o secundă pe palierul pustiu să tragă cu urechea. Era posibil ca alt ucigaş să-l aştepte afară.

Liniştit că nu se auzea nimic, coborî scara în fugă şi nu se opri decît în stradă. Totul era atît de calm, încît se întrebă dacă nu cumva visase.

"Lasă, îşi zise el, dacă m-am înşelat, îi voi trimite mîine dimineaţă flori. Altfel mi-ar fi trimis ea mie..."

Maşina lui era chiar în faţă. Urcă în ea şi demară imediat. Cum dădu colţul, se opri să-şi pună din nou cravata. Acum îşi făcea scrupule. Şi dacă Linda nu avea nici un amestec? Probabil că acum era gîtuită. Fu tentat să-i telefoneze lui Frank, dar oricum era tîrziu. Alese o soluţie de compromis. Dădu ocol grupului compact de case, reveni şi opri maşina ceva mai departe, astfel încît să poată supraveghea uşa imobilului.

Aşteaptă aproape o oră. Întreaga clădire era tăcută şi învăluită în întuneric. Tocmai voia să plece, cînd holul se lumină. Un minut mai tîrziu, Linda ieşea în stradă.

Era urmată de un bărbat care o prinse cu tandreţe de braţ. Amîndoi o porniră pe jos în direcţia opusă locului unde se afla Malko. Acesta, care se lăsase în jos să nu fie zărit, se ridică stăpînindu-şi cu greu un rîs nervos.

Bărbatul care o însoţea pe Linda era Alex von Ritersdorf, logodnicul ei.

Malko porni maşina. Ceea ce luase drept o tentativă de asasinat nu fusese decît jocul a doi perverşi sexuali: frumosul german era un *voyeur*[1] şi Malko îi oferise fără să vrea un spectacol ales...

Se întoarse direct la hotel. Destul cu emoţiile! Asta nu însemna că von Ritersdorf nu putea să fie şi voyeur şi nazist. Rămînea de verificat.

Adormi imediat, în urechi cu şuierul instalaţiei de aer condiţionat care funcţiona nu se ştie prin ce miracol. Înţelegea de ce Linda plînsese la *Zum-Zum*. Probabil că din cînd în cînd visa la deprinderi sexuale mai normale.

– La ora zece convocare la ambasadă.

Vocea lui Frank nu suna prea amabil şi Malko nu era decît pe jumătate treaz. "Voi veni", mormăi el. Şi închise.

Nu întîrzie decît douăzeci de minute, din cauza unui ambuteiaj incredibil pe Avenida Atlantico. Larry Gallo şi Frank îl aşteptau.

– Prin urmare, îl întrebă diplomatul cu jovialitate, ce noutăţi mai sînt, dragul meu viceconsul?

---

1) Voyeur – Persoană care asistă, pentru propria satisfacţie, de obicei fără să fie văzută, la manifestările sexuale ale altora (n. t.).

– Am pierdut la gin-rummy patru sute de dolari, care vor fi trecuţi pe nota de cheltuieli, şi am aflat un remediu împotriva arsurilor de soare, răspunse Malko suspinînd. Asta e aproape tot.

Trecuse o săptămînă de la seara petrecută cu Linda. Şapte zile în care munca lui nu se soldase cu nici un rezultat. Influenţat şi de ambianţa destinsă de la Rio, Malko începea să se simtă în vacanţă. În mod miraculos, nici o moarte brutală nu se mai produsese în anturajul lui şi nimic nu-l mai ameninţase.

Nu o mai revăzuse pe Linda.

A doua zi după seara aceea ciudată, Malko îi telefonase rugînd-o să-l scuze pentru nervozitatea lui. Din moment ce nu existase tentativă de omor, mai bine o lăsa cu iluziile ei... Dar Linda nu încercase să-l revadă şi Malko se simţea puţin jignit. În fond îi servise drept partener de schimb. Rămînea totuşi un mare semn de întrebare: cine era Alex? Era oare nazist aşa cum pretinsese doctoriţa înainte de a fi asasinată? Şi în acest caz, voia el magneziul? Sau era numai un detracat sexual inofensiv care găsise în Linda o parteneră supusă? Malko încercase de mai multe ori să-l întîlnească. Şi chiar se întîlniseră la yacht-club, la un aperitiv. Von Ritersdorf era întotdeauna foarte politicos, dar nu putea să scoată nimic de la el. Şi nu apărea niciodată în costum de baie. Dacă într-adevăr ar fi fost SS-ist, trebuia să poarte la subsuoară tatuajul de neşters al tuturor SS-iştilor.

Malko începuse să se cam sature. În fiecare zi, punctual, suna la ora două şi jumătate la vila lui Alvaro Cunha. Capanga îl ducea pînă în salon unde îl aştepta bătrînul miliardar încadrat de cei doi negri-fumători.

Ritualul era neschimbat. Alvaro Cunha dădea mîna cu Malko fără să se ridice şi începea imediat să amestece cărţile. Vreme de două ore nu vorbeau decît ca să spună *gin* sau *cobor.*

Apoi Malko făcea socotelile. Din trei partide, brazilianul cîştiga două. Avea un noroc incredibil. Cînd, din întîmplare, Malko reuşea să coboare puţin mai repede, bătrînul înjura în surdină, înşirînd un lanţ de obscenităţi... Nu ştia să piardă. Zîmbetul nu-i revenea decît atunci cînd Malko scotea teancul de bancnote din buzunar... Malko încă nu văzuse nici un ban de la el: cînd Cunha pierdea, se mulţumea să-l crediteze pe Malko pentru a doua zi...

Cu o zi în urmă, Malko îşi pierduse răbdarea. Îi dăduse brazilianului 85 de dolari şi îi zisese:

– Domnule Cunha, aş dori tare mult să ne întîlnim şi pentru altceva decît pentru gin-rummy.

Alvaro Cunha îşi aşezase mîinile mari pe masă şi îl întrebase:

– Da, pentru ce anume?

– Pentru a semna acordul cu privire la magneziul dumneavoastră, replicase Malko direct.

Miliardarul se ridicase în picioare cît era de lung de parcă ar fi vrut să-l trăznească pe Malko.

– Senhor Malko, răspunsese el tăios, v-am dat cuvîntul meu că voi semna. Avem timp. Fata mea încă nu se mărită. Acum dacă nu mai aveţi chef să jucaţi cu mine, nimeni nu vă obligă s-o faceţi.

Malko bătuse în retragere. Era singura posibilitate de a fi în contact cu miliardarul şi nu voia să o piardă. Îngînase o frază politicoasă şi îl asigurase pe Cunha că nu avea bucurie mai mare pe pămînt decît să-şi piardă banii jucînd cărţi cu el.

Mînia brazilianului dispăruse ca prin farmec. La despărţire, îi strînsese cu căldură mîna lui Malko şi îi făcuse cu ochiul.

– Totul se va aranja, îi zisese el vesel.

Da, dar pentru cine? Malko începea să creadă că temerile lui Frank erau foarte întemeiate. Într-o zi Cunha avea să-i anunţe cu răceală că semnase contractul cu unul din misterioşii lor adversari, şi salut...

În ziua aceea, după ce plecase de la bătrîn, se dusese la întîlnirea pe care o avea cu Ruth în faţă la *Copacabana Palace*. Cînd ajunse la hotel, ea era deja pe nisip, înconjurată de un cerc de brazilieni care îşi apropiau cu şiretenie prosoapele de plajă, printr-o mişcare de încercuire demnă de Bismarck. Tînăra îl sărută uşor pe buze. Părea că uitase complet de aventura de pe plajă. Se întîlneau acum aproape în fiecare zi. Luau cina împreună o dată la două zile şi Malko dormea destul de rar în camera lui de la *Copacabana*.

Ruth îi promisese că îl va ajuta. Cunoştea multă lume la Rio. În ziua aceea se duseseră să ţopăie prin apă fără să se mai gîndească la nimic. Ruth înota ca un peşte şi plonja voinicеşte în valurile mari ce se rostogoleau peste ea într-un nor de spumă.

După ce se săturară de înot, se întoarseră să se întindă la soare. Destins, Malko adormi cu braţul lui Ruth sub umeri. Cînd se trezi, abia îşi reţinu un strigăt de durere: umerii lui erau roşii ca focul. Ruth moţăia lîngă el. Alergă pînă la apă să se răcorească puţin, dar asta nu făcu decît să agraveze situaţia. Avea senzaţia că cineva îi trecuse un fier înroşit peste spate.

Ruth deschise ochii şi izbucni în rîs.

– *Meu amor*, eşti ca un rac... N-ai grijă, cunosc un leac foarte eficace pentru arsuri. Hai acasă.

Malko se îmbrăcă cu greutate. Nu suporta nici contactul cu ţesătura subţire a cămăşii.

În trecere, Ruth intră la farmacia de sub arcadele hotelului *Copacabana Palace* şi cumpără o fiolă mare de culoare albastră. Cînd ajunseră acasă, Ruth îl dezbrăcă şi începu să-l ungă cu lichidul alb din fiolă.

– E lapte de *magnezie*[1], explică ea. În principiu se foloseşte pentru stomac. Dar nu există nimic mai bun pentru arsurile de soare.

Era adevărat. A doua zi Malko nu mai simţea nimic.

Drept mulţumire, îi cumpărase lui Ruth un disc şi venise să i-l aducă la biroul ei de la parterul ambasadei. Ea roşi de plăcere şi îi şopti:

– Tocmai aveam ceva să-ţi spun. Poate că e important.

Şi îi murmură cîteva cuvinte la ureche. Malko rămase nepăsător, dar cînd luă ascensorul să meargă la consilier, fluiera uşor o melodie veselă. Pentru prima oară, de o săptămînă, se întîmpla ceva interesant.

•

În biroul ambasadorului ai fi auzit şi musca zburînd. După ce rezumă situaţia, Malko preciză:

– Sînt în relaţi bune şi cu fiica interlocutorului nostru, Linda.

Faţa consilierului se lumină.

– Atunci ar putea să existe o posibilitate, începu el.

---

1) Magnezie – Oxid de magneziu întrebuinţat în medicină ca laxativ (n.t.).

Frank îşi întrerupse activitatea de mic rozător.

– Probabil că eşti al o sutelea din Rio, zise el. Linda asta e o adevărată saltea. Cariocas spun că numai Corcovado n-a fost peste ea...

Evident, în felul ăsta isprava lui îşi pierdea valoarea.

Dar Malko păstrase veştile bune la sfîrşit.

– Am mai descoperit ceva, anunţă el. În fiecare după-amiază, Alvaro Cunha se întîlneşte cu un misterios emisar cu care discută afaceri. Totul se petrece sub acoperirea unei întîlniri galante...

– Cine ţi-a spus asta? făcu Frank sărind din fotoliu.

Malko făcu cu modestie un gest evaziv.

– Nu pot să-ţi spun. Dar se poate verifica uşor.

Ruth îi recomandase să nu afle Frank că această informaţie provenea de la ea. În mod normal, negresa ar fi trebuit să-l anunţe pe Frank.

Această dezvăluire răci atmosfera dintre ei.

– Cu cine se întîlneşte, Dumnezeule? gemu diplomatul.

Frank făcu un gest evaziv.

– Puţin ne interesează. Important este să n-o lăsăm pe maimuţa asta bătrînă să ne păcălească.

– Ce propui? întrebă diplomatul.

Frank făcu un gest cît se poate de clar.

– Cu cîţi mor aici zilnic, unul în plus sau în minus nu se bagă de seamă...

– Şi după aceea? îl întrerupse Malko. Vei omorî fata, apoi rudele. Ţin însă să-ţi atrag atenţia că în lipsă de moştenitori, magneziul revine Braziliei, şi atunci nu mai rămîne decît să lichidăm optzeci de milioane de brazilieni... Or asta înseamnă genocid, şi genocidul e foarte rău văzut la ONU.

Frank era furios. Îl măsură pe Malko din cap pînă în picioare.

– Perfect. Fă cum te taie capul, intelectualule! După ce te vei culca destul cu fiică-sa, poate că bătrînul o să te treacă în testamentul lui...

Strivi ţigara în scrumieră şi ieşi trîntind uşa.

Consilierul se uită la Malko cu un aer jenat.

– Frank e puţin cam brutal, dar are dreptate într-o privinţă. Nu-l putem lăsa pe acest brazilian să-şi bată joc de noi la infinit, dragul

meu Malko.

Malko mîji ochii.

– Dragul meu, n-am venit în Brazilia ca să omor pe toată lumea. Sînt destui morţi în povestea asta. Ceva îmi scapă. Aş dori să înţeleg de ce vrea omul ăsta să ne înşele şi pentru cine. Deocamdată, moartea lui n-ar aduce nici un progres. Căci nu ştim pentru ce ezită. Ne vom trezi în aceeaşi situaţie cu fiica lui.

– Bineînţeles, dar...

– Nu e vorba de nici un *dar*. Am o pistă pe care o consider importantă. În acest caz, a-l suprima pe Cunha ar fi o greşeală colosală.

Aminti din nou ce-i spusese chinezoaica şi felul în care murise, omiţînd micile manii ale lui Ritersdorf.

– Mai întîi aş vrea să ştiu dacă Ritersdorf este adversarul nostru, conchise el. În acest caz, dat fiind logodna lui cu Linda, el ar fi omul periculos. De aceea îi voi întinde zilele astea o cursă. Apoi, dacă e necesar, vom acţiona împotriva lui Cunha.

– Toate astea nu ne spun de ce Alvaro Cunha nu vrea să semneze cu noi, remarcă diplomatul.

– Pentru că mai e un al treilea pungaş.

– Atunci trebuie să-l descoperi.

Argumentaţia lui Malko îl mai liniştise puţin pe Larry Gallo. Şi se despărţi de el strîngîndu-i cu putere mîna.

Malko nu mai avea timp decît să o şteargă la vilă. Alvaro Cunha îl aştepta la rituala partidă de gin-rummy.

Capanga îi deschise în tăcere şi îl conduse în salon. Bătrînul brazilian era deja la masa de joc, bătînd nervos cărţile.

– Aţi întîrziat, zise el aproape cu severitate. Dumneavoastră daţi cărţile.

Îţi venea să te întrebi cum de putuse trăi pînă atunci fără Malko. Acesta dădu cărţile şi întoarse asul de pică. Începea bine. Malko avea în mînă nişte cărţi mizerabile. Nici măcar două la fel.

Dădu jos un rege. Bătrînul îl luă. Trase un nouă cu care făcu un *brelan*[1]. Dădu jos un şapte de carou. Bătrînul îl luă şi pe acesta. Apoi

---

1) Brelan – Grup de trei cărţi de aceeaşi valoare şi de culori diferite (n.t.).

de trei-patru ori nu putu să potrivească nici o carte. Şi brusc Cunha triumfă:

– Gin!

Jocul lui era aproape făcut de la început. Îi mai lipseau trei cărţi şi Malko îi dăduse două; iar el rămăsese în mînă cu 37 de puncte. Plus cele 25 pentru gin, şi dublate – începuse prost de tot.

Şi continuă şi mai prost. Malko pierdu trei partide una după alta. La o sută de cruzeiros punctul, nota de plată urma să arate dichisită de tot. Bătrînul avea un noroc insolent. Dacă o ţinea aşa toată după-amiaza, Malko ar fi plecat de acolo în chiloţi.

– Să facem socoteala, zise Cunha. Îmi pare rău, dar trebuie să ne oprim. Cel puţin deocamdată. Am treabă, adăugă el făcîndu-i cu ochiul lui Malko.

Malko primi propunerea mai curînd cu uşurare. Scoase două bancnote frumoase de o sută de dolari şi le puse pe masă. Măcar de-ar fi fost şi Linda acolo.

Cunha era deja în picioare. Bancnotele dispărură în mîna lui enormă.

– Mîine, la aceeaşi oră?

Malko încuviinţă posomorît. Avea impresia că era o lămîie stoarsă încet... Dar creierul îi funcţiona bine. Vorbele lui Ruth îi stăruiau în minte. Se grăbi să-şi ia rămas bun şi merse pînă la maşină.

Alvaro Cunha ieşi aproape imediat după el şi o porni cu paşi mari pe Avenida Pasteur. Malko îl lăsă să ia puţin avans şi plecă în urma lui. După cinci sute de metri, brazilianul făcu la stînga pe Rua Urbano Santos. Exista acolo un cartier popular amărît, ceva între favella şi cartierele normale. Malko se ascundea cu uşurinţă prin mulţime.

Toată lumea părea că îl cunoaşte pe miliardar; oamenii îl salutau şi el răspundea ridicîndu-şi cu mişcări largi pălăria. Se opri chiar în faţa unui negustor ambulant de limonadă şi bău dintr-un pahar de carton.

În sfîrşit, Malko îl văzu urcînd peronul unei căsuţe din lemn şi bătînd la o uşă. Ascuns sub copertina unui negustor de încălţăminte, Malko vedea perfect peronul. Uşa se deschise şi apăru un soi de Sophia Loren neagră ca ciocolata. Rochia ei de mătase roşie era strînsă pe corp şi formele opulente i se conturau în bătaia luminii.

– *Què chouchou!* suspină un tînăr brazilian lîngă Malko.

Era cel mai mare compliment ce se poate face unei femei în Brazilia.

Cîteva glume deocheate se auziră prin mulţime cînd frumoasa negresă îl sărută pe miliardar cu lăcomie pe gură şi intră în casă dansînd din şolduri. Probabil că asta îl excită pe Cunha, căci acceleră mişcarea cu care îi trase o palmă zdravănă – ce se auzi pînă la celălalt capăt al străzii – peste fesele îmbrăcate în roşu.

Înciudat de această scenă folclorică la care asistase, lac de năduşeală după ce mersese degeaba un kilometru în plin soare, Malko se aşează la o masă din faţa unui bar şi comandă o cafezhino. Cu siguranţă că aici climatul conserva. Bătrînul Cunha nu putea fi departe de 70 de ani. Ambiţionîndu-se să o satisfacă pe această negresă imensă, nu făcea altceva decît să-şi sape mormîntul cu buldozerul...

Cafezhino era fierbinte şi delicioasă, ca de obicei.

Malko scoase din buzunar o bancnotă de cincizeci de cruzeiros şi o aşează pe masă. Chelnerul îl văzu dinăuntru. Dar afară era cald şi perspectiva de a băga mîna în buzunar să dea restul îl epuiza dinainte pe brazilian. În fond, de ce să se grăbească. Clientul stătea bine pe un scaun, iar el la răcoare.

Aşteptarea dură vreo zece minute. În momentul în care Malko intenţiona să plece fără să plătească, de la o masă vecină se ridică un bărbat, lăsă o bancnotă pe masă, traversă strada, urcă peronul şi intră fără să bată în apartamentul unde dispăruse miliardarul şi frumoasa negresă.

Cu siguranţă că era o greşeală. Malko rîse în sinea lui gîndindu-se la mutra pe care o va face Cunha surprins în plină zbănţuială... Un şoc care ar fi putut să provoace un infarct.

Nu se întîmplă însă nimic. Uşa rămase în continuare închisă. Malko doar îl zărise pe noul venit, dar avusese timp să înregistreze silueta unui om destul de în vîrstă cu o servietă de piele. Nici pe departe genul amatorului de o partidă în trei pentru un bănuţ. Ceva nu se potrivea.

Se hotărî să-l cheme pe chelner după obiceiul brazilian, făcînd

piss, ca atunci cînd chemi o pisicuţă. Chelnerul dădu fuga, mişcat de această dovadă de asimilare.

Lîngă cafenea, şi chiar în faţa casei din lemn, se înălţa un imobil cu mai multe etaje. Malko intră şi luă ascensorul pînă la etajul şase. Apoi coborî fără să se grăbească, oprindu-se pe fiecare palier şi aplecîndu-se afară pe fereastră.

La etajul doi găsi ce căuta. Fereastra dădea chiar spre încăperea în care dispăruseră Cunha, femeia şi necunoscutul.

Malko se aplecă şi înjură cu jumătate de glas.

Cealaltă fereastră era şi ea deschisă. Negresa stătea pe un divan, picior peste picior, şi citea o revistă ilustrată. Cunha, aşezat la o masă, se vedea din profil, iar necunoscutul stătea în faţa lui. Între ei zăceu cărţi şi dosare.

Cunha scrise ceva pe o foaie de hîrtie şi i-o întinse necunoscutului. Acesta dădu din cap, scrise şi el ceva şi o înapoie miliardarului. Malko înţelese: comunicau astfel prin scris ca să nu vorbească lucruri prea compromiţătoare în faţa femeii. Malko clocotea de furie. Aşadar, bătrînul miliardar îl înşela cît se poate de clar. Îl amăgea cu partidele lui de gin în timp ce el trata cu alţii. Frank avea dreptate.

Malko coborî şi comandă din nou o cafezhino. Mintea îi lucra intens. Poate că secretul tuturor crimelor se afla în spatele acelei uşi. Asociaţii omului cu servieta aveau evident interes să-l elimine pe Malko.

Avu timp să mai bea alte două cafele pînă cînd uşa să se deschidă din nou. Atunci se repezi imediat în cafenea. Dar Cunha nu se grăbea. Coborî treptele scării ţinînd-o pe negresă de mijloc. Pe trotuar, ea se agăţă de gîtul lui şi îi lipi pe gură o sărutare în stare să topească asfaltul, şi primi în schimb de la Alvaro Cunha o palmă prietenească care o propulsă pînă la uşă. Oamenii simpli de pe stradă priveau scena cu înduioşare.

Era într-adevăr un foarte bun alibi. Dacă brazilienii ar fi fost mai puţin leneşi, Malko n-ar fi bănuit niciodată nimic.

Necunoscutul, cu servieta în mînă, ieşi şi el după un sfert de oră de la plecarea lui Cunha. Omul avea pielea de culoare închisă şi purta ochelari cu ramă de baga.

Se îndreptă cu repeziciune spre Avenida Pasteur. Malko se luă

după el. Dar în loc să meargă spre oraş, necunoscutul o luă la stînga, spre Praia Vermeha, apoi apucă pe un mic drum la dreapta care ducea la Morro Babylonia. Malko ajunse la cotitură cînd celălalt urca prima pantă. Era imposibil să-l urmărească în acel loc. Un alb ar fi fost acolo la fel de vizibil ca o pată de lapte pe o pisică neagră.

Malko se întoarse cu regret la maşină. Era supărat că Frank avusese dreptate.

O porni spre ambasadă. Biroul lui Frank era deschis şi, cînd intră Malko, americanul tocmai îşi rodea visător unghia degetului mic de la mîna stîngă.

– Am noutăţi, zise Malko.

După ce termină de povestit tot ce văzuse, degetul mic al americanului arăta de parcă fusese devorat de furnici roşii. Dar ochii lui străluceau de orgoliu satisfăcut.

– Eu cunosc mult mai bine Brazilia, zise el sentenţios. Toţi sînt nişte maimuţe vicioase. Ba încă a noastră a folosit o scurtătură, din cocotier în Cadillac. Cu ideile pe care le ai eşti bun pentru Peace Corps. În fine, am băgat de seamă la timp.

– Trebuie să punem mîna pe tipul cu servieta, zise Malko. Prin el vom ajunge pînă sus.

Frank zîmbi cu răutate.

– În privinţa asta, poţi avea încredere în mine. Să vezi ce mutră o să facă bătrînul cînd va vedea că i-am dibuit clienţii. Zici că se duce la tîrfă în fiecare zi?

– În fiecare zi, după partida de gin-rummy.

– Bun. O să-i pregătim o primire plăcută. Să vezi...

Ieşind de la ambasadă, Malko se îndreptă spre yacht-club. Se ducea acolo să ia masa în compania lui Kurt. Şi spre a-l întîlni aici şi pe tînărul playboy Bob Jaguari, căruia voia să-i ceară un mic serviciu.

La intrare fu întrebat dacă e membru. Din fericire, Kurt îl aştepta lîngă ghereta funcţionarului şi îi strînse cu putere mîna. Nu se mai văzuseră de la acea *champagne-party*.

– Este singurul loc acceptabil din Rio, îi explică Kurt. Probabil că toţi oamenii importanţi din oraş sînt membrii clubului. O femeie care şi-ar alege amanţii din afara acestui cerc ar fi definitiv izolată... Hai să-ţi arăt locul.

Malko îl ştia deja, dar acceptă politicos. Acest văr căzut ca din cer îi era tare simpatic. Probabil că era unul dintre rarii muritori care ar fi putut să înţeleagă de ce îşi risca viaţa ani în şir ca să pună unele peste altele cîteva pietre vechi. Din păcate, nu-i putea spune adevărul despre activitatea sa...

Magnifica piscină era pustie.

– Aici oamenii nu prea sînt sportivi, îi explică Kurt. Vin să bea, să flecărească sau să-şi arate noile amante.

După un tur de punte, se instalară amîndoi afară, în faţa barului, să ia micul dejun. Kurt comandă două pahare de vodcă şi un meniu uşor: *pere avocat*[1] şi carne friptă.

Ambianţa era aproape asemănătoare cu cea a unui club englez. Cele cîteva femei erau toate foarte bine îmbrăcate, iar bărbaţii purtau haine de culoare închisă.

– Cum îţi merg afacerile? îl întrebă Kurt după ce chelnerul aduse două pere avocat mari ca nişte pepeni galbeni.

– Binişor, răspunse Malko politicos.

Kurt nu-i pusese nici o întrebare, dar Malko îl lăsase să înţeleagă că venise în Brazilia ca să pună la punct unele probleme comerciale între USA şi nişte firme braziliene.

– Dacă te pot ajuta cu ceva... îi propuse Kurt.

Malko scutură din cap.

– Din păcate, nu cred. A propos, îl cunoşti pe un anume Alvaro Cunha?

– Bineînţeles. Este unul dintre cei mai mari clienţi ai băncii mele. Ştiu că e foarte bolnav, dar că posedă o avere imensă, cîştigată prin mijloace ciudate, aşa cum se întîmplă totdeauna aici. Vechiul nostru proverb austriac: "Renumele bun face mai mult decît un brîu de aur", nu are nici o valoare în Brazilia. Ai vreo afacere cu el?

– Nu tocmai, răspunse Malko. Dar l-am întîlnit şi m-a făcut curios.

– Fiica lui vine destul de des aici, remarcă Kurt. Este încîntătoare, dar are un gust foarte pronunţat pentru secăturile tinere.

Malko nici nu clipi. Kurt nu ştia despre aventura lui. Dar preferă să schimbe conversaţia.

---

1) Fructele foarte apreciate ale AVOCATIERULUI, specie de laur american (n. t.).

– Tot nu te-ai hotărît să te însori?

Kurt von Falkenhausen ridică ochii spre cer.

– Dragul meu, pentru asta ar trebui să mă întorc în Europa unde să-mi caut o logodnică. Poate la anul. Corespondez uneori cu o verişoară destul de îndepărtată ca să nu riscăm să procreem monştri...

Un văl îi trecu parcă peste faţă.

– Să vorbim mai bine de castelul tău, reluă el vesel. Spune-mi cînd te duci să locuieşti în el. Tu ar trebui să te însori, pentru că ai ce oferi viitoarei tale familii...

În ciuda soarelui arzător şi a căldurii provocată de vodcă, Malko simţi deodată un frig în tot corpul. Îşi amintise de Christina, frumoasa indiană pe care o cunoscuse în Mexic şi din care nu mai rămăsese decît o grămăjoară de cenuşă în pădurea tropicală. Cu femeia aceea i-ar fi plăcut să se însoare. Deşi prin vene îi curgea sînge indian, avea atîta noblete de parcă strămoşii ei ar fi existat din vremea cruciadelor. Şi totuşi nu-i putea mărturisi vărului său că fusese obligat să o ucidă într-un mod oribil pe singura femeie pe care o iubise vreodată.[1)]

În aşteptarea cafelelor, Malko schiţă pe faţa de masă pentru Kurt planul viitoarei sale biblioteci. Imaginaţie înflăcărată, Kurt urmărea explicaţiile lui Malko cu o bucurie copilărească.

– Ah! suspină el, dacă ai şti cît aş da să am puţină zăpadă de Crăciun! Şi cît te invidiez că ai putut păstra această locuinţă istorică magnifică...

Kurt fu nevoit să plece imediat după cafea. Avea o întîlnire la birou cu nişte străini. Sub pretextul că Malko nu era membru al clubului, Kurt plăti el toată consumaţia. Malko îl lăsă să plece după ce-i strînse mîna cu căldură. Îl văzuse pe Bob Jaguari luînd masa cu o negresă încîntătoare şi voia să-i vorbească.

Pînă atunci, făcu încet turul portului. Toate ambarcaţiunile erau întreţinute impecabil de marinari brazilieni plătiţi cu anul de către yacht-club. Bob Jaguari veni el singur la Malko şi îl bătu prietenesţe pe umăr.

– Ce mai faceţi, domnule viceconsul? Eu v-am invitat să încercaţi

---

1) Vezi *SAS nr. 3 Operaţiunea Apocalips.*

noile mele modele sau chiar să participaţi la o partidă de pescuit pe vasul meu...

– Tocmai, răspunse Malko puţin cam rece. Asta e ceva care m-ar interesa...

Bob îl bătu viguros pe umăr.

– Formidabil! Mîine e sîmbătă, vă duc la Itamaratsu. E unul dintre cele mai frumoase locuri din Brazilia. Şi acum, haideţi să beţi cafeaua cu noi.

Îl duse pe Malko pînă la masa lui şi îl prezentă însoţitoarei sale, un exemplar de negresă dintre cele mai reuşite. Malko se înclină şi îi sărută mîna. Tînăra fu gata să răstoarne cafeaua de uimire. Bob nu o obişnuise cu astfel de răsfăţuri.

Vorbiră despre pescuitul rechinilor. Apoi tînăra femeie, care se numea Vanja, se ridică şi se întoarse la birou. Bob nu părea să aibă vreo ocupaţie urgentă. Malko îl cercetă cu atenţie prin ochelari. Nu se putea spune că îi inspira o simpatie nemaipomenită. Şiretenia se îmbina la el insuportabil cu un fel de privire nevinovată. În plus, mai avea şi alura seducătorului cu o sumedenie de muşchi pe el. Tipul de bărbat care face o crestătură în lemnul patului la fiecare cucerire nouă...

– Am nevoie de un mic serviciu, atacă Malko imediat ce rămaseră singuri.

Lui Bob îi sticliră ochii.

– O puicuţă?

Malko reuşi să-şi ascundă antipatia sub un zîmbet scrîşnit:

– Cam aşa. O cunoşti pe Linda Cunha? Am întîlnit-o şi am găsit-o extraordinară. M-am gîndit că o plimbare toţi trei...

Bob zîmbi plin de el.

– Nici o problemă. Îmi mănîncă din palmă. Numai că mai e şi iubiţelul ei, germanul; nu se dezlipeşte de ea în timpul week-end-urilor.

– Asta nu face nimic, îl asigură Malko.

– Atunci, ne vedem mîine aici la ora zece, propuse Bob. Vom merge în golf la pescuit, iar dumneata vei încerca s-o cucereşti pe frumoasa Linda...

Malko se grăbi să plece. Nu găsise alt mijloc mai bun ca să se convingă dacă Alex purta sau nu tatuajul infamant. Se întreba ce-i va

cere într-o zi Bob în schimbul acestui serviciu. Probabil că se culcase cu Linda dacă era atît de sigur de acordul ei. Doar dacă nu se lăudase.

Era ora partidei de gin. Încă două-trei zile de răbdare. Ziua de mîine urma să-l lămurească deja asupra unui punct important.

La ora zece dimineaţa, yacht-club-ul era aproape pustiu. Brazilienii nu sînt matinali. De data asta, supraveghetorul îi zîmbi cu toată gura şi îl lăsă să treacă. Venise înadins foarte devreme ca să fie sigur de prezenţa celorlalţi. Ascuns sub umbrarele piscinei, asistă mai întîi la sosirea lui Bob, însoţit de negresa lui, apoi a Lindei împreună cu Alex într-un Volkswagen verde. Tînăra femeie purta un şort atît de scurt, încît şi chelnerii cei mai stilaţi întorceau capul după ea.

După ce-i văzu pe toţi la bord, Malko îşi făcu şi el imediat apariţia cît se poate de destins. Trecu cu un salt pasarela şi ateriză lîngă Linda.

Aparent Bob uitase să o prevină. Dar gestul ei care exprima surprinderea se transformă imediat într-un zîmbet.

– Ce surpriză plăcută ! făcu ea. Prin urmare sînteţi de-al nostru... Cred că îl cunoaşteţi deja pe Alex...

Alex părea mai puţin încîntat. Îi întinse lui Malko mîna lui uscată şi dispăru în cockpit. Bob desprinse parîmele şi porni cele două motoare. Încet, ieşiră din micul port şi plutiră pe lîngă Căpăţîna de Zahăr. În faţa lor se înălţa un fort din ciment ce aparţinea marinei braziliene şi care semăna leit cu o bază futuristă. Marea era frumoasă şi soarele încălzea deja foarte tare.

După ce femeile se dezbrăcară, Malko îşi puse şi el costumul de baie. Cînd ieşi din cabină, văzu că Alex von Ritersdorf, aşezat pe pernele de la pupa, rămăsese îmbrăcat tot cu pantalonii de pînză albastră şi cămaşa cu mîneci scurte. Privirile lor se încrucişară, dar germanul întoarse capul.

Vasul străbătea micul golf. Deja puteai avea o vedere de ansamblu a oraşului ce se întindea de-a lungul coastei, cu zgîrie-norii lui şi, în spate, cu linia ciopîrţită a munţilor. Corcovado se detaşa pe cerul albastru, ca un semn tragic care domina oraşul.

Bob pregătise două undiţe pentru pescuit. Alex luă una şi Linda pe cealaltă. Întins pe acoperişul cabinei, Malko nu-l scăpa din ochi pe german. Dar logodnicul Lindei privea ţintă la apa verde...

După o oră, partea din spate a vasului era plină de *sardinas* de mărimea unui mic somon. Malko se înroşise din nou ca racul, iar Alex nu se dezbrăcase. Bob îi veni fără să vrea în ajutor.

– Ce-ar fi să facem o baie? propuse el. După aceea mîncăm.

Şi opri motoarele fără să mai aştepte răspunsul cuiva. Vasul se mai deplasă puţin pînă îşi consumă avîntul, apoi se opri încetişor. Apa clipocea lîngă coca şi la peste zece metri adîncime se vedea nisipul de pe fund. Asigurîndu-se cu o privire că Linda şi Vanja se uitau la el, Bob se ridică în picioare şi plonjă impecabil.

Linda lăsă undiţa şi îl imită cu graţie după ce-i adresă un zîmbet lui Malko.

Acesta începuse să se coacă pe acoperişul fierbinte. În faţa lui, profilul germanului părea că îl sfidează. Avea nişte trăsături ascuţite şi moi totodată, iar pielea uscată şi pergamentoasă ca cea a unui şarpe; buzele erau subţiri ca o lamă de cuţit. Simţind privirea lui Malko, germanul se întoarse uşor pentru ca vecinul lui să nu-i vadă decît ceafa. De aceea Malko se hotărî să ia taurul de coarne.

– Alex, strigă el în germană, nu faci baie?

Alex von Ritersdorf nici măcar nu tresări, dar îşi întoarse spre Malko ochii lui de peşte mort.

– Mulţumesc, răspunse el în engleză, cu o voce atonă, nici apa şi nici soarele nu mă atrag. Am venit doar s-o însoţesc pe Linda. Dar, poftim, fă dumneata baie...

Era aproape un ordin.

Înciudat, Malko plonjă şi el în apă. Cînd ieşi la suprafaţă, Linda îi ciufuli părul.

Se găseau destul de departe de vas ca să-şi poată vorbi fără să se ferească.

– E un urs, nu, Alex al meu? zise ea veselă. Totdeauna e aşa cu cei pe care nu-i cunoaşte foarte bine.

Malko era tentat să-i spună că se cunoşteau totuşi foarte bine...

– S-ar zice că-mi porţi pică, continuă tînăra femeie înotînd încet în jurul lui. Tot mai crezi că am vrut să te asasinez...

– Nu, făcu Malko. Dar cred că tatăl dumitale își bate joc de mine.

Se lăsă pe spate în apa călduță să facă pluta. Linda înotă craul ca să-l prindă din urmă și își așeză o mînă rece pe obrazul lui.

– Tata nu-și bate joc de dumneata, murmură ea. Nu *poate* să semneze deocamdată, dar nu ai de ce te teme... Îți dau cuvîntul meu.

Părea atît de sinceră, încît Malko ridică capul din apă. Era prima oară cînd vorbea de asta.

– În fine, zise el, secretarul lui nu s-a sinucis, eu n-am visat că s-a tras în mine, dublura mea a fost doborîtă în fața casei lui, și nu mai pun la socoteală...

Linda bătu apa cu mîinile ei lungi.

– Ai încredere, repetă ea. Tatăl meu nu-și dă decît o dată cuvîntul. A refuzat deja alte propuneri. Dacă ar fi vrut să te înșele, ar fi făcut-o pînă acum.

Malko nu avu timp să răspundă. Bob ajunse la ei înotînd voinicește.

– Ce ziceți, amorezilor, v-am aranjat bine treaba, nu? zise el încet.

Tînăra femeie îl fulgeră cu privirea. Probabil că uneori regreta dezmățul ei fără discernămînt. O porni înot spre vas fără să răspundă.

– Alex nu face baie niciodată? îl întrebă Malko pe playboy.

– Ba da. Nu știu ce are azi, răspunse Bob. Poate că a înșelat-o pe Linda cu vreo tigresă care i-a zgîriat spatele și vrea să evite o scenă...

– Asta trebuie să fie, conchise Malko.

Doar dacă Obersturmbahnführer Alex nu avea și alte semne de ascuns, mai puțin nevinovate...

Malko înotă spre vas gîndindu-se că, totuși, nu putea să-l arunce pe Alex în apă pentru a-l forța să se dezbrace.

Linda îi întinse mîna ajutîndu-l să urce la bord. Cît timp se scăldaseră, Vanja pregătise o féjouade mare. Toți mîncară fără să scoată o vorbă. Bob avea un vinișor brazilian greu, după pofta inimii. Masa și legănatul vasului începeau să-l adoarmă pe Malko. Iar nu făcuse nici un pas mai departe!

După masă, Bob se lăsă în voia apei pe o saltea pneumatică, iar ceilalți luară în primire cușetele. Linda și Alex adormiră unul în brațele celuilalt. Înduioșător. Din cînd în cînd, cu un clipocit puternic, lîngă vas săreau calcani mari.

Malko adormi cu ochii la un vultur negru care plutea încet în aer

deasupra insulei vecine.

Răcoarea trezi pe toată lumea. Apa clipocea mai tare şi se stîrnise vîntul.

– Trebuie să ne întoarcem, zise Bob, altfel o să ne zgîlţîie. Aici vremea se schimbă repede.

Ajutat de Vanja, Bob ridică ancora şi porni motoarele. Nori mari şi negri se deplasau cu iuţeală dinspre coastă. Bob distribui puloverele. Era şi timpul. Malko dîrdîia de frig. Trebuia să renunţe la orice speranţă de a-l mai vedea pe Alex făcînd striptease.

După ce trecură prin faţa unei mari reclame luminoase, fixată pe panta stîncii, ajunseră în micul port în acelaşi timp cu o duzină de alte vase, alungate spre ţărm de vremea rea. Doi marinari dădură fuga să se ocupe de ambarcaţiune şi de peşte.

Malko sări primul pe uscat. După ce-i mulţumi lui Bob şi sărută mîna Lindei, care îi strînse degetele puţin mai mult decît era necesar, se îndreptă spre maşină. O zi pierdută. Bineînţeles, putea avea presupuneri serioase în privinţa lui Alex, dar ar fi dat mult să vadă el însuşi faimosul tatuaj. În felul acesta, doctoriţa n-ar fi murit degeaba.

Capitolul VIII

– Big gin!

Ochii lui Alvaro Cunha licăreau de bucurie. Își etala cărțile: patru dame, șapte, opt, nouă de inimă și as, doi, trei și patru de pică.

Malko aruncă cărțile descurajat. Avea în mînă treizeci de puncte. Încă o după-amiază pentru care CIA trebuia să plătească o mică avere.

La un semn al stăpînului lor, cei doi negri-fumători traseră din pipa lor ca niște damnați și îl învăluiră pe bătrînul miliardar într-un nor de fum albastru. Alvaro Cunha se lăsă pe spate făcînd să trosnească fotoliul sub el.

– Ce păcat că am porcăria asta de boală, bombăni el. După o astfel de lovitură, tare aș mai fuma și eu un trabuc bun.

– Ați cîștigat 186 de dolari, zise Malko cu nostalgie.

Tot Malko făcea socotelile. Pe miliardar lucrul acesta îl plictisea.

– Spuneți-mi, reluă el, cînd vom trece la lucruri serioase?

Celălalt făcu pe prostul.

– Credeți că 186 de dolari nu este un cîștig serios! Cu ei îmi plătesc tot personalul timp de o lună.

Malko simți că îi sare mustarul. Privi la tatuajul pe care îl avea bătrînul în jurul gîtului. Păcat că nu era decît un tatuaj...

– Ascultați, domnule Cunha, zise el, nu am venit în Brazilia să joc gin cu dumneavoastră. Și știți asta foarte bine. Trebuie să discutăm un contract important. Ce mai așteptați?

Miliardarul izbucni în rîs și își puse una din labele lui mari peste mîinile lui Malko.

– V-a cuprins deja *saudade* după America. V-am spus că nu avem nimic de discutat. Sînt de acord. Dar, înainte de a lua o hotărîre atît de importantă, voiam să reflectez și de asemenea să vă cunosc. Nu-mi place să tratez afaceri cu oameni pe care nu-i cunosc.

– Și ați reflectat? zise Malko exasperat.

– Da.

Bătrînul îl privi cu un aer de şiretenie amuzată.

– Uitaţi, vă voi dovedi buna mea credinţă. Vom semna cînd doriţi. După ce mă bateţi o dată la gin.

Malko îl privi puţin surprins.

– E cumva o glumă?

– Deloc. E o mare satisfacţie să joc cu dumneavoastră. La vîrsta mea, nu mai am prea multe bucurii. În felul ăsta prelungesc plăcerea.

– Şi dacă nu reuşesc să cîştig?

– Sînteţi un om inteligent. Veţi cîştiga. Momentan eu am noroc, asta e tot.

– Este o propunere ciudată, zise încet Malko.

Era chinuit de tentaţia de a-i vorbi de omul cu servieta, de a-i arunca minciuna în obraz. Dar celălalt nu-i dădu răgaz.

– Ţin mult la dumneata, zise Cunha. M-ar cuprinde *saudade* văzîndu-vă că plecaţi. De aceea vreau să vă reţin cît mai mult posibil...

Ar fi luat premiul întîi la Conservator. Probabil că între cocotier şi Cadillac urmase nişte cursuri la Actor's Studio.

– Bun, acum trebuie să plec la mica mea întîlnire, conchise Alvaro Cunha făcînd cu ochiul foarte semnificativ. Cît încă mai pot profita de femei...

Malko îi strînse mîna şi plecă repede. Capanga îl însoţi în tăcere pînă la uşă. Malko ar fi avut chef să-i arunce o alună, ca să vadă dacă o ridică de jos.

Îşi lăsase înadins maşina destul de departe. Frank se deplasase deja la locul indicat, ca să evite sosirea lor împreună. Mica cafenea era aproape goală. Malko îl reperă imediat pe omul cu servieta. Servea o cafezhino în timp ce citea *O Globo*. La picioare avea o servietă grea. Malko îl căută cu privirea pe Frank. Nu se vedea nicăieri.

Trecu prin faţa cafenelei şi intră în imobilul din faţa casei unde locuia negresa. La etajul doi dădu peste doi electricieni în salopete, cu geanta de scule pe umăr. Unul dintre ei era Frank, celălalt un brazilian cu o mutră mai degrabă alarmantă.

Americanul îşi deschise geanta. Înăuntru se găsea un pistol-mitralieră mexican Mendoza, demontat în două bucăţi.

– Ţările subdezvoltate sînt neglijate, zise americanul. Dar tipii care au conceput această mică minune sînt mexicani.

Alături mai era un binoclu şi o bobină lată de leucoplast.

– Avem aici cu ce să-l transformăm în mumie, preciză Frank. Noi stăm ascunşi înăuntru. Dumneata rămîi jos. Imediat ce omul nostru iese, te iei după el şi îl abordezi ca un turist nevinovat care s-a rătăcit. Ca să avem noi timp să ajungem. Pe urmă îl luăm pe sus.

– Şi dacă opune rezistenţă?

Frank bătu cu mîna peste geantă.

– Am aici o armă silenţioasă, uite aşa de mare. Dar nu vom avea nevoie de ea. Ce idiot şi Cunha ăsta! Ai văzut femeia?

Malko se uită pe fereastră. În slip şi sutien, negresa umbla de colo-colo prin apartament.

– Dacă te uiţi cu binoclul vezi că nu e rea deloc, zise Frank.

Americanul uitase să-şi mai roadă unghiile.

Malko îi lăsa la treaba lor. O nelinişte vagă îi răsucea stomacul. Toată povestea asta era foarte simplă şi în acelaşi timp foarte complicată.

Ajunse jos exact la timp ca să asiste la sosirea lui Cunha. Negresa îi deschise uşa îmbrăcată într-un capod cu flori. Apoi îşi executară micul lor număr pentru poporul muncitor, care nu avea posibilitatea să-şi plătească tîrfe cu două sute de cruzeiros, şi dispărură. Acesta era felul lui Cunha de a fi social.

Omul cu servieta aşteptă zece minute şi intră după ei. Cu aerul lui paşnic părea un profesor. Dovadă că nu trebuie să te încrezi niciodată în aparenţe.

Preţ de un sfert de oră nu se întîmplă nimic. Cufundat şi el în lectura aceluiaşi ziar *O Globo*, Malko se străduia să treacă cît mai neobservat. De altfel, nimeni nu-i acorda vreo atenţie.

Deodată, uşa casei din faţă se deschise brusc. Omul cu servieta coborî treptele peronului de parcă l-ar fi fugărit un taur şi o luă la sănătoasa pe stradă. Trecu prin faţa barului şi Malko îi văzu trăsăturile crispate de spaimă. În acelaşi moment un strigăt sfîrşietor cutremură toropeala străzii Urbano Santos.

Ieşită în prag, tîrfa neagră urla de parcă ar fi venit sfîrşitul lumii.

Coborî scările şi se opri în mijlocul drumului. Capodul i se

desfăcuse şi ce avea pe dedesubt nu ascundea mare lucru. Primul automobilist care apăru frînă şi coborî cu un aer lacom.

Malko ţîşnise deja din bar. Mirosea tare rău a dezastru.

Se lovi de Frank care, cu o faţă ostilă, venea urmat de gorila lui.

– L-am lichidat, făcu americanul.

– Ce?

– Ticălosul ăla era gata să semneze sub ochii mei. L-am văzut cu binoclul. Aşa că i-am servit o mică porţie de Mendoza. Destul însă ca să-i piară definitiv cheful de a mai semna ceva, inclusiv actul lui de deces.

Începea să se adune lume.

– Celălalt a fugit, zise Malko. Dar hîrtiile au rămas înăuntru.

Frank trase o înjurătură.

– Trebuie să ajungem la ele. Tipul nu mai contează.

Negresa ţipa întruna. Un mic grup de oameni se apropia cu prudenţă de casă. Frank îşi croi drum prin mulţime. Îşi păstrase salopeta şi geanta de scule. Malko rămase pe trotuar. Această crimă îl şocase. Chiar dacă Cunha încercase să-l înşele, ăsta tot nu era un motiv suficient ca să fie asasinat. Dar îşi păstra reflecţiile pentru mai tîrziu. La urma urmelor, se mai înşelase o dată.

Îl urmărea pe Frank cu privirea. În momentul în care americanul urma să pună piciorul pe prima treaptă, urletul unei sirene goli strada.

Un automobil închis de culoare neagră, venind cu cea mai mare viteză, se opri în faţa casei de lemn. Negresa se repezi la poliţiştii militari care coborau din maşină.

Frank bătu cu prudenţă în retragere. Se amestecă în mulţime, traversă strada şi veni lîngă Malko.

– S-a dus dracului! bombăni el. Acum trebuie să dăm de maimuţa ailaltă. Oricum, aici se-mpute treaba.

Cu gorila în spatele lui, Frank plecă cu paşi mari urmat de Malko. Se opriră pe aleea Pasteur. Malko îi explică direcţia în care o luase necunoscutul ultima dată.

– Îl vom trimite pe Glandino, făcu Frank. El nu va fi remarcat.

Glandino asculta cu atenţie explicaţiile lui Frank şi plecă în grabă spre Morro Babylonia. Malko şi Frank se întoarseră la maşină, urcară amîndoi în ea şi aşteptară. Americanul îşi rodea cu furie unghiile fără să scoată o vorbă.

Glandino reveni după o jumătate de oră: dăduse de urma necunoscutului. Locuia singur într-o mică cabană de pe coasta muntelui. Acum era acolo.

Malko se uită uimit la Frank.

– Asta e ceva curios, un agent secret care trăieşte în magherniţe. E adevărat că funcţionarii brazilieni sînt prost plătiţi, totuşi...

Americanul dădu din umeri.

– O ascunzătoare ca oricare alta. Haideţi după tip. Nu avem prea mult timp.

Urcară coasta în şir indian. Negrii întîlniţi în cale îi priveau plini de curiozitate. Mai ales pe Malko, care cu părul lui blond făcea notă aparte în peisaj.

Glandino îi conduse prin labirintul de poteci şi bărăci din lemn şi pămînt. Peste tot, şi afară şi înăuntru, era o mare viermuială de oameni.

– N-ai face rău dacă ţi-ai pune bine *sculele*, zise Malko. Altfel riscăm să fim linşaţi.

Se opriră în faţa unei cabane de lemn cu o singură fereastră, aşezată puţin mai la o parte.

– Aici e, zise Glandino.

Malko bătu de două ori la uşă. O negresă mare cu doi copii în braţe îi privea cu ochii ei ficşi şi bulbucaţi.

Malko şi Frank aşteptau cu nervii încordaţi ca strunele viorii.

– Intră, le strigă o voce dinăuntru.

Frank şi Malko se uitară unul la altul. Se aşteptau la orice, numai la asta nu. Nu putea fi decît o cursă. Americanul reacţionă primul. Deschise geanta cu scule, scoase Mendoza, o înfăşură rapid în haină şi deschise uşa cu o lovitură de picior.

Malko intră şi el în urma lui cu mare precauţie. Ar fi putut să se trezească burduşit de gloanţe. Prudent, gorila braziliană rămăsese în spate. Încăperea era sărac mobilată. O lampă cu petrol era aşezată pe o masă; lîngă ea stătea un om şi se uita calm la ei. Mîinile goale erau aşezate la vedere şi încă nu-şi scosese ochelarii. Nu făcu nici o mişcare cînd Frank îşi dezveli pistolul-mitralieră.

– Mă veţi omorî aşa cum aţi făcut şi cu don Alvaro. Sînteţi nişte asasini. Eu însă sînt doar un om sărman.

Frank lăsă în jos pistolul-mitralieră. Încăperea nu putea ascunde nici o cursă. În afara dulapului, a patului şi, prinse de perete, a cîtorva scînduri încărcate cu cărţi, nu exista nici o altă ascunzătoare posibilă.

– Pentru cine lucrezi? se răsti Frank.

Privirea necunoscutului oglindi cea mai totală nedumerire.

– Ce-aţi spus?

Deodată Malko avu intuiţia unei încurcături incredibile. Privirea sinceră şi atitudinea calmă a omului nu semănau deloc cu ale unui agent secret.

Se aşeză pe scaunul din faţa lui.

– Cum te numeşti? îl întrebă el.

– Hipolito da Costa.

– Ce făceai cu Alvaro Cunha?

O rază de dispreţ trecu prin privirea necunoscutului.

– Nimic din ce v-ar putea interesa.

Frank împinse cu brutalitate ţeava armei spre capul brazilianului.

– Lasă-mă să mă ocup eu de el, făcu americanul cu răceală. Ne duce cu preşul.

Malko îl dădu la o parte cu un gest al mîinii. Dispreţul omului îl stingherea. Nu-i plăcea să roşească pentru el însuşi.

– Ce profesiune ai? îl întrebă pe brazilian.

– Profesor.

Malko simţi un val de gheaţă trecîndu-i pe şira spinării.

– Dumnezeule! Vrei să spui că îi dădeai lecţii lui Alvaro Cunha? Ce-l învăţai?

Încurcat, Hipolito da Costa îşi scoase ochelarii. Malko îl privea în ochi cu insistenţă. Omul cedă presiunii invizibile.

– Îl învăţam să citească şi puţin să scrie, murmură el, dar era secret.

Malko se aplecă spre el.

– Explică-mi tot, te rog, aproape că îl imploră Malko. Este foarte important. Nu-ţi vrem răul; totul s-a întîmplat dintr-o eroare îngrozitoare.

Brazilianul ezită, apoi vorbi.

– Îl cunoşteam pe senhor Alvaro de multă vreme. Într-o zi cînd urma să fiu evacuat din casa în care locuiam, el mi-a acordat un răgaz

de şase luni pentru că nevasta mea era bolnavă. (Se opri.) Între timp a murit. Şi eu am venit să locuiesc aici. Nu-l mai revăzusem pe senhor Alvaro pînă acum o lună. Într-o seară a venit aici la mine. Voia să-i dau lecţii ca să înveţe foarte repede să citească şi să poată să-şi semneze numele. Mi-a explicat că a cîştigat mulţi bani în viaţa lui, dar că nu avusese niciodată timp să meargă la şcoală. Aici în Brazilia asta nu contează, dar mi-a spus că urma să facă afaceri cu nişte oameni foarte importanţi care veneau de departe şi că îi era ruşine să semneze cu o cruce...

– Dumnezeule! făcu Malko.

Preschimbat în statuie, Frank nu mai scotea o vorbă.

Încurajat de atitudinea celor doi bărbaţi, brazilianul întinse un deget acuzator spre Frank.

– L-ai omorît în momentul în care reuşise prima lui semnătură frumoasă. Ca un om care scrisese mult toată viaţa lui. Doar atîta voia să ştie să facă: o semnătură.

Profesorul începu să lăcrimeze.

– Nici măcar nu şi-a admirat semnătura, murmură Hipolito da Costa. Ar fi murit şi el fericit.

Deodată se ridică brusc şi le strigă:

– Plecaţi, plecaţi! Vă urăsc!

Trase cu violenţă un sertar din tablă, scoase un teanc de bancnote şi îl flutură în faţa lor.

– Senhor Alvaro îmi dăduse mulţi bani ca să-l învăţ ce ştiam eu. Voi cumpăra lumînări, mii de lumînări, şi în seara asta Morro va fi ca un soare.

Glasul i se frînse.

– Iar tu vei fi blestemat!

Malko şi Frank se traseră înapoi în faţa imprecaţiilor profesorului. Hipolito da Costa lăsă să-i cadă mîna în jos şi îngînă:

– Avea nişte degete atît de groase, aşa de puţin agile...

Afară, Malko şi Frank se uitară unul la altul stingheriţi.

– Sîntem într-o încurcătură mare de tot, zise Malko suspinînd. Nu numai că Alvaro Cunha a murit, dar acum ştim că nici nu ne trăda...

Frank săltă din umeri.

– Dumneata ai fi ghicit că se întîlnea cu omul ăsta ca să înveţe să semneze?

– Ei da, bătrînului îi era ruşine de cocotierul lui, dragul meu Frank, zise domol Malko. Asta pe el l-a costat viaţa, iar noi ne-am ales cu multe necazuri în perspectivă.

Americanul voia deja să treacă la acţiune.

– Mai întîi, făcu el tăios, trebuie să-l lichidăm pe profesor.

Malko nu răspunse.

Frank încărcă arma.

– Pleacă înainte cu Glandino, îi zise el, mă ocup eu de asta.

– Aşteaptă, făcu Malko. Vreau să mai vorbesc cu el.

Se întoarse hotărît în cabană. Profesorul rămăsese în acelaşi loc. Malko se aşeză din nou în faţa lui.

– De ce se ascundea Alvaro Cunha la femeia aceea ca să te întîlnească? îl întrebă el cu blîndeţe.

– Îi era ruşine, răspunse Hipolito da Costa. Din pricina fiicei sale care a învăţat la colegii şi de oamenii care îl ştiau puternic şi bogat. Şi pentru că se credea despre el că mai este încă în stare să se mai ducă la femei. Lucrul ăsta îi făcea plăcere. Dar ştiţi că era foarte bolnav...

– Ştiu.

Urmă un lung moment de tăcere. Afară se auzeau glasurile piuitoare ale copiilor şi sunetul înăbuşit al unui favello care se antrena în ritmul sambei. În încăpere era foarte cald. Malko îşi şterse fruntea de sudoare.

De cînd făcea această meserie, niciodată nu se mai găsise într-o situaţie atît de penibilă. Teoretic, Frank avea dreptate. Profesorul trebuia să moară. Nu laşi în viaţă martorii unei crime, chiar dacă e vorba de o greşeală. Dar Malko nu se putea împăca cu acest gînd.

– Ce vei face?

Brazilianul ridică capul fără să înţeleagă.

– Ne vei denunţa poliţiei? preciză Malko.

– Pentru ce? răspunse Hipolito da Costa scuturînd din cap. Sînteţi nişte străini puternici şi bogaţi. Astea nu sînt treburile mele. Dacă poliţia vine aici, îi voi spune ceea ce ştiu, dar eu n-am să mă duc după ei.

Fără să răspundă, Malko dădu ocol mesei şi deschise mica fereastră care dădea în spatele cabanei. Vederea era nemaipomenit

de frumoasă. La o distanţă de 500 de metri, Căpăţîna de Zahăr se decupa pe cerul albastru. Telefericul care o lega de pămînt trecea pe lîngă Morro Babylonia. O mică cabină roşie înainta încet de-a lungul cablurilor de oţel.

Vegetaţia începea de lîngă fereastră. Orhidee mari de culoare albastră, galbenă şi roşie îşi deschideau petalele în mijlocul cocotierilor şi lianelor. Morro cobora în pantă domoală pînă la ţărm. Pe partea aceea nu era nici o locuinţă.

Malko se întoarse brusc spre brazilian.

– Salvează-te, îi zise el. Pleacă pe această fereastră şi nu te mai întoarce niciodată aici. Este singura dumitale şansă de a nu muri.

Profesorul se ridică încet. Văzu că Malko nu glumea. Se apropie de fereastră şi îşi trecu picioarele peste pervaz.

– *Multo obligado, Senhor...* şopti el înainte de a dispare.

Din cîţiva paşi mari ajunse în mijlocul vegetaţiei şi fu înghiţit de pădure cum înghite păianjenul un ţînţar. Malko suspină, dar zîmbetul lui palid îi încremeni imediat pe buze: o siluetă întunecată se năpustise pe urmele profesorului. Glandino, gorila lui Frank.

Malko se repezi la uşă ca un apucat. Frank stătea nepăsător în faţă intrării.

– Eşti complet nebun, zise el cu răceală. Chiar dacă acest tip nu avea intenţia să ne demaşte, nu trebuie să uiţi că şi-a lăsat toate hîrtiile la femeia aceea care cu siguranţă că îl cunoaşte. Avem şi aşa destule încurcături...

Americanul o porni pe cărare în jos. Malko mergea după el cu pumnii strînşi în buzunare.

– Dacă într-o zi vei fi singur şi în pragul morţii, amintirea acestui om te va apăsa greu de tot..., zise el încet.

Frank îi aruncă o privire glacială.

– Nu cred. Mi-am ales o meserie şi o tabără. Sîntem în stare de război. Tipul ăsta poate fi considerat victima unui bombardament... Nu e vina lui. Aşa e viaţa.

– Nu crezi că asasinarea lui, după cea a lui Cunha, va irita poliţia? întrebă Malko cu animozitate.

Americanul rîse scurt.

– Cine vorbeşte de asasinat? Glandino nu e prost. La poalele

pantei e marea. Oricine poate aluneca. Şi ştii bine că micul golf de la Rio mişună de rechini, calcani şi alte animăluţe înfometate.

Se înserа. O mireasmă dulceagă venea dinspre pădure şi se răspîndea în atmosferă. Aerul era călduţ. Dintr-o baracă se auzea şuşoteala enervată a unei negrese care făcea dragoste. Morro prindea din nou viaţă o dată cu răcoarea serii.

Cei doi ajunseră pe aleea Pasteur. Nu mai schimbaseră nici un cuvînt. Malko rupse tăcerea.

– Acum cînd Cunha e mort, noi cu cine vom mai trata?

Frank îl privi ironic.

– De ce *noi? Dumneata,* care eşti în cele mai bune relaţii cu bogata moştenitoare, frumoasa Linda. Ia-o de nevastă, bătrîne. Asta va rezolva problema.

– Uiţi că e logoditâ...

– Aş... Face faţă şi la mai mulţi.

Frank se opri la colţul străzii Urbano Santo.

– Maşina mea e acolo, zise el. Ne întîlnim la ambasadă?

– De acord, răspunse Malko cu răceală.

Porni spre Chevroletul lui. Avea senzaţia că tot creierul îi clocoteşte. Mania bătrînului miliardar nu explica totul. Şi alte persoane erau amestecate în povestea asta şi poate că aveau să-şi facă şi ele apariţia în prim plan.

Deschise portiera Chevroletului şi imediat avu impresia că este apucat şi tras în interior de maxilarele de oţel ale unei bene gigantice. Aşezat pe bancheta din faţă, capanga lui Alvaro Cunha îşi arătă faţa de piatră. Negrul îl imobilizase fără efort.

– Mai ţine-l puţin pe cîinele ăsta, se auzi o voce şfichiuitoare din spate.

Malko mai avu timp să întoarcă capul şi să o recunoască pe Linda, cu faţă ei frumoasă deformată de ură.

Apoi tînăra femeie ridică braţul şi un obiect greu îl lovi deasupra urechii. Văzu cabina roşie a telefericului şi pădurea verde, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul IX

Malko deschise ochii şi îi închise imediat. Soarele îl orbise şi mii de stele invizibile îi dansau în faţa pupilelor. Capul îl înjunghia şi avu nevoie de mai multe secunde ca să-şi dea seama unde se află. După fierbinţeala pleoapelor, simţi în picioare un frig de gheaţă.

De data asta deschise ochii de-a binelea şi deveni conştient de situaţie.

Era legat cu braţele la spate. După gît avea un laţ a cărui frînghie venea de undeva de sus. Stătea ghemuit pe un fel de estradă din lemn acoperită cu bucăţi mari de gheaţă. Se afla în grădina vilei lui Alvaro Cunha. Deschise gura să strige şi primi o găleată de apă peste faţă.

Capanga lui Alvaro surîse arătîndu-şi toţi dinţii de aur. Cînd văzu că Malko îşi venise în simţiri, apucă o frînghie care atîrna lîngă el şi începu să tragă. Malko se simţi ridicat în sus de gît. Se sculă în picioare, alunecă pe gheaţă şi se echilibră în ultima clipă. Omul izbucni într-un rîs puternic şi trase din nou de frînghie. Malko fu obligat aproape să se ridice pe vîrful picioarelor. Frînghia era prinsă de un scripete agăţat de un copac. O spînzurătoare improvizată. Dacă îşi pierdea echilibrul pe calupii de gheaţă, îşi pierdea şi viaţa!

Căută pe bîjbîite o poziţie de echilibru şi nu se mai mişcă. Tot corpul îl durea şi era ameţit. Totuşi un gînd îi stăruia în minte: dacă aluneca, asta însemna imediat moartea.

Nu avu însă timp să aprofundeze această idee. O voce cunoscută îl făcu să-şi îndrepte privirea în jos.

– Malko, spuse Linda, nu mai ai mult timp de trăit. În curînd va răsări soarele şi se va încălzi. Azi va fi o vreme splendidă şi gheaţa se va topi foarte repede. Nu cred că vei mai fi în viaţă după ora zece...

Vocea ei era rece şi atonă. Nimic nu amintea de femeia care îi plînsese pe umăr la *Zum-Zum.* Se uită la ea. Era trasă la faţă de oboseală, avea părul în dezordine şi, cu picioarele goale, semăna cu

una din nenumăratele femei nevoiaşe din Rio. Dar faţa era neîndurătoare şi Malko citi în ochii ei o ură animalică.

– De ce vrei să mă omori, Linda? întrebă Malko.

– De ce?

Tînăra femeie bătu din picior.

– Mi-a ucis tatăl şi mă întreabă de ce ! Ştiu totul, mi s-a spus cum i-ai asasinat pe tata şi pe profesorul lui. Dacă te-aş fi dat pe mîna oamenilor de pe stradă ai fi murit în chinuri groaznice. Consideră-te fericit că vei avea o moarte blîndă. Ar fi trebuit să te ard de viu.

Linda scuipă spre el. Încurajat, capanga atinse uşor piciorul lui Malko cu o macetă. Pantalonii se despicară ca o foaie de hîrtie şi Malko simţi o arsură pe pulpă.

– Lasă-l, ordonă Linda. Va începe imediat să sufere cînd va simţi cum îi fuge gheaţa de sub picioare.

Întoarse spatele şi se îndepărtă. Malko înţelese că dacă o lăsa să plece era pierdut.

– Linda! strigă el cît putu de tare.

Ea nu se opri. Era la zece metri de uşă.

– Linda, strigă el din nou. Nu eu ţi-am ucis tatăl.

– Mincinosule! strigă ea oprindu-se. Mincinos şi laş.

– Jur pe capul strămoşilor mei, zise Malko cît putu de calm. Să pier chiar în această clipă dacă nu spun adevărul...

Linda se întoarse cu paşi lenţi.

– Iar vrei să-mi întinzi vreo cursă? şuieră ea. Vorbeşte repede dacă ai ceva de spus.

– Există cineva care ştie că nu eu ţi-am omorît tatăl, zise Malko foarte repede. Hipolito da Costa. Poate că mai este încă în viaţă. El îţi va confirma spusele mele.

Linda ezită. Privirile lor se întîlniră. Neînduplecarea ei slăbea.

– Spun adevărul, Linda, zise el cît putu de blînd.

Urmă o tăcere ce părea că nu se mai sfîrşeşte. Capanga nu înţelegea nimic.

– Îţi ofer o ultimă şansă, zise ea în cele din urmă. Voi trimite după Hipolito. Dacă îl găsesc şi confirmă ce ai spus, atunci nu vei muri. Altfel nu voi mişca nici un deget ca să te salvez.

Se întoarse spre capanga şi îi dădu instrucţiuni să-l găsească pe Hipolito. Apoi plecă fără să se mai uite înapoi.

Malko rămase singur, în echilibru pe calupurile de gheaţă. O adevărată situaţie de coşmar: să fii spînzurat şi torturat în plin Rio, fără nici o speranţă de ajutor. Dacă Hipolito murise, era pierdut. Simţea deja sub picioare gheaţa care începea să se topească, încălzită de primele raze ale soarelui.

Înjură încet cînd băgă de seamă că, sub acţiunea soarelui, calupul pe care i se sprijinea piciorul stîng începea să alunece uşor. Cu precauţii infinite, duse piciorul spre celălalt calup. Dacă primul aluneca prea tare, s-ar fi putut să le pună în mişcare şi pe celelalte trei...

Curtea era pustie şi soarele ardea din ce în ce mai tare. Apa care se scurgea din gheaţă ajunsese acum pînă la pămînt. Simţea sub tălpi calupurile crăpînd şi devenind friabile. Dacă Hipolit nu sosea foarte repede, după aceea ar fi fost prea tîrziu. Singura marjă pe care o mai avea era de 5 – 6 centimetri. Nici măcar nu mai simţea frigul care îi cuprindea picioarele. Şi mai exista un pericol idiot: dacă ar fi strănutat, zdruncinătura l-ar fi putut face să alunece. Avea mîinile legate la spate şi nu se putea agăţa de nimic. Era într-adevăr un supliciu diabolic.

Ziua se anunţa deosebit de frumoasă. Se gîndi cu ironie la Kurt care tînjea după zăpadă şi brazi... Probabil că Frank îl căuta la ora aceea. Dar gheaţa n-ar fi rezistat pînă cînd obţinea el dreptul de a percheziţiona acasă la Cunha.

Deodată îl cuprinse panica. Piciorul drept era paralizat de un cîrcel. Nu-l mai simţea. Viaţa lui depindea de piciorul stîng aşezat între două calupuri dintre care unul aluneca încet. Deja frînghia din jurul gîtului începuse să-l strîngă puţin. Chiar îşi ţinea respiraţia.Soarele îi încălzea faţa şi se gîndea cu groază la efectul pe care îl provoca asupra gheţii. Nu mai avea de trăit mai mult de o jumătate de oră...

Malko încerca din răsputeri să nu se mai gîndească la ce îl aştepta. Începu să numere florile din grădină, privindu-le cu ochii măriţi de spaimă. "Doamne, şopti el, dă-mi curaj!"

Grădina rămînea exasperant de pustie. Ferestrele erau închise. Oricum, n-ar fi servit la nimic dacă striga după ajutor.

În momentul acela, uşa care dădea spre curtea interioară se deschise şi apăru capanga. Ducea pe umăr un corp neînsufleţit pe care îl aşeză cu brutalitate jos. Apoi dispăru. Era corpul lui Hipolito. Profesorul părea mort. Or, el era singurul în stare să o convingă pe Linda...

Şi gheaţa se topea. Malko încercă să-şi dezmorţească piciorul înţepenit prin mişcări scurte. Nu obţinu nici un rezultat.

Auzea vag pîrîitul gheţii. "Banchiza" se năruia sub el.

– Senhor! strigă el.

Brazilianul nu se arătă. Poziţia lui Malko devenea insuportabilă. Laţul din jurul gîtului era deja întins la maximum. Viaţa lui stătea în vîrful piciorului stîng. Atîta vreme cît soarele nu încălzea mai tare. Ironia situaţiei îi smulse un zîmbet: să mori la ecuator pe o banchiză... Asta nu i se putea întîmpla decît lui.

Capanga reapăru cu o sticlă în mînă. Linda, tot desculţă, venea în urma lui. În timp ce ucigaşul se lăsă în genunchi lîngă corpul neînsufleţit, Linda se apropie de Malko.

– Miguel l-a găsit pe Hipolito. Era aproape mort. După ce i-au tras cîteva gloanţe în corp, l-au aruncat în apă. Nişte pescari l-au salvat înainte de a se îneca. Nici măcar nu ştiu dacă va putea vorbi.

– Pînă atunci dezleagă-mă, altfel nu va mai fi nevoie de nimic.Gheaţa asta se va sfărîma sub mine dintr-un moment în altul...

Linda dădu nepăsătoare din umeri.

– Atîta pagubă. Va fi voia Domnului.

Îi întoarse spatele şi se duse lîngă Hipolito. Malko o privi disperat cum se depărtează de el.

Deodată se auzi un pîrîit sinistru. Piciorul stîng îi intră în calupul de gheaţă pînă la gleznă. Frînghia se întinse brusc. O lumină roşie îi trecu prin faţa ochilor. Deschise gura să aspire puţin aer şi tot corpul i se încordă cu disperare. Dar gheaţa se mai lăsă cu doi centimetri, totul se sfîrşea.

Gheaţa se turti, dar nu se mai mişcă. Numai frînghia îl sugruma puţin cîte puţin, apăsîndu-i pe carotidă. O zări ca prin ceaţă pe Linda aplecîndu-se spre Hipolito sprijinit de braţele lui Miguel.

Dar în plămînii lui Malko nu mai ajungea destul oxigen. Încercă să strige, se răsuci cu stîngăcie şi piciorul îi alunecă. Un soi de stare

plăcută îi invadă tot trupul şi un văl negru îi ascunse soarele. Avu timp să gîndească că nu era chiar atît de neplăcut pe cît se spunea să mori spînzurat şi îşi pierdu cunoştinţa. Corpul i se învîrti încet la zece centimetri deasupra gheţii, agitat de tresăriturí.

Redeschise ochii cu o îngrozitoare senzaţie de vomă. Capanga era aplecat peste el şi îi turna *cacha* pe gît. Malko sughiţă, scuipă şi se ridică pe jumătate. Se simţea moale şi lipsit de vlagă. I se părea că gîtul lui are un diametru enorm. În faţa ochilor îi dansau pete multicolore. Nu reuşea să creadă că mai era încă în viaţă. Vocea Lindei ajungea la el de foarte departe.

– Ai avut noroc, Malko. Hipolit a vorbit înainte de a muri. Mi-a spus că ai încercat să-i salvezi viaţa şi că altcineva mi-a omorît tatăl. Cel care a făcut-o va pieri. Eşti liber.

El ar fi vrut să răspundă, dar nici un sunet nu-i ieşi din gură. Căzu din nou pe spate, fără cunoştinţă.

Cînd îşi veni în simţiri, era întins pe o canapea, în salonul unde jucase gin-rummy cu bătrînul Cunha. Linda, de data asta îmbrăcată într-o rochie neagră de mătase, stătea într-un fotoliu şi fuma. Avea ochii roşii şi umflaţi de plîns.

Malko se ridică pe jumătate şi îşi prinse capul între mîini. Mai vedea şi acum gheaţa fărîmiţîndu-se şi încă mai simţea contactul cu frînghia aspră. Îşi frecă maşinal gîtul.

– Dumneata ţi-ai terminat treaba, zise cu tristeţe Linda. Dar eu mi-am pierdut tatăl.

– N-am terminat, răspunse Malko. Ştii pentru ce am venit în Brazilia. Atîta vreme cît contractul nu e semnat, misiunea mea nu s-a încheiat.

Linda se ridică brusc şi strivi ţigara.

– Cît trăiesc eu, zise ea cu ochi scăpărători, niciodată nu se va semna acest contract cu dumneata sau cu prietenii dumitale. Tatăl meu a fost ucis de unul de-ai voştri...

– De ce ne-a ascuns adevărul? zise Malko suspinînd.

– Din pudoare. Era un om orgolios. Nu voia ca ambasadorul vostru să spună la toată lumea din Rio că nu ştia nici măcar să scrie...

– Dar de ce nu mi-ai spus asta?

Ea scutură capul cu încăpăţînare.

– Nu aveam dreptul. Trebuia să mă crezi. Îţi spusesem că va semna...

Malko ridică cu tristeţe din umeri.

– N-a semnat. Acum dumneata trebuie să închei această afacere. Ce vei face?

Linda păru o clipă dezorientată.

– Peste cîteva luni voi fi măritată, îi răspunse ea cu răceală. Afacerea o va încheia soţul meu. Cu oricine altcineva în afară de dumneatea.

Prin urmare chinezoaica avusese dreptate. Alex von Ritesdorf îi lăsase să scoată castanele din foc pentru el.

– De altfel, continuă Linda, l-am convocat pe doctorul Crandao, executorul testamentar al tatălui meu, pentru a discuta despre această problemă. Acum, dacă te simţi mai bine, pleacă. Aş vrea să fiu singură ca să pot plînge. Mîine îmi îngrop tatăl. Din cauza dumitale.

Vocea i se frînse. Malko se ridică cu mare greutate. Merse pînă la ea şi îi atinse uşor ceafa sub părul negru. Tînăra rămase nemişcată ca o moartă. Malko părăsi salonul clătinîndu-se. În picioare lîngă uşa de la intrare, capanga veghea cu o macetă la centură. Ucigaşul îi deschise uşa indiferent.

Malko trase în piept o gură mare de aer călduţ. Fusese gata-gata să nu mai iasă din acea vilă decît mort. Fără sărmanul Hipolito, acum s-ar fi legănat în spînzurătoarea improvizată.

– Psst!

Tresări. Cineva îl chema dintr-o maşină. Primul reflex fu să se arunce la pămînt, apoi îl recunoscu pe Frank la volanul unui Ford negru oprit în faţa vilei. Traversă strada pînă la maşină. Americanul avea o faţă severă şi încordată.

– Ne pregăteam să venim după dumneata, făcu el.

În spate se găseau doi din oamenii lui Frank, dintre care unul era Glandino, asasinul lui Hipolito.

– Aţi fi ajuns puţin cam tîrziu, zise Malko. Povestea asta era gata să-şi mai înscrie un mort în palmares.

În timp ce Frank conducea maşina spre ambasadă, Malko îi povesti pe scurt ce se întîmplase.

– Marele beneficiar al operaţiunii este amicul nostru Alex, conchise el.

– Nu pentru multă vreme, făcu Frank sinistru, uitînd să-şi mai roadă unghiile.

Malko regăsi oraşul cu o plăcere ameţitoare. Observă, pierdută printre zgîrie-nori, o casă mică şi ciudată din lemn pe care nu o remarcase niciodată. Pe trotuarul din faţa ambasadei, nişte jucători de *bafo* încercau să cîştige cîţiva cruzeiros.

Cei doi bărbaţi urcară într-un ascensor ultrarapid care îi duse la etajul 14 unde se găsea biroul consilierului. Malko pătrunse încă o dată în universul rece şi inuman al serviciilor secrete. Ar fi vrut atît de mult să ia cu el puţină căldură din stradă, după ce fusese atît de aproape de moarte.

Larry Gallo îi primi imediat. Ascultă cu atenţie relatările celor doi.

– Am comis o mare greşeală lichidîndu-l pe Alvaro Cunha, conchise Frank, şi eu port toată răspunderea. Dar problema care se pune acum este să-l suprimăm pe Alex von Riterstorf. Şi, din nenorocire, şi pe Linda Cunha. De acum înainte ea este inamica noastră. Însurîndu-se cu ea, Ritersdorf va pune mîna pe magneziu. Cu siguranţă că el se află în spatele tentativelor de eliminare a căror victimă a fost Malko. Şi acţionează în legătură cu naziştii din Europa care i-au trimis aici "dublura" lui SAS.

Urmă o tăcere lungă. Malko nu era în întregime de acord cu Frank, dar trebuia să recunoască că primul lucru care se impunea era eliminarea germanului.

– După dispariţia moştenitorilor lui Cunha, încheie Frank, magneziul va fi administrat de doctorul Crandao. Cu el vom ajunge mai uşor la o înţelegere.

Discuţia dură mai mult de două ore. Cînd Malko se despărţi de ei, hotărîrea fusese luată. Alex von Ritersdorf şi Linda Cunha trebuiau să fie lichidaţi. Altfel magneziul ar fi încăput pe mîini necunoscute.

Malko ieşi din ambasadă cuprins de un mare dezgust. Lui îi revenise misiunea de a-i lichida pe Alex şi pe Linda. Urcă în maşină şi dădu drumul tare la radio: samba e cel mai bun mijloc de spălare a creierului. Dar, conducîndu-şi maşina prin Rio, ştia deja că n-ar putea să o ucidă vreodată pe Linda.

Capitolul X

Iahtul mare se deplasa cu 35 de mile la oră pe lîngă Barra din Tijuca. Depăşise insuliţele pustii din Golful Rio, unde pescarii rămîneau de vineri pînă duminică, şi se îndrepta cu repeziciune spre Itamaratsu, la 80 de mile sud de Rio, un adevărat colţ de paradis: 407 insuliţe de nisip fin acoperite cu vegetaţie tropicală, în mijlocul unui golf de patru ori mai mare decît cel de la Rio. Yacht-club-ul din Rio instalase aici o mică reprezentanţă şi un hotel rudimentar.

Malko, aşezat la pupă, ţinea în mînă o undiţă mare. Nu era prima dată cînd pescuia. De obicei sportul acesta îl plictisea profund. Dar acum, în zece minute, trăsese trei peşti mari, doar lăsîndu-şi undiţa să atîrne în apă.

Cel puţin pescuitul îl împiedica să se gîndească la ce avea de făcut. Era pentru prima dată în cariera lui de agent secret cînd primise ordinul să ucidă cu sînge rece mai multe persoane. Zadarnic îşi spusese că era inevitabil, că erau în joc interese colosale, ştia că nu ar fi putut să o facă. Frank se ocupase de partea "tehnică". Marinarul care avea grijă de întreţinerea vasului lui Bob Jaguari se îmbolnăvise şi fusese înlocuit de specialiştii lui Frank. Acum era rîndul lui să acţioneze, pentru că numai el se putea apropia de Linda.

Privi spre coastă cu munţii ei parcă decupaţi pe cerul albastru. Probabil că în momentul acela Frank se îndrepta cu maşina spre Itamaratsu.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă Linda.

Aşezată lîngă el, tînăra femeie se distra înţepînd cu harponul un peşte ce încă mai mişca. Cu un paréo albastru mulat pe corp, Linda era mai provocatoare aşa decît goală. Malko îşi zise în gînd că ar fi putut să stea fără nimic pe ea, avînd în vedere că cei trei bărbaţi de pe vas o cunoşteau foarte bine...

Moartea tatălui ei o înăsprise şi mai mult. Malko o reîntîlnise după înmormîntare. Linda înţelesese că era profund impresionat. Cinaseră

de mai multe ori numai ei doi şi aproape că redeveniseră prieteni.

Malko îşi coborî privirea în decolteul ei.

– Mă gîndesc că eşti frumoasă, zise el cu sinceritate. Ce păcat că te măriţi cu acest vultur...

Asta nu era prevăzut în plan, dar el mai încerca pentru ultima dată să o facă să renunţe.

– Eşti sigură de ce faci? întrebă el. Îi dai pe mînă tot avutul tău.

Ea se încruntă.

– Nu începe iar. Alex e un tip bine şi prietenii dumitale mi-au asasinat tatăl. Niciodată nu voi semna cu ei. Niciodată.

Era inutil să mai insiste.

Alex von Ritersdorf stătea întins la proră şi nu putea auzi ce vorbeau. Iar Bob era concentrat asupra conducerii vasului, străduindu-se să-şi pună în valoare muşchii în faţa Lindei.

Malko îi lăsă Lindei undiţa şi se duse la Alex. Germanul, deşi era foarte cald, nu-şi dăduse jos bluza ... Malko era tentat să-i spună că nu mai avea importanţă. Dar la ce bun? Linda era prea încăpăţînată. Pentru ea, Alex era brazilian cu sufletul; chiar dacă magneziul mergea la Hong-Kong sau la Pekin.

– Ajungem chiar la ora mesei, îi zise Alex lui Malko.

Ciudat picnic. Alex era probabil convins că Malko nu abandonase partida, dar prezenţa lui pe vas îl liniştea. Oricum, nu se temea de Malko. Nimeni nu o putea face pe Linda să se răzgîndească.

Germanul îşi lua revanşa. El, criminal de război căutat prin toate ţările, va dicta propria lui voinţă ruşilor, americanilor, chinezilor şi chiar celor din ţara lui, care îl obligaseră să se expatrieze.

Bob, în timp ce conducea iahtul, nu se gîndea decît la un singur lucru: cum să se debaraseze de ceilalţi doi ca s-o ducă pe Linda pe o plajă pustie, fiind sigur că ea nu va spune nu. Dar, din păcate, nu era singur...

– Priviţi! strigă Linda.

La o sută de metri de vas, un grup de delfini se juca sărind în apă. Apoi dispărură.

– "Baronaşii" trebuie să fie prin preajmă, remarcă Linda.

– Adică? întrebă Malko.

– Aşa numim noi în Brazilia rechinii, zise ea.

Mai aveau încă o oră de mers. Linda desfăcu o sticlă de *cacha* şi îi servi pe cei trei bărbaţi. Vasul înainta uşor şi marea era foarte calmă. Un timp formidabil pentru ultimul week-end din mai.

Bob încercă să prindă la radio buletinul meteo şi rămase cinci minute cu urechea lipită de difuzor.

– Senzaţional, exultă el. Nici un nor pînă luni. Să vezi trai pe noi!

Zbîrnîitul motoarelor îi legăna încetişor. Malko picotea, cu simţurile la pîndă. Dar ambianţa de pe vas era liniştită. Linda numără cîţi *anchovas* pescuiseră.

– Şapte! exclamă ea. Îi frigem.

Tradiţionala féjouade se încălzea încet pe căzănel, la mijlocul vasului. Linda adăuga două linguri mari de *caruru,* un sos foarte picant cu virtuţi afrodisiace.

Întîlniră un alt vas care mergea la Rio şi se salutară reciproc cu şuierături de sirenă.

Malko se aplecă peste bord. Deşi adîncimea era de aproape zece metri, apa era atît de limpede încît se vedea nisipul de pe fund.

– Sosim! strigă Bob.

Se vedeau primele insule de la Itamaratsu. Yahtul se strecură printre două insule acoperite de cocotieri. Stoluri mari de păsări îşi luau zborul speriate de zgomotul motorului.

Bob micşoră viteza şi începu să meargă în zigzag printre insule. Era un spectacol feeric. Marea se întindea netedă ca o tipsie şi, cît vedeai cu ochii, privirea nu întîlnea decît acele mici dealuri de nisip alb cu creştetul acoperit de copaci tropicali.

– Ar trebui să pescuim, zise Bob. Aici e plin locul de calcani giganţi, rechini, ştiuci-de-mare, marsuini.

Nu-i răspunse nimeni. Era prea cald chiar şi pentru pescuit. Bob îl agasa pe Malko cu aplecarea lui spre "distracţie cu orice preţ".

Înciudat, Bob opri vasul în golfuleţul unei insule cu ţărmul în pantă domoală, mărginită de o bandă lată de nisip fin. De cealaltă parte poate că arăta la fel... şi era chiar mai multă linişte.

Malko încercă să zărească coasta. Insulele ascundeau totul. Puteai fi la o sută de metri sau la zeci de kilometri de mal.

Bob coborî ancora şi opri motoarele. Nu se mai auzea decît clipocitul domol al apei lîngă cocă. Linda urcă pe cabină şi plonjă în

apă, imitată de Bob. Malko îndura toate chinurile de pe lume. Dacă nu voia să moară, trebuia să mărturisească celorlalţi că avea misiunea să-i asasineze. Dezgustat, se aruncă şi el în apă. Răcoarea apei îi produse o senzaţie extrem de plăcută.

Deodată huruitul unui motor tulbură acea tăcere paradisiacă. Zgomotul deveni mai puternic. Apoi un mic avion roşu se ivi din spatele insulei zburînd aproape la nivelul apei. Luă puţină înălţime văzînd vasul şi trecu chiar pe deasupra lor. Pilotul le făcu voios cu mîna şi dispăru spre coastă.

Malko îl urmări gînditor cu privirea. De unde mai apăruse şi ăsta? Să fi recurs Frank la o precauţie suplimentară?

Avionul nu se mai întoarse.

Linda urcă la bord şi strigă: "la masă".

Imediat Bob îl depăşi pe Malko înotînd în forţă şi se căţără şiroind de apă lîngă tînăra femeie. Alex şedea cu spatele la ei şi Malko îl văzu pe Bob mîngîind rapid sînii Lindei.

Delicioasa féjouade era caldă. Malko primi o farfurie enormă. Varza nu-i plăcea dar cîrnaţii puţin picanţi erau o bunătate. Cît priveşte sosul... Era destul de "agresiv" ca să corodeze nisipul. Linda însă consuma cu mare plăcere.

Stropită din belşug cu *cacha*, picanta féjouade coborî cu bine pe gît, dar Malko începu să o simtă cam greu la stomac. Zări cu dezgust cadavrul unui *urubu* plutind lîngă vas. Semenii lui, dintr-un motiv necunoscut, nu se atinseseră de el...

Radioul de la bord revărsa valuri de sambe întrerupte de universalul *Beţi Coca-cola*. Întinsă pe o cuşetă, Linda torcea ca o pisică. Era o atmosferă destinsă, şi totuşi fiecare era obsedat de mica lui idee...

– Facem un poker? propuse Bob fără convingere.

Nimeni nu-şi dădu osteneala să-i răspundă. Atunci se hotărî să facă altceva.

– Mă duc să pescuiesc, îi anunţă el.

Probabil că Linda nu era adormită de tot.

– Împinge-mă şi pe mine cu salteaua pînă pe plajă, îi ceru ea cu un ton moleşit. Vasul ăsta se mişcă prea tare şi nu reuşesc să adorm.

Nici nu terminase bine de vorbit că Bob luase deja salteaua şi se

uită la Linda cu un aer ciudat. Mirodeniile din féjouade începeau să-şi facă efectul.

Linda îşi prinse sutienul şi alunecă pe saltea. Bob îi dădu ocol, o apucă pe tînăra femeie de şolduri, pe la spate, şi, aşezîndu-şi capul pe mijlocul ei, împinse salteaua înainte bătînd apa cu picioarele. Malko urmărea scena foarte interesat. Acest început semăna mult cu plecarea spre Cythera[1]... Ar fi pariat o mie de dolari contra un cent că mîinile lui Bob urcau deja mai sus decît şoldurile... Se uită la Alex; germanul părea că nu bagă de seamă. Fuma cu ochii la cer.

Malko se duse să se întindă neglijent la pupă. Se hotărîse să nu execute planul lui Frank. Prefera să abandoneze meseria de agent secret. Numai că trebuia recuperat ce ascunsese Frank în motor. Şi pentru asta Malko trebuia să fie singur la bord.

Ceea ce Malko prevăzuse nu întîrzie să se întîmple. Bob înotă un moment ca să-şi formeze un alibi, apoi se lungi pe nisip lîngă Linda. Malko îi observa prin ochelarii de soare. Niciodată în viaţa lui nu dorise cu atîta ardoare ca virtutea unei femei să cadă pradă ispitei.

În ziua aceea Dumnezeu ţinea cu el...

Linda se ridică şi se întinse leneş. Bob fu şi el în picioare cît ai clipi din ochi. Se înţeleseră dintr-o privire. Apoi tînăra femeie le strigă celor de la bordul vasului:

– Ne ducem să facem turul insulei. Venim repede.

Malko le făcu cu mîna; Alex nici măcar nu reacţionă. Bob şi Linda dispărură foarte repede în spatele unor cocotieri, mergînd cuminţi unul lîngă altul.

Trecură zece minute. Malko fierbea. Ritersdorf nu se clintise. Manejul lui Bob era totuşi foarte clar. Marea clipocea încet lîngă vas, căldura era din ce în ce mai copleşitoare, iar germanul moţăia cu gura deschisă. Cu toate astea Malko nu putea să-i spusă: "Bob îţi f... femeia chiar sub nasul tău..." Sînt lucruri care nu se fac între oameni de lume...

Şi cine ştie dacă va mai avea o ocazie ca asta?

---

1) Cythera – azi Cerigo, insulă greacă din Marea Egee, situată între Peloponez şi Creta, unde Afrodita avea un templu magnific. În limbaj poetic, Cythera a devenit o insulă fermecată, patria alegorică a iubirilor (n.t.).

Aproape că se hotărîse să-l zgîlţîie pe Alex, cînd se petrecu miracolul: din insulă se auzi un strigăt înăbuşit. Linda nu-şi putuse stăpîni temperamentul vulcanic...

Alex deschise ochii dar nu spuse nimic. Malko se uita în altă parte. Acum ori niciodată. Măcar să nu se pomenească cu ceilalţi doi întorcîndu-se în fugă.

Fără să scoată o vorbă, Alex se ridică cît era de lung. Malko remarcă nările dilatate şi ochii aproape ficşi. Plonjă impecabil fără să arunce nici o privire spre Malko, tot cu bluza pe el, şi se îndreptă spre mal înotînd cu supleţe craul.

Malko nu îndrăznea încă să se mişte. Dacă dobitocii ăia doi se opriseră după primul cocotier, atunci nu avea timp.

Aşteptă ca Alex să atingă nisipul, apoi întinse cu precauţie braţele spre trapa motoarelor. O ridică fără dificultate în momentul în care Alex dispărea în spatele cocotierilor.

Motoarele, fiecare cu opt cilindri, străluceau de curăţenie. Malko se încruntă. Avea oroare de mecanică şi fusese nevoit să repete de mai multe ori cu Frank, pe un vas similar, gesturile pe care trebuia să le facă. Lăsă trapa deschisă şi se ridică în picioare să vadă ce se întîmpla pe plajă.

Alex dispăruse. Probabil că în momentul acela se strecura printre cocotieri ca să-i poată vedea pe cei doi. Cunoscînd gusturile speciale ale "logodnicului" ei, cu siguranţă că Linda continuase să facă dragoste. Un spectacol deosebit pentru Alex... Amor pe plajă... Probabil că îi venise apă în gură. Dacă se lua după zvonurile care circulau despre potenţele lui Bob, Malko putea fi sigur că avea timp să demonteze motorul.

Se lungi pe burtă şi îşi vîrî amîndouă mîinile în trapă. În mod normal, ar fi trebuit să smulgă una din ţevile de alimentare cu benzină. În felul acesta, cînd Bob ar fi pornit, scînteile unei bujii debranşate ar fi provocat explozia vaporilor de benzină. Aprinderea bruscă ar fi dus la explozia "prin simpatie" a două bare de exploziv plastic fixate în compartimentul motor. Malko era hotărît să scoată de acolo aceste bare. Găsi cu uşurinţă ţeava de alimentare cu benzină şi nu se atinsese de ea. Dar scotoci zadarnic toate colţişoarele compartimentului, nu zări nicăieri explozivul. Nu se putea murdări prea

mult, ceilalţi s-ar fi întrebat de ce se jucase de-a mecanicul. Foarte stingherit, se ridică şi închise cu grijă trapa. Încercă să se liniştească zicîndu-şi că explozivul singur nu era periculos. La întoarcere îi va explica lui Frank că nu putuse avea acces la placa-motor. Era imposibil: nu putea să omoare cu sînge rece trei persoane.

Malko înjură. Mîna dreaptă se murdărise de unsoare. Plaja era în continuare pustie. Se aruncă în apă fără să ezite şi înotă rapid pînă la mal, avînd grijă să ajungă în partea opusă celei unde se găseau Bob, Linda şi Alex.

Culcat în apă, se frecă cu nisip pînă cînd nu mai avu pe mîini nici cea mai mică urmă de negreală. Apoi rămase aşa, uitîndu-se la micuţii *sand-pipers* care, cu mersul lor sacadat, semănau cu nişte personaje de desen animat.

Alex apăru după cinci minute. Ochii îi străluceau şi mergea repede. Bob şi Linda apărură şi ei la vreo douăzeci de metri în spatele lui. Păreau la fel de mulţumiţi ca germanul. Cea mai satisfăcută trebuie să fi fost Linda, care profitase de cei doi bărbaţi în acelaşi timp, fără ştirea lui Bob.

– A fost frumoasă plimbarea? le strigă Malko.

– Excelentă, făcu cu ipocrizie Bob, ar fi trebuit să vii şi dumneata...

Toţi patru se întoarseră la vas înotînd fără grabă. Epuizaţi de isprava lor, Linda şi Bob se întinseră pe cuşete, iar Alex îşi reluă locul în partea din faţă a iahtului. Malko stătea pe compartimentul motor.

Bob dormea adînc ca un mascul care făcuse treabă bună; Linda la fel. Alex părea că aţipise şi el.

Destins de satisfacţia datoriei neîndeplinite, Malko adormi. Probabil că timpul trecu foarte repede, căci fu trezit de vocea lui Bob.

– Hai, la treabă. Plecăm. Malko, ridică ancora.

Brazilianul era deja la postul de pilotaj. Malko se duse la proră şi începu să tragă de frînghie. Deodată îi apăru în minte faţa lui Frank, privirea acestuia animată de o lumină rece şi puţin amuzată în momentul cînd dăduse mîna cu el înainte de plecare. Malko simţea o teamă difuză pe care nu o putea preciza.

Ancora era aproape afară din apă.

– Gata, zise Malko.

Bob puse mîna pe cheia de contact.

– OK! Linda, ţine reşoul.

Alex stătea în picioare în partea din spate, pe placa motorului. Linda lîngă Bob. Şi deodată Malko înţelese de ce îi era frică.

– Bob! strigă el dînd drumul la frînghie în apă.

Tînărul se uită la el surprins. În acelaşi moment puntea din spate păru ridicată de o mînă invizibilă, proiectîndu-i în aer pe Linda şi pe Alex. Imediat ţîşni o flacără enormă. Malko, cu un ultim reflex, se lăsă să cadă în apă.

Probabil că ajunsese la o adîncime mai mare de trei metri cînd fu prins într-o vîltoare care îl zgîlţîi ca pe un pai. Un zgomot surd ajunse pînă la el.

Iahtul sărise în aer.

Ţinîndu-şi cu disperare respiraţia, înotă aproape de nisipul de pe fund. Apoi, la capătul puterilor, se ridică ca o săgeată la suprafaţă.

Scoase capul afară din apă, trase în plămîni o gură mare de aer şi fu gata să se sufoce: apa era acoperită de un fum negru. În aceeaşi clipă scoase un strigăt de groază: îi ardeau umerii!

O pînză de benzină ardea la suprafaţa apei. Nu se depărtase suficient de mult de vas. Stăpînindu-şi durerea, se lăsă din nou la fund. Dar de data asta rămase între două ape, înotînd din toate puterile. Cînd se ridică la suprafaţă, fumul încă mai stăruia, dar benzina arsese. Umerii şi mîna stîngă erau o carne vie şi simţea o durere atroce.

Continuă să înoate spre insulă cum putu mai bine. Simţi nisipul sub genunchi în clipa cînd era pe punctul să leşine. Vreme de mai multe minute rămase prăvălit pe nisip fără să se poată mişca. În sfîrşit, se întoarse cu faţa în sus.

În locul unde puţin mai devreme se găsea iahtul lui Bob, acum nu mai erau decît cîteva rămăşiţe. O coloană înaltă de fum negru urca spre cer. De jur împrejurul ei apa mai ardea şi acum. Nici un zgomot, nici un semn de viaţă. Probabil că Bob, Linda şi Alex fuseseră ucişi pe loc de explozie.

Încă ameţit, Malko se ridică şi merse clătinîndu-se pînă la umbra unui copac. Îi venea să vomeze. Se aşeză jos şi se uită prostit la rămăşiţele informe care eşuaseră în faţa lui. Toate păsările din insulă

fugiseră speriate de explozie. Fumul urca mereu spre cer. Probabil că putea fi zărit de la o distanţă de mulţi kilometri. Îşi adusese aminte cu amărăciune de ce-i spusese Frank: "Te voi găsi uşor, nu-ţi face griji. Un vas care arde se vede de departe".

– Ticălosul! gîndi Malko.

Se simţea cuprins de o ură rece. În loc să se încreadă în el, americanul plasase explozivul prevăzut cu un detonator cu ceas. În felul acesta Malko era şi el lichidat împreună cu ceilalţi. Probabil că Frank simţise rezistenţa colegului său faţă de această misiune.

Malko strînse din buze. Va avea el o treabă serioasă de lămurit cu Frank. Mai tîrziu...

Deodată un obiect mare fu adus de valuri în faţa lui. Era un corp omenesc.

Malko se ridică şi şchiopătă pînă la apă. Corpul ajunsese deja pe nisip cu faţa în jos. Făcu un efort să-l întoarcă pe spate.

Era Alex von Ritersdorf.

Avea chipul şi partea din faţă a corpului îngrozitor de arse. Lovit de explozie, probabil că murise înecat. Pe chipul lui se citea o mare mirare. Malko îi ridică cu multă grijă braţul drept. De data aceasta nimic nu mai proteja secretul lui Alex. Veşnica lui bluză nu mai exista.

La subsoară, Malko găsi ceea ce căuta. Un număr tatuat – 857 – urmat de litera A. Mîndria celui care fusese Obersturmbahnführer SS Dieter Malsen.

Acest tatuaj imposibil de şters era semnul de recunoaştere al vechilor nazişti. Şi toate numerele mai mici de o mie aparţineau marilor şefi ai organizaţiei.

Malko dădu drumul braţului.

Acesta recăzu în apă cu un plescăit uşor. Ca plonjonul unei fete drăguţe. Malko se gîndea la destinul ciudat al acestui călău pe care moartea îl surprinsese în acel loc paradisiac din Brazilia.

Diverse rămăşiţe ale vasului continuau să fie aduse de apă la mal. Malko recunoscu oala în care fusese pregătită ultima féjouade. Iahtul se făcuse ţăndări. Poate că nu vor fi găsite niciodată corpurile lui Linda şi Bob. Printre ştiucile-de-mare, rechinii şi celelalte vieţuitoare care mişunau în golf...

O pînză neagră trecu peste ochii lui Malko. Se lăsă să cadă în

nisip. Muştele bîzîiau deja în jurul umărului rănit. Sudoarea îi curgea în ochi usturîndu-l îngrozitor.

Ce făcea Frank? Probabil că auzise explozia şi coloana de fum îi indica locul. Ar fi trebuit să vină să-l ia de acolo. Chiar şi gîndurile îl epuizau. Se lungi pe nisip şi închise ochii. Dacă nu ar fi fost arsurile, ar fi rămas veşnic pe acea plajă tropicală...

Îl trezi o voce de bărbat. Malko îşi înăbuşi un mîrîit de durere şi întoarse capul. Patru oameni stăteau în picioare lîngă liziera cocotierilor. Doi dintre ei aveau pistoale în mînă. Malko îl recunoscu instantaneu pe unul dintre ei – omul care trăsese în el din Volkswagen-ul verde. Nu-l zărise decît o fracţiune de secundă, dar cu memoria lui fantastică nu se putea înşela.

Cum ajunseră aceşti ucigaşi acolo?

Avionul! De la început fuseseră spionaţi. Această plimbare pe mare era şi pentru ei o ocazie bună.

Malko intră puţin mai mult în nisip. Dezarmat şi rănit cum era, prea multe şanse nu avea. Insula era prea mică ca să se ascundă pe ea. Şi cu siguranţă că cei patru nu veniseră cu intenţii bune.

Deodată unul dintre ei strigă arătînd spre Malko. Îl lua drept un cadavru adus de apă la mal. Toţi patru porniră spre el fără să se grăbească.

Nu-i mai rămînea decît un singur lucru de făcut: cu un salt disperat, Malko plonjă în apă şi intră la fund. Simţi apa sărată pe arsuri ca un fier înroşit. Toţi muşchii îl dureau. După toate probabilităţile, Frank nu risca să vină după el. Reveni la suprafaţă. Ajunsese la vreo douăzeci de metri de mal. Înainte de a intra din nou sub apă auzi plesnetul înăbuşit al mai multor gloanţe care intrau în apă lîngă capul lui. Noroc că ucigaşii nu aveau decît revolvere.

Dacă reuşea să înoate destul de multă vreme, poate că ar fi ajuns la insula din faţă unde s-ar fi putut ascunde.

Reveni din nou la suprafaţă.

Urmăritorii nu mai erau pe plajă. Îşi acordă o secundă de pauză înainte de a porni din nou înotînd pe spate.

Nici măcar nu se mai gîndea la rechini. Braţele lui băteau mecanic apa. Ştia că dacă se oprea s-ar fi dus direct la fund din cauza oboselii.

Răgazul nu dură. După colţul insulei apăru o barcă: oamenii lui

Frank. Doi dintre ei vîsleau din toate puterile. Nu erau valuri şi ambarcaţiunea înainta destul de repede spre Malko.

Acesta încercă cu disperare să accelereze cadenţa. Era însă imposibil.

Înghiţi mai multe guri de apă sărată, se sufocă şi aproape că se opri. Ridică puţin capul ca să zărească orizontul. Nu se vedea nimic, marea era exasperant de pustie.

Malko putea să audă vocile urmăritorilor. Unul dintre ei trase şi glonţul şuieră foarte sus deasupra capului său. Altul îi spuse primului să aştepte să se apropie mai mult.

Malko nici măcar nu mai lupta. Insula era la 500 de metri în faţa lui. N-ar fi reuşit să ajungă la ea înaintea bărcii. Brusc, încetă să mai înoate şi se lăsă în voia apei făcînd pluta.

Se uită la barca care se apropia cu o mare detaşare. În partea din faţă, un om, sprijinit de marginea bărcii, ţinea cu amîndouă mîinile un pistol de calibru mare. Îl ţintea pe Malko cu o faţă nepăsătoare, aşteptînd să ajungă la distanţa potrivită pentru a apăsa pe trăgaci. Era atît de calm de parcă ar fi urmat să tragă într-un urubu.

Un zîmbet palid lumină faţa lui Malko. Avea să-i văduvească de vînat. Deoarece totdeauna auzise că moartea prin înecare e o moarte blîndă, sosise momentul să o facă. Era mai bine decît să agonizeze în apă împănat de gloanţe.

Un ultim gînd îi zbură spre castelul lui care cu siguranţă că nu va fi niciodată terminat şi deschise gura ca să înghită o porţie zdravănă de apă sărată.

Barca ajunsese la zece metri de el.

Capitolul XI

Lungit în hamacul întins între doi cocotieri, Frank aştepta. Se uita la ceas şi închise ochii. Mai rămăseseră cîteva minute. Se simţea perfect calm; îşi pusese planul la punct aşa cum se cuvenea. Însă, ca toţi tehnicienii, era lipsit de imaginaţie. Oricum, trebuia să meargă. Cu sau fără Malko.

Frank sosise de la Rio în timpul dimineţii şi închiriase trei camere la hotelul yacht-club-ului. Din grădină putea să supravegheze micul port şi iahtul lui cu doi oameni la bord. Oficial,toţi aşteptau vasul unui prieten. Într-un sens era adevărat. Iahtul nu avea decît un singur motor de 300 CP care îi permitea să meargă cu peste 70 la oră pe o mare liniştită.

Tocmai voia să-şi aprindă ţigara cînd o explozie surdă zgudui aerul cald şi umed.

Frank fu în picioare cît ai clipi din ochi. Bubuitura venise dinspre larg. Reperă direcţia de bine, de rău şi plecă în fugă spre iaht. Unul din oamenii lui pornise deja motorul. Sări la bordul iahtului care se desprinse imediat de mal.

– Vezi unde e? îl întrebă Frank pe pilot.

– Da, senhor. E lîngă insula mare cu păsări; într-un sfert de oră sîntem acolo.

Frank ridică cu calm bancheta din spate. Era acolo o ascunzătoare în care se găseau două pistoale-mitralieră Mendoza, cîteva grenade şi o puşcă cu lunetă. Pentru cazul în care explozivul n-ar fi fost destul de eficace.

Scoase puşca, îi puse un încărcător plin şi se aşeză din nou jos. Vasul mergea cu 60 la oră, şerpuind printre insule. Deodată, departe în faţă, o coloană de fum negru începu să urce spre cer în stînga lor.

– Ai văzut? strigă Frank.

Pilotul vră înclinînd iahtul.

– *Es bom, Senhor!* Vom trece prin *banco silvero*, ca să scurtăm drumul.

Fumul se împrăştia pe cer. Frank avea satisfacţia meseriaşului bun. Aruncă o privire spre bord. Apa era extraordinar de limpede. Nisipul de pe fund se vedea ca în palmă.

Deodată un şoc violent îl aruncă pe american spre proră. Scăpă puşca din mînă şi se lovi tare la cap. Motorul se ambală în gol. Prins parcă într-un clei invizibil, iahtul se oprise.

– Ce se întîmplă? întrebă Frank.

– Nisipul, senhor, îi răspunse pilotul amărît rău de tot. Nu înţeleg. Bancul şi-a schimbat poziţia. Ne-am împotmolit.

– Atunci dă înapoi.

– Asta ar însemna să facem un ocol enorm, senhor, se agită brazilianul. Trebuie să ocolim trei insule, ne ia mai mult de o oră.

– Bine, bine, doar n-o să mergem înot!

– Nu, dar dacă coborîm putem împinge vasul pe bancul de nisip. Nu e mare; să fie vreo sută-două de metri... După aceea pornim din nou.

Frank îşi şterse sudoarea care îi curgea de pe frunte şi sări din iaht. Apa îi ajungea pînă la mijloc, dar intra în nisip pînă la genunchi. Cei doi brazilieni făcură şi ei la fel. Uşurat, vasul începu din nou să plutească. Frank verifică rapid dacă elicea era în stare bună.

– OK! făcu el. Să încercăm chestia asta.

Călcînd prin apa limpede, cei doi brazilieni începură să tragă iahtul de frînghia ancorei. Frank împingea şi el puţin, supraveghind elicea. Între fund şi cocă nu erau mai mult de zece centimetri. După zece minute Frank obosise îngrozitor. Nici brazilienii nu erau mai breji. Parcurseseră trei sute de metri şi uscatul se prelungea.

Acum era prea tîrziu să mai facă cale întoarsă.

Frank înjură printre dinţi. Fumul negru aproape că dispăruse şi se simţea vinovat. Dacă existau supravieţuitori, el trebuia să-i găsească primul. Nu mai putea da înapoi. Mai trudiră încă vreo zece minute şi brusc, primul brazilian dispăru în apă pînă la gît: depăşiseră bancul de nisip.

Motorul porni imediat. Cinci minute mai tîrziu, iahtul ajungea la extremitatea insulei unde aruncase ancora vasul lui Bob.

Pilotul înceti. Apa era plină de resturile vasului. Frank zări un corp pe plajă. Iahtul se apropie cît putu de mult. Americanul coborî,

întoarse cadavrul cu faţa în sus şi mîrîi cu satisfacţie recunoscîndu-l pe Alex.

Iahtul se deplasă apoi uşor spre insula din faţă. La fundul apei se zărea epava micului vas. În cîteva săptămîni nu mai rămînea nimic din el.

Deodată apăru un corp plutind la suprafaţa apei. Apoi încă unul. Frank îl prinse pe primul cu cangea.

Era un brazilian necunoscut, îmbrăcat într-un costum subţire. Nu se vedea nici o rană, dar era mort de-a binelea. Uimit la culme, Frank îi dădu drumul şi îl agăţă pe al doilea. Era tot un brazilian, al cărui cap forma un unghi ciudat cu corpul: avea vertebrele cervicale rupte.

Frank nu mai înţelegea nimic. Aceşti doi oameni nu se aflau pe vasul lui Bob. Hainele lor nu aveau nici o urmă de arsură. De unde apăruseră?

Iahtul îşi continuă drumul spre insulă. De data asta pilotul fu cel care zări un corp aproape gol întins pe plajă.

Frank sări jos şi alergă spre el cu puşca în mînă. Cei doi brazileni îl acopereau cu pistoalele-mitralieră. Americanul îl recunoscu imediat pe Malko după culoarea părului şi îl întoarse pe spate cu mare atenţie. Constată că avea umerii îngrozitor de arşi, la fel şi mîna stîngă.

Malko gemu şi deschise ochii. Pleoapele îi erau umflate şi inflamate. Încercă să vorbească dar îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Frank se uită la el cu nepăsare. Ar fi fost mai bine dacă era mort. Bomba explodase prea devreme sau nu?

Îl instalară pe bancheta din spate a iahtului. Unul din brazilieni luă o ploscă şi îi turnă pe gît o porţie zdravănă de *cacha*.

Alcoolul îl făcu pe Malko să tuşească şi deschise ochii.

– Mă doare, zise el. Umerii mei...

– E OK! făcu Frank puţin încordat. Ai scăpat. Dar ce s-a întîmplat?

– Ceea ce ai prevăzut, zise Malko cu un glas înăbuşit. Sau aproape. Nu a mai rămas nimic din Bob, din Linda şi din vas. Şi am văzut şi cadavrul lui Alex. Dar după aceea a intervenit ceva neprevăzut. Au apărut patru tipi într-o barcă, care voiau să mă omoare...

– Şi?

– Şi nu mai ştiu. Înotam şi mai aveau puţin să mă ajungă cînd

ceva enorm şi negru a ţîşnit din mare şi s-a prăbuşit peste barca lor. M-am dus la fund şi cînd am revenit la suprafaţă n-am mai văzut nici o barcă... Am înotat pînă la insulă şi te-am aşteptat.

Frank se uită la el ca la unul care delirează. Explică rapid în braziliană celorlaţi doi ce îi povestise Malko. Unul din brazilieni dădu lămurit din cap.

– A fost un calcan gigant, remarcă el. Sînt o mulţime pe aici. Se odihnesc pe nisipul de pe fund. Dar atunci cînd sînt înţepaţi de mii de purici de mare urcă la suprafaţă şi sar afară din apă să scape de ei. Unii pot cîntări şi două tone. Dacă unul ca ăsta a căzut pe barcă, atunci a făcut-o praf...

Frank nu zicea nimic, dar se uita la Malko cu o oarecare admiraţie: prea avea noroc.

– Probabil că aşa s-a întîmplat, zise Malko. Într-adevăr, mi se pare că semăna cu un calcan.

Deocamdată prefera să-l lase pe Frank să creadă că nu ştia nimic. Americanul ar fi fost în stare să-l lichideze. Leşină din nou. După trei sferturi de oră vasul acostă în portul yacht-club-ului.

Malko fu transportat cu foarte mare grijă în maşina lui Frank. Americanul avu nevoie de trei ore ca să ajungă la Rio. Conducea maşina şi fluiera uşor.

Malko rămase nemişcat tot drumul. Rănile de la umăr supurau şi arătau urît. Dar asta nu era nimic pe lîngă ura care se cristaliza lent în capul lui asaltat de durere.

Capitolul XII

Orbit de lumina soarelui, Malko se opri un moment în faţa intrării în clinică. Mica infirmieră cu mustăcioară, devotată şi plinuţă, care îl îngrijea de trei săptămîni, stătea lîngă el, ducîndu-i valiza. Nu era greu să-ţi dai seama că abia aştepta o a doua ocazie să încapă din nou pe mîna ei.

Dar Malko n-ar mai fi pus piciorul în clinica aceea nici pentru un imperiu. Trei săptămîni de zile nu trăise decît culcat pe burtă, ca să se poată cicatriza arsurile. Mîncarea era o porcărie: piure de morcovi, fasole şi bucăţi microscopice de carne. Singura lui distracţie era să se joace cu patul electric. Cîteva butoane îi permiteau să-l plieze în toate felurile.

Cam puţin pentru trei săptămîni...

Frank îl vizitase de două ori, aducîndu-i ziare şi reviste ilustrate. Nici unul nu mai adusese vorba de explozia iahtului. Dar Malko luase o hotărîre: ultimul lucru pe care îl va face înainte de a părăsi Brazilia va fi să-i tragă un glonţ în cap omului de la CIA.

Malko stătea în picioare pe trotuar şi se gîndea la Frank. Nu avea prea multe cunoştinţe în oraşul ăsta. Ba da, rămăsese Ruth!

Buick-ul negru al consilierului opri în faţa lui, apoi şoferul coborî să-i deschidă uşa. Mica infirmieră îi întinse lui Malko o cutie şi îi zîmbi: din prima zi se îndrăgostise de el la nebunie.

După ce maşina porni, Malko deschise cutia: înăuntru găsi o mică *figua* din aur. Salariul infirmierei pe cincisprezece zile.

Apoi scoase din buzunar o ştire tăiată din *O Globo* şi o reciti. Era un banal fapt divers. Pe plaja de la O Bandeirantes fusese găsit cadavrul unui necunoscut îngropat de mîntuială. Ancheta dusese la identificarea mortului. Era vorba de un anume Ribeiro Bandar, recidivist, al cărui păr fusese făcut blond.

Această informaţie însemna că pentru Malko afacerea Cunha nu se încheiase. Dimpotrivă. Şi ceva îl făcea să creadă că este abia la începutul ei, dacă deducţiile lui erau exacte.

În loc să meargă pînă la ambasadă, ceru să fie dus la capătul aleii Rio Branco, acolo unde își avea biroul Scandinavian Airlines System. Trebuia să verifice ceva important.

Îl primi un omuleț mustăcios și amabil. Malko inventă o poveste: locuia la Manaus și ar fi trebuit să vină la Rio cu o lună în urmă să-și întîmpine un prieten venit din Europa, care călătorise cu Scandinavian. Din nenorocire, avusese un accident și nu putuse veni la Rio. Voia să știe dacă prietenul lui, care se numea Malko Linge, sosise sau nu.

– E foarte simplu, îi răspunse funcționarul de la SAS. Voi trimite o telegramă la Copenhaga. Acolo sînt centralizate toate rezervările noastre. Dacă prietenul dumneavoastră a venit luna trecută cu unul din avioanele noastre, voi primi confirmarea.

– S-ar putea totuși să se uite sau să se greșească? întrebă Malko.

Bărbatul dădu negativ din cap.

– Nicidecum. Tot sistemul de *rezervări* SAS este centralizat la Copenhaga. Dacă prietenul dumneavoastră a plecat dintr-un punct oarecare din Europa, numele lui și numărul zborului au fost imediat înregistrate de un creier electronic, care le păstrează în memoria lui. Și este suficient să i se ceară aceste date. Dacă mai treceți peste două zile, veți avea o informație sigură. Cu atît mai mult cu cît nu avem decît un singur zbor pe săptămînă între Copenhaga și Rio, cu escale la Frankfurt, Zürich, Lisabona și Monrovia[1]. În orice caz, prietenul dumneavoastră nu s-a prezentat la biroul nostru de primire...

Malko îl părăsi pe funcționarul de la Scandinavian Airlines System și mai preocupat. Aroape că era sigur de răspuns. Necunoscutul care îi uzurpase identitatea nu părăsise niciodată Brazilia.

Asta putea să însemne mai multe lucruri. Mai întîi că adversarii lor nu erau cei bănuiți de el, și mai ales că Ruth mințise... Or, dacă Ruth mințise în această privință – ea îl "informase" pe Frank despre sosirea misteriosului necunoscut – putuse foarte bine să mintă și în alte cazuri.

Tînăra negresă nu-l vizitase la spital. Pusese această atitudine pe seama nepăsării naturale a brazilienilor care uită de o întîlnire chiar în momentul în care o stabilesc. Dar poate că exista un alt motiv...

---

1) Monrovia – Capitala Liberiei (n.t.).

Merse pe jos pînă la ambasadă. Timpul era în continuare splendid. Uşierul american care făcea de serviciu în hol îl recunoscu şi îi strînse cu putere mîna.

– V-aţi făcut bine, domnule viceconsul? Aţi avut mare noroc...

Oficial fusese vorba de un incendiu accidental. Ambasadorul îi trimisese un buchet mare de flori...

Larry Gallo nu-l lăsă pe Malko să aştepte decît cîteva minute. Apoi veni personal să-l întîmpine cu căldură în pragul uşii.

– Îmi pare bine că te văd, dragul meu, făcu el foarte monden. Am simţit lipsa viceconsulului nostru...

De parcă Malko ar fi revenit după o boală nevinovată, nu după un triplu asasinat hotărît chiar în acel birou.

După banalităţile obişnuite, consilierul scăzu glasul pentru a intra direct în subiect.

– Dragul meu Malko, zise el puţin cam emfatic, am trimis eu însumi un raport la CIA, dată fiind incapacitatea dumitale provizorie. De altfel, el este foarte măgulitor pentru dumneata... Mi se pare că am, am... soluţionat acest caz cum nu se poate mai bine pentru interesele noastre. Toţi cei care jinduiau acest magneziu sînt, ca să zicem aşa, "scoşi din circuit". Deocamdată stăm cuminţi. Executorul testamentar este doctorul Crandao, care ne-a mai făcut deja cîteva servicii. De aceea viitorul nu mă îngrijorează. Cînd va veni ziua, vom crea discret o societate braziliano-americană care va exporta acest blestemat de magneziu...

Malko îşi învîrti ochelarii între degete.

– Eu nu sînt la fel de optimist, Sir, zise el sumbru. Am descoperit anumite fapte noi care mă fac să cred că nu am ajuns la capătul necazurilor...

Diplomatul păli.

– Fir-ar să fie, ce te face să spui asta? E în joc cariera mea. Am anunţat la Washington că magneziul este practic al nostru... O să mă pomenesc aruncat la negrii din Africa sau în Groenlanda.

– Ascultaţi-mă, zise Malko. Nu am verificat încă. Dar am impresia că am fost intoxicaţi cu informaţii false de la început pînă la sfîrşit, şi că dintr-o clipă în alta ne vom trezi cu ceva în cap.

Consilierul mai avea puţin şi începea să-şi frîngă mîinile.

– Să-l chemăm imediat pe Frank.

Malko îl opri cu un gest.

– Nu. Vreau să acţionez singur cel puţin 48 de ore. Dacă e vorba de intoxicare, ea s-a făcu numai prin Frank...

Consilierul sări imediat în picioare.

– Ce? Ne trădează?

– Nu, nu, făcu Malko. Dar a-l informa pe el înseamnă a-i avertiza pe ceilalţi.

– Dar care ceilalţi? întrebă tînguitor diplomatul.

Malko făcu un gest de neputinţă.

– Asta aş vrea să ştiu şi eu. Am o pistă pe care voi încerca s-o urmăresc.

Îl lăsă pe Larry Gallo pradă celor mai negre gînduri. Diplomatul se simţea cuprins de panică la gîndul că Frank, un dur, un profesionist se lăsase tras pe sfoară. În cine să se mai încreadă, Dumnezeule?

Înainte de a părăsi ambasada, Malko îl sună pe Kurt. Vărul său îl vizitase la spital de mai multe ori. Malko îi spusese şi lui că avusese un accident pe mare. Graţie vigilenţei sale, Malko îşi putuse ajuta convalescenţa cu cîteva pahare de vodcă adevărată.

Malko îl invită a doua zi la cină, ca să sărbătorească ieşirea din spital. Apoi părăsi aproape cu regret adăpostul climatizat al ambasadei. Cînd ieşi afară avu impresia că pe umeri îi cade plumb.

Se anunţa furtună. Locuitorii oraşului se plimbau în cămaşă şi espadrile, cu mari umbrele negre înfăşurate sub braţ. Merse pînă la Praia de Botafogo ca să se relaxeze puţin.

Negustorii de zmee îşi împătureau multicolorele păsări de pînză.

Malko umblă aşa aproape o jumătate de oră, privind cum decolează avioanele de pe aeroportul Santos-Dumont din vecinătate. Apoi se opri în faţa unui monument din piatră, ridicat în memoria pionierilor aviaţiei, pe care scria cu litere aurite: "Piloţilor şi echipajelor care nu s-au mai întors". Visă puţin la cutezătorii care decolaseră cu aparate rudimentare ca să parcurgă mii de kilometri, zburînd la nivelul valurilor sau al pădurii virgine. Numai spionii nu aveau niciodată monumente. Cîteodată erau reabilitaţi. Cu titlu postum. Precum Richard Sorge, spionul genial care a ajutat Rusia să cîştige războiul. În ajunul execuţiei, un rus a venit în celula lui şi i-a spus: "Va veni ziua

cînd ne vom putea cinsti în public eroii. O să vină şi ceasul dumitale, Sorge. Căci eşti unul dintre cei mai mari eroi ai ţării noastre."

Richard Sorge fusese executat la 7 noiembrie 1944. În 1964 i se acordase Steaua Roşie.

Abătut din cauza caniculei şi gîndurilor triste, Malko se hotărî să se întoarcă la ambasadă şi să ia o maşină. Îşi riscă viaţa traversînd cele trei şosele late şi ajunse într-o piaţă liniştită, mărginită de building-uri moderne.

Deodată simţi că ameţeşte. Fusese prea încrezător în forţele lui. Lumini fulgerătoare îi trecură prin faţa ochilor şi, ca să nu cadă, fu nevoit să se sprijine de o maşină care staţiona.

Dar totul dură numai cîteva secunde.

Vrînd să vadă cum arăta şi să-şi aranjeze puţin părul, se uită în geamul maşinii. Şi rămase încremenit. Preţ de o secundă, creierul lui lucră cu cea mai mare viteză la trierea amintirilor. Apoi îşi aşeză neîncrezător mîna pe caroseria maşinii.

Nu putea fi nici o îndoială. Vopseaua verde era zgîriată chiar dedesubtul geamului; cauciucul oglinzii retrovizoare era puţin dezlipit; şi, sub mînerul uşii, vopseaua sărise, lăsînd locul unei pete de rugină.

Era Volkswagen-ul din care se trăsese în el a doua zi după ce sosise la Rio.

Nu se putea înşela. Era ceva care nu ţinea cont de voinţă. Memoria lui fotografia totul. Posibilitatea de a greşi era de unu la un milion. Ceea ce ar fi fost imposibil pentru oricine altcineva, se dovedea ceva normal pentru creierul lui, un adevărat IBM.

Se depărtă repede de maşină. Era un noroc nesperat să poată afla cine se găseşte în spatele acestui lanţ de asasinate şi să-şi verifice ipoteza.

Volkswagen-ul staţiona oblic, în faţa unui mare building. Malko traversă strada şi se postă în spatele grilelor unui mic scuar. Se ascunse după un arbust şi începu să supravegheze intrarea în clădire. Memorase deja numărul maşinii, înmatriculată în statul Guanabara. Dar căutatul după aceste indicii ar fi cerut timp.

Aşteptă aproape o oră. Mort de oboseală, se sprijinea cînd pe un picior, cînd pe celălalt. Ar fi dat orice pentru un pat. Din fericire, în clădire intrau şi ieşeau puţini oameni.

Cînd stăteai pe loc, căldura devenea groaznică. Malko avea

halucinații. Cămașa i se lipise de piele.

În sfîrșit, din clădire ieși un bărbat cu o servietă în mînă și se îndreptă spre Volkswagen. De departe, silueta lui i se păru oarecum familară. Sudoarea care îi curgea în ochi îl împiedica să-i distingă trăsăturile. Se șterse cu batista în momentul în care omul se așezase în profil să deschidă portiera. În clipa aceea Malko îl recunoscu: era doctorul Crandao, avocatul lui Alvaro Cunha, "omul sigur" al lui Larry Gallo.

Malko îl lăsă să se îndepărteze, ieși din scuar și porni cu pași mari spre ambasadă.

Responsabilul parcului de mașini îi dădu din nou un Chevrolet. Nu încercă să-l vadă pe consilier. De data asta se hotărîse să acționeze singur.

O ură rece îi crispa stomacul. Avea deprimanta impresie că servise drept pion unui om cu o inteligență superioară. Îi scăpau încă multe lucruri. Dar știa că acest doctor Crandao încercase să-l asasineze, și că Ruth mințise pentru ca dublura lui să fie lichidată.

Pătrunse cu viteză în tunelul de la Pasmado și ajunsese pe Avenida Atlantico. În clipa aceea simți că i se strînge inima: mai multe mașini veneau drept spre el! Abia după cîteva secunde realiză că era ora cînd direcția sensurilor interzise se schimba. Devenise prizonierul direcției nord-sud. Alte vehicule pătrunseră și ele în urma lui.

Pe cer se rostogoleau nori mari și apa oceanului era plumburie. Îi era foame. La o depărtare de doi kilometri, *Castellino,* restaurantul snob din Rio, își atrăgea clienții cu neoanele lui colorate. Era locul ideal pentru a cina în liniște la acea oră.

Opri mașina și intră. Îl primi un chelner surîzător care îl conduse la o masă pe terasă. Brazilienii mîncau înăuntru. Pentru ei afară era frig.

Malko comandă camaraos à la Bahia, creveți mari cu orez foarte piperat, și vin brazilian. Mîncă încet, gîndindu-se la ce avea de făcut și plăti în total treizeci de cruzeiros, nici măcar doi dolari. La desert, un copil din favella vecină veni la el cu o gamelă veche să-i ceară cu timiditate ce-i mai rămăsese. Asta nu mira pe nimeni. Băiatul plecă îneîntat cu o porție zdravănă de orez, sub privirea protectoare a chelnerului. Era singura gentilețe a Braziliei: aici puteai să intri în oricare cafenea să ceri un pahar cu apă...

Primele picături de ploaie începuseră să cadă cînd Malko părăsi

restaurantul. Şi brusc, se dezlănţui aversa tropicală. Pe străzi nu mai vedeai nici măcar o pisică, iar perdeaua de ploaie te împiedica să zăreşti la zece metri înaintea ta. Refugiat în maşină, Malko îşi pregătea planul.

Va încerca să o convingă pe Ruth să mărturisească. Ţtele acestei poveşti trebuiau dezlegate cu orice preţ, înainte de a mai muri cineva. Îşi luă valijoara din spate, deschise compartimentul secret şi scoase pistolul extraplat. După ce îi verifică încărcătorul, îl vîrî la centură şi porni maşina.

Perdeaua de ploaie era atît de deasă, încît pierdu o jumătate de oră pînă cînd găsi strada Alagoas. Opri în faţa numărului 65. Fereastra apartamentului lui Ruth era luminată: tînăra era acasă.

Doar traversă trotuarul şi se trezi ud leoarcă. Urcă la etajul patru pe scări, fără să se grăbească. Cînd ajunse în faţa uşii lui Ruth, Malko luă arma în mînă. Cu costumul ud, faţa şiroind de apă şi ameninţînd cu arma, nu era deloc o apariţie liniştitoare...

Puse degetul pe butonul soneriei.

Zgomotul unui zăvor se auzi destul de repde şi uşa se deschise brusc. Ruth apăru în faţa lui într-un halat de casă gen paréo. Cînd îl zări pe Malko faţa i se schimbă brusc. Ai fi zis că toţi muşchii faciali îi paralizaseră dintr-o dată. Dădu drumul halatului pe care îl strîngea pe ea încercînd să reînchidă uşa şi scoase un mic ţipăt.

Malko ridică încet arma.

– Oh, nu mă omorî imediat! gemu ea.

Halatul i se desfăcuse şi Malko putea să-i zărească picioarele şi pîntecul mai puţin bronzat. Impulsul dorinţei îl străbătu fulgerător, dar se stăpîni. Înaintă şi o împinse încet în cameră ţinînd-o de şold. Avea o carne mătăsoasă.

– Ştiam că vei veni, şopti negresa.

Cu buzele strînse, Malko o privi drept în faţă. În ochii ei se citea o groază animalică.

– Ai atît de multe lucruri să-ţi reproşezi? zise el cu răceală.

Bubuitul unui tunet zgudui apartamentul şi o rafală de ploaie făcu să răsune geamurile. Ruth se înfioră.

– Mă vei omorî... repetă ea.

Apoi făcu trei paşi şi se prăbuşi de-a curmezişul patului. Prins sub

ea, halatul de casă i se mulă pe şolduri ca un costum de baie. Malko ignoră invitaţia fără cuvinte, o prinse pe Ruth de păr şi îi răsuci capul spre el.

– Cu siguranţă că te voi ucide dacă nu-mi spui tot ce ştii. Ai cinci minute să încerci să-ţi salvezi pielea.

Îşi sprijini fără brutalitate, ţeava pistolului în ceafa tinerei femei. Ea fremătă prelung, se întoarse cu tot corpul, îi luă mîna stîngă şi o duse la buze.

– Oh, *meu bom*, gemu ea. Îmi pare aşa de bine că eşti viu. M-am rugat pentru tine. Dar să ştii că am fost forţată. Îmi promiseseră că nu-ţi vor face nimic.

– De ce nu m-ai anunţat?

Ea îşi frîngea mîinile.

– M-ar fi omorît. Ca pe Gustavo Orico. Nu voiam să mor aşa. Suferi ca un animal ore în şir.

– Ai preferat să mor eu, zise tăios Malko.

– Nu!

Fusese aproape un urlet.

– Deseori te-am protejat, continuă ea. Le-am spus de mai multe ori că tu nu eşti periculos. Pînă la urmă mi-au răspuns că atîta vreme cît eşti în viaţă există riscul să afli prea multe...

Malko îşi reţinu un zîmbet. Şi el care credea pe bună dreptate că nu ştie nimic! Ce ironie!

Tunetul bubui din nou. Ruth se aşează pe pat în genunchi.

– Cînd ai plecat pe vas cu ceilalţi, toată duminica am stat aici şi m-am rugat. Nu voiam să te omoare. Am fost atît de fericită cînd am aflat că eşti la spital. Dar şi foarte tristă, pentru că dacă erai în viaţă, asta însemna că eu urmam să mor – de mîna ta... Ştii cine ţi-a trimis pe acei *cafetaos*[1].

Malko închise ochii. Totul era din ce în ce mai delirant.

– Dă-mi să beau, îi ceru el.

Ruth se ridică, deschise un dulap şi scoase o sticlă de *cacha* şi două pahare. Mîinile îi tremurau şi vărsă mult alcool pe masă.

Malko bău jumătate din paharul lui de rachiu. Ruth se aşează în

---

1) Cafetãos – Codoşi (n.t.).

fața lui fără să-l privească.

Așadar, recapitulă el în minte, Ruth a lucrat pentru brazilieni de la început. Asta era clar. Mai puțin clar era ce urmăreau ei.

Ca să facă ceva, se ridică și inspectă apartamentul. Constată că era destul de luxos pentru ce puteai găsi la Rio. În dormitor avea chiar un covor persan și în bucătărie un frigider mare. În acest cartier, cel mai scump din Rio, apartamentul trebuie să fi costat cel puțin două mii de cruzeiros pe lună. Or, probabil că Ruth cîștiga trei mii.

– Cine plătește chiria? întrebă Malko aprinzîndu-și o țigară.

– El.

– Care el?

Ea îl privi surprinsă.

– Crandao. Tot el îmi dă și bani de cheltuială, dar nu mulți.

Prin urmare, blîndul avocat brazilian era totuși patronul lui Ruth! Iar ea se aruncase în brațele lui Malko doar ca să îndeplinească o îndatorire de serviciu. Gîndul acesta îl făcu mai dur.

– Știi ce ești..., zise el domol. Îmi vine să te omor.

Se gîndea la Linda, la bătrînul Cunha și la ceilalți... mai ales la Hipolito!

Ruth își lăsă capul pe pieptul lui.

– Poate că ar fi mai bine, șopti tînăra femeie cu o voce abia auzită. Iau pastile în fiecare noapte, altfel nu pot să dorm. Mă gîndesc la toți cei care au murit din cauza mea, și la Bob; știi, la un moment dat am fost foarte *apaxonada* de el... Și apoi Hipolito. Cînd eram săracă și eu am trăit în Morro Babylonia.

Malko tresări.

– Dar de ce te-ai băgat în povestea asta?

Ea zîmbi cu tristețe.

– Ca să trăiesc! Ca să am o cadă, un pick-up, rochii... Știam de ce bătrînul Alvaro se întîlnea cu Hipolito, înainte să-l omorîți. Îi puteam salva pe amîndoi spunînd adevărul. Dar am fost o lașă. M-ar fi omorît sau torturat. Așa că te-am mințit ca să-l omorîți pe Alvaro.

– Crandao e chiar atît de crud?

– Urăște femeile. Nu e zi de la Dumnezeu în care nevasta lui să nu-l înșele în mașinile de la Barra din Tijuca. Și asta îl înnebunește. De aceea nu se gîndește decît la politică.

Aşezat pe un scaun, Malko se uita fix la ea. Ochii lui nu mai erau decît două bile de aur în care se reflecta groaza lui Ruth.

– Ce vei face? întrebă tînăra femeie.

Malko nu răspunse imediat. În apartament nu se mai auzea decît răpăitul ploii şi bubuitul îndepărtat al tunetului. Unde era frumoasa vară de la Rio? Malko se simţea descurajat.

– Meseria asta nu poate fi decît o meserie murdară, murmură el.

Pentru el nu exista sfîrşit fericit.

– Asta va depinde de tine, zise Malko cu voce tare. Vreau să-mi spui de ce au făcut toate astea.

Ea făcu ochii mari de mirare.

– Cum? Încă n-ai înţeles?

Malko făcu un efort şi reuşi să rîdă tăios.

– Ba da. Dar vreau să văd dacă mă minţi.

– Bine. (Negresa începu să vorbească cu o voce joasă). Lucrez de multă vreme pentru Crandao. Eram prietenă cu nevasta lui. Cînd am început să lucrez pentru americani, mi-a spus că aş putea să cîştig ceva bani furnizîndu-i unele informaţii. Pînă la povestea cu magneziul, nu a fost vorba de nimic foarte important. Voi n-aţi ştiut niciodată că el aflase de multă vreme de intenţiile bătrînului. Crandao era în tratative cu Cunha. Dar pungaşul acela bătrîn nici nu voia să audă de el. I se propusese plata în cruzeiros... Dar el voia dolari pentru fata lui. Or, Crandao are ambiţii politice nenumărate. Ar vrea să candideze la funcţia de guvernator. Pentru asta are nevoie de magneziu. De aceea Crandao a hotărît să-l suprime. Dar nu putea s-o facă el însuşi. S-ar fi aflat. În schimb, ştia că dacă îl veţi bănui pe Cunha că vă trădează, îl veţi lichida. Ceea ce s-a şi întîmplat... Dar el a vrut totdeauna să semneze cu voi. Dacă n-ar fi fost atît de orgolios, ar mai fi trăit şi astăzi.

– Şi Ritersdorf?

– Acelaşi lucru. Şi în privinţa lui am minţit.

Malko fluieră printre dinţi.

– Eşti un adevărat luda...

Ea nu-i răspunse şi continuă pe un ton posomorît.

– La început Ritersdorf nu se interesa de magneziu. E adevărat că era un fost SS-ist, dar abandonase politica de multă vreme. Crandao îi

cunoştea trecutul pentru că îl ajutase la sfîrşitul războiului să obţină acte braziliene. Alex se înţelegea bine cu Linda. Cu banii pe care îi avea ea, putea să trăiască liniştit pînă la sfîrşitul zilelor. Nu avea nici un chef să se amestece în povestea asta urîtă.

– Şi tipul omorît de Frank?

– Era un *cafetao* trimis de Crandao. L-am prevenit pe Frank ca să-l fac să creadă că era vorba de un om care aparţinea unei misterioase organizaţii naziste condusă de Alex von Ritersdorf. Eram sigură că va pune pe cineva să-l omoare ca să nu vorbească. Şi în felul acesta voi căpătaţi convingerea că o organizaţie concurentă voia magneziul.

– În fond, aruncînd în aer iahtul cu Linda şi Alex, i-am făcut un mare serviciu domnului Crandao, concluzionă Malko. Nu mai rămînea nimeni între magneziu şi el. Dar cum vrea să pună mîna pe el şi ce va face pe urmă?

– În privinţa asta nu ştiu nimic, zise Ruth. Am însă convingerea că, oricum, m-ar fi ucis şi pe mine. După aceea mi-am dat seama. Ştiu prea multe lucruri. Şi în politică asta e jenant.

– Crezi că senhor Crandao a făcut toate astea ca să avanseze în carieră?

Ea dădu afirmativ din cap.

– Anul acesta avem alegeri. Brazilienii sînt foarte şovini. El vrea să fie omul care a smuls bogăţiile patriei din mîinile americanilor.

– Iar ţie îţi vor face o statuie sus pe Căpăţîna de Zahăr, ca unei Jeanne d'Arc a Braziliei..., zise cu amărăciune Malko.

Urmă un moment de tăcere. Malko reconstitui în minte faptele. Acum totul se potrivea perfect, cu excepţia a vreo două lucruri.

– Şi secretarul? întrebă el. Gustavo Orico? Tot Crandao l-a omorît şi pe el? De ce?

Ruth lăsă capul în jos.

– Din cauza mea. Din întîmplare m-a surprins cu Crandao. I-ar fi spus lui Frank şi toată combinaţia ar fi căzut. Crandao şi-a pus oamenii să-l prindă şi s-a folosit de ocazie ca să-şi impresioneze prietenii politici. A organizat o macumba şi a făcut un sacrificiu uman. Spectatorilor le-a spus că Gustavo trăda Brazilia. În acelaşi timp arăta tuturor ce soartă le rezerva celor ce i se puneau în cale. Ştii cum a

murit Gustavo?

Malko ştia.

– Jumătate din brazilieni cred încă în magie, preciză Ruth, şi sînt membri ai unor societăţi secrete, aşa că...

Cît povestise Ruth, Malko avusese timp să ia o hotărîre. Dar mai voia să ştie ceva.

– Nu mi-ai spus nimic cînd ucigaşii lui au tras asupra mea în maşină. Credeam că ţii la mine?

Ea îi zîmbi palid.

– Nu era un atentat adevărat, *meu bem*... Nu au vrut să te omoare, urmăreau să te facă să crezi că nişte agenţi misterioşi, cu care urma să semneze Alvaro Cunha, încercau să te ucidă... Şi pe plajă a fost totul trucat. N-am primit decît o lovitură uşoară în cap. În felul acesta ai fi crezut că o bandă puternică lupta împotriva voastră...

– Şi cu chinezoaica a fost tot aranjamentul vostru?

– Da. Lucra pentru Crandao. Avea misiunea să te îndrepte pe o pistă falsă. După aceea şi-a trimis oamenii s-o omoare. Ca să te facă să crezi că germanul se răzbunase pentru că fusese denunţat...

– Viaţa unui om nu prea contează pentru domnul Crandao, zise gînditor Malko.

Ruth dădu afirmativ din cap.

– Şi tot el a pus la cale şi uciderea prietenului vostru în Senat. Vorbesc de José Carala. Pentru că el îl ştia pe Crandao complet împotriva voastră. Şi pînă la urmă i-ar fi spus lui Frank.

Malko o întrerupse. Ştia destul.

– Unde e acum Crandao?

– Cred că e la el acasă. La Rio.

În ochii ei reapăru spaima.

– Doar nu vrei să... începu ea cu o voce imploratoare.

– Telefonează-i. Spune-i că trebuie să-l vezi.

– Nu!

Fusese un strigăt de animal înjunghiat.

– Te implor, *meu bem!* gemu Ruth aruncîndu-se la pieptul lui.

El o respinse uşor şi ea căzu pe covor la picioarele lui...

– Dacă faci ce-ţi spun, nu ţi se va întîmpla nimic, cel puţin din partea mea. Ai numărul de telefon al lui Crandao?

– Da, făcu ea dintr-o răsuflare.

– Spune-mi-l!

– 453682.

– Sună-l. Întreabă dacă e singur. Spune-i că trebuie să-l vezi imediat pentru un lucru foarte important. Ai mai fost la el acasă?

– Da.

– Atunci sună-l.

Ruth se făcuse cenuşie. Îi căută privirea, dar ochii aurii fixau un punct foarte îndepărtat. Şi mai avea încă în mînă pistolul negru. Tînăra femeie luă receptorul cu o mînă tremurătoare şi îl duse la ureche. Ideea lui era o nebunie. Malko ştia că ar fi fost suficient să-i spună totul lui Frank pentru ca a doua zi Crandao să fie lichidat. Dar asta nu aranja lucrurile.

În schimb, dacă planul lui reuşea, exista o şansă la un milion să recîştige terenul pierdut. Şi Malko nu se putuse niciodată dezbăra de o anume conştiinţă profesională. Poziţia lui era prea solidă în cadrul CIA pentru ca un astfel de eşec să-i atragă necazuri. Dar simţea gustul amar al înfrîngerii. Ce lovitură frumoasă să poată recupera magneziul! Crandao era un om politic. Poate că exista o cale de înţelegere cu el. Indiferent cît ar fi costat asta, Malko trebuia să se gîndească mai întîi la misiunea lui.

– Nu e curent!

Vocea triumfătoare a lui Ruth îi întrerupse gîndurile. Negresa îi întinse receptorul: telefonul era mort.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Malko.

– Ploaia.

– Ploaia?

– Da. Ştii, cînd plouă la Rio, totul se opreşte, chiar şi telefonul. S-a inundat. Trebuie să aşteptăm să se zvînte.

Afară continuau să cadă trombe de apă. Malko se duse să se uite pe fereastră. Pe stradă nu era nimeni. Cu excepţia unui taxi, al cărui şofer dormea la volan aşteptînd să se oprească aversa.

– Bine, făcu Malko, de vreme ce nu-i putem telefona, vom merge la el. Îmbracă-te.

Spaima o desfigură din nou pe Ruth. Se lipi de Malko cu halatul de casă deschis, răsucindu-se şi gemînd. Avea corpul fierbinte şi Malko simţi dintr-o dată cum rezistenţa i se topeşte. Ruth îşi dădu seama de

asta şi îi muşcă uşor urechea, şoptindu-i:

– *Meu amor, queres foder?* [1]

El o respinse elegant cu ţeava armei. Oţelul rece îi intră în carnea pîntecului. Ruth se înfioră.

– Îmbracă-te repede, zise el. Altfel...

Ruth dădu drumul halatului de pe ea şi făcu în faţa lui Malko un strip-tease în sens invers. Fiecare gest era studiat şi urmărea să-l aţîţe. Pînă în momentul în care începu să-şi încheie rochia de şantung verde. Dar nu poţi renega mai multe secole de bună creştere. Malko rămase nepăsător.

Coborîră în tăcere şi intrară repede în Chevrolet. Ploua cu găleata.

Înainte spre Botafogo!

Maşina demară împroşcînd o adevărată jerbă de apă. Avenida Atlantico era pustie. Mozaicul trotuarelor strălucea spălat de ploaia tropicală. Traversară tunelul Marqués Porto şi la ieşire se văzură obligaţi să ocolească o duzină de maşini oprite: şoseaua era inundată pe o distanţă de cinci sute de metri.

Cinci minute mai tîrziu se opreau în faţa numărului 80 de pe Praia de Botafogo. Era un imobil mare şi modern, cu faţa spre ocean. Malko cercetă cu privirea faţada: nici o fereastră luminată. Alergă împreună cu Ruth pînă la intrare. Şi ajunseră atît de uzi încît ai fi putut să-i storci. Paznicul dormea în ghereta lui de sticlă.

– La ce etaj stă? întrebă încet Malko.

– La unu.

– Crezi că e singur?

– Cu siguranţă, răspunse Ruth zîmbind răutăcios. Nevasta lui nu se întoarce niciodată la ora asta. Trebuie să fie cu unul din amanţi. Dispune de mai multe apartamente în Rio.

Se opriră un moment în faţa uşii grele de acaju. Malko o prinse pe Ruth de braţ:

– Vei suna. Dacă nu deschide imediat, îl anunţi prin uşă că ai ceva urgent să-i spui şi că eşti singură. De acord?

– De acord, şopti ea pierită.

Sună. Aşteptară cîteva clipe, apoi din interior răsună vocea unui

---

1) Iubitul meu, vrei să facem dragoste? (n.a.).

bărbat.

– Cine e?

– Eu sînt, Ruth.

Se auzi cum bărbatul trage zăvorul şi uşa se deschise. În momentul în care Ruth intră, Malko ţîşni din spatele ei, cu pistolul în mînă, şi o împinse violent închizînd uşa în urma lui.

– Fără scandal, senhor, vreau să-ţi vorbesc, zise el.

Senhor Crandao purta un halat de casă stacojiu şi papuci asortaţi. Se uită nepăsător la Malko, apoi se întoarse spre Ruth şi o pălmui cu toată puterea. Ruth se dezechilibră şi căzu.

Malko ridică pistolul.

– Fii mai galant, senhor Crandao...

– Cu proştii nu poţi fi galant, zise înţepat brazilianul. Ce vrei de la mine?

– Să mergem într-un loc unde putem sta jos şi îţi voi spune. Dar mai întîi aş vrea să mă asigur că sîntem singuri!

Malko făcu repede turul apartamentului împingîndu-l pe avocat în faţa lui. Nu era nimeni. Crandao nu scoase o vorbă.

Apariţia neaşteptată a lui Malko îl surprindea în mod vădit. Ajunseră într-o bibliotecă mare cu pereţii plini de rafturi. Crandao se aşeză în fotoliul din spatele biroului. Malko preferă un scaun în faţa lui. Ruth rămase în picioare lîngă uşă.

– Ţine mîinile pe birou, senhor Crandao, zise domol Malko. Ştiu că pentru dumneata viaţa unui om nu contează prea mult. Nici pentru mine. Aşa că ascultă-mă:

"Erai avocatul lui Alvaro Cunha. Acum ştiu ce rol ai jucat în toată povestea asta. Sînt de acord să uit de el cu o singură condiţie: vreau acest magneziu. Şi sînt convins că mă poţi ajuta."

Crandao rîse scurt.

– Eşti nebun! Îţi închipui că mi-am dat atîta osteneală ca să vă fac cadou vouă magneziul! Poţi pleca de aici cu tîrfa asta...

– În fond mare lucru nu poţi face, zise Malko provocîndu-l.

Privirea lui Crandao se aprinse de mînie.

– Imbecilule! Nu ştiţi două lucruri. Mai întîi că sînt executorul testamentar al lui Alvaro Cunha şi în această calitate, am dreptul să administrez bunurile lui. În seiful defunctului nostru prieten se află un

act legal care îmi conferă drepturi depline. După aceea, deja am cumpărători pentru magneziu: un grup polonez. Vor construi fabrici în Amazonia pentru rafinarea trestiei de zahăr şi vor prelucra metalul la faţa locului, ceea ce va da de lucru la sute de muncitori.

– Atunci de ce n-ai încheiat încă această afacere?

Avocatul îi explică cu un aer condescendent.

– Pentru că în Brazilia există o lege conform căreia trebuie să aştepţi trei luni după decesul cuiva ca să poţi dispune de bunurile lui. Un răgaz necesar pentru apariţia eventualilor moştenitori. Numai că în cazul nostru, datorită vouă, nu mai există un astfel de risc.

– Poate că nu e chiar atît de simplu, zise Malko privindu-l drept în faţă. Pentru că plecînd de aici mă voi duce la poliţie. Împreună cu Ruth. Nu uita că a fost de faţă la asasinarea lui Gustavo Orico. Şi că ştie o sumedenie de lucruri. Degeaba eşti puternic, îţi va fi greu să înăbuşi această poveste. Cu atît mai mult cu cît, pentru a evita orice tentaţie, Ruth va rămîne sub protecţia ambasadei americane. Se va isca un scandal care s-ar putea să pună capăt carierei dumitale politice.

– Este o perspectivă foarte seducătoare, răspunse Crandao. Din păcate e ceva care te va împiedica să-ţi pui proiectul în aplicare.

– Ce anume? făcu Malko încordîndu-se brusc.

– Asta, senhor, făcu o voce de femeie în spatele lui.

În aceeaşi clipă simţi în ceafă ţeava rece a unui revolver.

– Lasă pistolul că te omor, nătărăule, îl somă tăios în braziliană vocea femeii.

Sînt momente cînd trebuie să crezi femeile pe cuvînt. Instinctul îl făcu pe Malko să aşeze uşor pistolul pe parchet. Apoi aşteptă, cu mîinile pe genunchi. Îşi blestema imprudenţa. Să rămînă el cu spatele la uşă!

Deodată îl învălui o undă de parfum. Extraordinara lui memorie îi permise să recunoască parfumul "Jolie Madame" al lui Balmain, produs de lux importat în Brazilia. Apoi văzu un picior încîntător cu un pantof mov împingînd pistolul departe de el. În sfîrşit necunoscuta dădu ocol scaunului.

Era o femeie drăguţă, puţin cam coaptă, purtînd un taior strîns pe corp de aceeaşi culoare cu pantofii. Puţin cam ţipător! Dar faţa era

drăguță, cu buze groase, niște ochi negri imenși și un început de gușă. Deocamdată îl privea cercetător pe Malko cu amabilitatea unei pisici mari față de un șoarece alb. Degetele lungi și subțiri, cu unghii interminabile, care țineau un pistolet de calibru 22 cu mîner de sidef, nu tremurau deloc.

– Cine ești? întrebă Malko.

Ea îl lovi ușor peste degete cu țeava pistoletului și se sprijini de birou.

– Nu pune întrebări, senhor.

– E nevasta mea, zise scurt Crandao. Lisa.

– Am auzit ce vorbeați, zise Lisa. Totdeauna cînd mă întorc acasă umblu foarte încet ca să nu-mi trezesc bărbatul. Și de data asta mi-a folosit la ceva...

Crandao ocoli repede biroul și luă de jos arma lui Malko. Acesta îl privi drept în ochi.

– Vrei să mă omori? Gîndește-te că vei avea necazuri.

– Nu cred, îi răspunse Crandao zîmbind. Oricum, nu am intenția să te omor imediat. Am o altă urgență: această cățea!

Se întoarse spre Ruth. Negresa nu se mișcase din loc. Sprijinită de perete, privea parcă fascinată la toată această scenă. Tresări cînd auzi cuvîntul acela urît, dar nu se mișcă din loc. Crandao ridică pistolul și zise:

– Regret că timpul mă obligă s-o omor așa repede...

Malko văzu degetul crispîndu-se pe trăgaci. Biata Ruth.

– Stai! strigă deodată Lisa Crandao.

Avocatul lăsă cu surprindere pistolul în jos. Cu o privire scăpărătoare, Lisa stătea în fața lui Malko ținînd mîinile în șolduri. Taiorul se deschisese și i se puteau zări sînii îmbietori.

– Vrei să scapi de tîrfa asta, nu-i așa? zise Lisa. Am o idee mai bună. (Se întoarse spre Ruth). Dezbracă-te.

Negresa avu o tresărire violentă.

– Dezbracă-te, repetă doamna Crandao, altfel îți trag un glonț în ovare și te chinuiești trei zile pînă crăpi.

Ruth își desfăcu încet primii nasturi de la rochie. Mîinile îi tremurau și se uita cu disperare la spatele lui Malko.

– Mai repede, făcu doamna Crandao.

Între timp, Lisa Crandao avu grijă să dea drumul pick-up-ului din bibliotecă. După cîteva secunde, în încăpere năvăliră ritmurile melodiei la modă, ***Samba Langustelor.***

– Ca să nu audă vecinii, precizâ cu amabilitate Lisa.

Ruth desfăcu ultimul nasture şi îşi lăsă rochia să alunece pe podea. Purta slip şi sutien de culoare neagră. Aşteptă cu mîinile lăsate de-a lungul corpului.

– Acum sutienul.

Tînăra duse o mînă la spate şi cu o mişcare de umăr îşi scoase sutienul.

– E bine, nu mişca, zise Lisa Crandao.

Detunătura îl făcu pe Malko să sară de pe scaun. Dar se pomeni nas în nas cu propriul lui pistol. Crandao nu spuse nimic, însă Malko se aşeză la loc pe scaun.

Ruth alunecă încet de-a lungul zidului. Glonţul îi pătrunsese în sînul stîng, sub mamelon. Un firişor de sînge se prelingea printre mîinile crispate pe rană. Nu spusese o vorbă. Ca o vită la abator.

Doamna Crandao se dădu un pas înapoi.

– Unul nu e destul, murmură ea.

Ridică pistoletul şi ţinti cu grijă. Al doilea glonţ intră în ochiul stîng al lui Ruth. De data asta negresa scoase un urlet groaznic şi îşi duse amîndouă mîinile la faţă. Fu agitată de un tremur violent şi se răsuci în arc de cerc pe covor. Spasme aproape imperceptibile îi mai agitau mîinile şi picioarele.

Din rana de la piept sîngele curgea din abundenţă. Doamna Crandao se apropie de ea, cu revolverul ridicat, şi o întoarse cu vîrful pantofului mov. Trupul se rostogoli greoi cu faţa în jos. Şi atunci, cu răceală, Lisa Crandao trase de încă patru ori în corpul nemişcat.

– A murit, zise Crandao vesel. I-ai nimerit creierul. Bravo, draga mea. Ideea ta a fost minunată!

Lisa surîdea cu modestie.

– Acum n-ai de ce să te mai temi de cariera ta, querido. În privinţa ei lucrurile se pot aranja foarte simplu: m-am întors pe neaşteptate şi am găsit-o pe această tîrfă la ora două dimineaţa împreună cu tine dezbrăcîndu-se. Înnebunită de furie, am tras. Îl sun pe Manuel şi aranjează el să fiu eliberată diseară...

Crandao radia.

– N-aş fi crezut niciodată că îmi vei face acest serviciu! jubilă el. Vino să te îmbrăţişez.

Crandao puse pistolul în sertar şi ocoli biroul. Lisa rămăsese în picioare în spatele scaunului lui Malko.

În aceeaşi clipă Malko sări ca o pisică. Era singura sa şansă. Ateriză pe birou şi îşi repezi mîna spre sertarul unde se afla arma lui.

– Trage, trage odată! urlă avocatul.

Malko strînse din dinţi. Dacă se înşelase îl aştepta moartea.

În spatele lui se auzi un pocnet sec. Revolverul Lisei Crandao era gol.

Apucîndu-l pe al lui, Malko se rostogoli peste birou şi căzu în picioare în faţa cuplului. Abia avu timp să facă un salt într-o parte. O vază grea de bronz, aruncată de avocat, trecu la doi centimetri de faţa lui.

Malko ridică arma.

– Nici unul să nu mai mişte.

Lisa Crandao şi bărbatul ei încremeniră, fremătînd de ură. Ea rotise deja butoiaşul armei ca s-o încarce, dar întîlnise privirea lui Malko şi o aruncase furioasă.

Un moment nu se mai auzi decît ***Samba Langustelor.***

Apoi Malko, încet, se dădu înapoi spre uşă, ţinînd mereu arma îndreptată spre ei. Îi venise o idee care deocamdată îl lăsa în viaţă pe Crandao.

– Ne vom revedea, senhor Crandao, zise el calm. Şi atunci am să te ucid.

Avocatul înjură, dar nu se mişcă din loc. Malko străbătu rapid holul apartamentului şi luă în trecere cheia de pe comodă. Apoi coborî scara în cea mai mare viteză, trecu prin faţa paznicului de noapte care dormea mai departe şi urcă în Chevrolet. Apoape că se aştepta ca avocatul să tragă în el de la fereastră, dar Crandao nu dădu nici un semn de viaţă. Numai lumina continua să ardă.

Străzile oraşului erau pustii. Ploaia se domolise. Furtuna migrase deasupra oceanului. Malko se îndreptă spre nord, traversă tunelul, Copacabana şi ajunse la Ipanema. Nu întîlni nici trei maşini. În timp ce conducea, creierul îi lucra cu repeziciune. Dacă planul său eşua, nu-i

mai rămînea decît să se întoarcă la Botafogo şi să-l ucidă pe Crandao.

Ajunse în cartierul rezidenţial Leblon. Memoria lui fenomenală îl ajută să găsească fără greutate vila lui Kurt von Falkenhausen, deşi nu fusese la el decît o singură dată. Evident că toate luminile erau stinse. Malko opri maşina şi, fără să ezite, apăsa îndelung pe butonul soneriei. Ceasul lui arăta ora unu dimineaţa.

În vilă nu se simţea nici o mişcare. Malko sună din nou. După cinci minute se auzi o hodorogeală, pe peron se aprinse o lumină şi micul servitor brazilian veni pînă la grilă cu un aer bănuitor, ţinînd în mîna dreaptă un puşcoci străvechi. Cînd îl recunoscu pe Malko, lăsă arma în jos şi îi adresă un zîmbet adormit.

– Stăpînul tău e acasă? întrebă Malko în braziliană.

– Da, făcu servitorul, dar doarme.

– Trezeşte-l, zise Malko, trebuie să vorbesc imediat cu el. E ceva foarte important.

Puţin cam mirat, brazilianul deschise poarta şi îl conduse pe Malko în salonul unde mai fusese deja. Apoi dispăru pe scară.

Kurt îşi făcu apariţia într-un halat de casă verde din brocart, pieptănat impecabil. Îl primi pe Malko de parcă ar fi fost ora două după-amiază.

– Ce bine îmi pare că te văd! zise el strîngîndu-i cu putere mîna. Te simţeai singur şi ţi s-a făcut poftă de puţină şampanie bună?

Malko zîmbi puţin crispat şi zise cu gravitate:

– Kurt, am venit pentru că am nevoie de tine şi pentru că eşti singurul care mă poate ajuta. Ştiu că am în faţa mea un om de onoare. Îţi voi istorisi o poveste care îţi va părea neverosimilă şi pe care te rog să o uiţi după ce ne vom despărţi. Am să-ţi cer un serviciu foarte mare. Dacă ţi se pare imposibil, spune-mi *nu*. Prietenia noastră nu va avea de suferit din această cauză.

– Te ascult, zise Kurt nepăsător. Şi eu te consider un om de onoare. Ne tragem din aceeaşi rasă şi îţi voi veni în ajutor ca şi cum mi-ai fi frate.

Malko era emoţionat. Rareori întîlnise oameni de o asemenea calitate. Malko nu-şi începu povestirea decît după ce Kurt se aşează bine într-un fotoliu.

Timp de o oră vorbi fără întrerupere. Voia ca vărul lui să afle toate

amănuntele. Ceea ce făcea era împotriva tuturor regulilor CIA. Putea fi lichidat pe loc pentru că dezvăluise astfel de secrete, dar considera că fraternitatea de neam poate să treacă înaintea secretului profesional.

Kurt puse puţine întrebări. După ce Malko încheie cu descrierea morţii lui Ruth, Kurt rămase un moment tăcut, apoi întrebă:

– Ce aştepţi de la mine, Malko?

Acum se hotăra totul. Malko adresă o rugăciune mută către ***figua*** lui de aur şi zise calm:

– Mi-ai spus că seiful lui Cunha se află la banca ta şi că tu ai cheia. În acest seif se găseşte documentul care îl numeşte pe avocatul Crandao executor testamentar. Dacă acest document ar fi înlocuit cu altul numindu-te pe ***tine*** executor testamentar, n-am mai avea probleme.

Kurt tresări.

– Dar asta ar însemna un fals!

– Da, zise Malko. Dar pînă la moartea lui, Alvaro Cunha a fost cu desăvîrşire analfabet. Cred că aş putea să imit foarte bine o cruce acceptabilă.

– Şi ce-mi propui în schimb? întrebă Kurt.

Malko îl privi drept în faţă.

– Nimic... Eu sînt un agent secret. Sînt plătit ca să fac meseria asta. În cazul de faţă cred că este util pentru forma de civilizaţie din care facem parte ca acest zăcămînt de magneziu să fie controlat de noi. Dacă şi tu gîndeşti ca mine, mă ajuţi, dacă nu, uiţi tot ce ţi-am spus. Altfel mă condamni la moarte.

Un zîmbet larg luminã faţa lui Kurt. Se ridică.

– Dacă mi-ai fi propus un singur cruzeiros, aş fi refuzat fără ezitare, zise el. Nu sînt de vînzare. În schimb, accept să te ajut dacă nu obţin nici un beneficiu.

Malko se ridică şi el în picioare.

– Atunci să mergem. Mîine dimineaţă Crandao s-ar putea să reacţioneze.

Kurt nu arătă nici o surprindere.

– În cinci minute sînt gata. Aşteaptă-mă.

În timp ce prietenul lui se schimba, Malko recapitula situaţia. Dacă încercarea asta reuşea, ar fi fost şansa cea mai fantastică din cariera lui. Zece minute mai tîrziu, cei doi bărbaţi se îndreptau cu maşina spre

centrul oraşului.

– Ai noroc că te afli la Rio, remarcă Kurt. Aici nu se va mira nimeni văzîndu-l pe directorul băncii că vine în plină noapte.

Într-adevăr, paznicul de noapte îl salută cu respect pe Kurt, fără să se arate deloc surprins.

Merseră la biroul lui Kurt. De aici un ascensor direct ducea la subsol unde se găseau seifurile. Malko ieşi primul din ascensor cu o mică strîngere de inimă. Încăperea era luminată de becuri cu grilaj. Semăna într-un fel cu o închisoare. În faţa ascensorului se alinia un şir lung de seifuri prinse în zid. Kurt înaintă pînă la numărul şase.

– Aici este, zise el.

Scoase imediat din buzunar legătura de chei pe care Malko o mai văzuse deja. Seiful avea două chei. Cu prima, Kurt făcu o jumătate de cursă la stînga şi una la dreapta. Pe a doua, care era mai mică, nu făcu decît să o bage în broască şi să rotească uşor. Apoi trase de uşa seifului care se deschise fără zgomot.

Malko se aplecă spre interior. Înăuntru erau trei etajere din oţel, cu un spaţiu de treizeci de centimetri între ele. Pe cea de sus erau rînduite în şiruri strînse teancuri de dolari, lire sterline şi franci elveţieni. La prima vedere, să fi fost cam cinci sute de mii de dolari. Probabil că Alvaro Cunha nu avea prea mare încredere în cruzeiro.

Pe a doua etajeră nu era mai nimic. Cîteva cutii cu bijuterii, un mic teanc de lingouri dreptunghiulare din aur şi un pistol mare de culoare neagră cu mîner de fildeş alături de o cutie cu cartuşe.

Malko îşi concentră atenţia asupra ultimei etajere, plină de hîrtii şi dosare. Luă în tăcere un teanc şi i-l dădu lui Kurt. Acesta îl duse pe măsuţa de la capătul culoarului. După trei drumuri etajera era goală. Malko începu să trieze rapid documentele. Grămada de deasupra era formată din titluri de proprietate pe care le frunzări în grabă. Dedesubt erau dosare şi scrisori. Găsi în sfîrşit ce căuta aproape la sfîrşitul teancului. O mapă subţire de culoare verde pe care scria cu cerneală roşie: "A se deschide numai după moartea mea".

În timp ce Kurt punea cu grijă la loc celelalte hîrtii, Malko studia conţinutul mapei. La început erau mai multe pagini dactilografiate prinse cu o agrafă: lista averii mobiliare a lui Alvaro Cunha. Apoi diferite titluri de proprietate şi la urmă o întreagă corespondenţă între

Alvaro şi fiica lui.

Mai rămăsese un plic care nici măcar nu fusese sigilat.

Malko scoase din el o hîrtie împăturită în patru. În timp ce o desfăcea îşi simţi inima bătînd cu putere. Era tocmai documentul pe care îl aştepta. Kurt citi peste umărul lui textul bătut la maşină:

"Subsemnatul Alvaro Cunha, născut la 7 decembrie 1901 la Belem (Statul Parana), cu domiciliul în oraşul Rio, pe Avenida Juliano Moreira nr. 18, declar prin prezentul document că dau puteri depline pentru administrarea şi exploatarea bunurilor mele doctorului Alfonso Crandao, avocatul meu.

După decesul meu, va avea sarcina să administreze cît mai bine bunurile mele pe care le las moştenire în totalitate singurei mele fiice Linda.

În cazul în care şi aceasta ar deceda precum şi toţi moştenitorii ei, doctorul Crandao va face tot ce e necesar pentru ca bunurile mele să revină Statului Guanabara."

Malko fu gata să strige de bucurie. Sub menţiunea finală: făcut la Rio de Janeiro la 1 martie 1969, nu era decît o cruce lată trasată cu cerneală albastră. Documentul purta antetul băncii Minelor Geraes.

– Bătrînul Cunha venea deseori la noi să dicteze actele importante, explică Kurt. Şi fiindcă era un client important, îi puneam totdeauna la dispoziţie o secretară. Era adevărat că nu ştia să scrie. Toate cecurile lui sînt semnate în acelaşi fel: cu o cruce. Ştiam asta şi carnetul lui de cecuri stătea în permanenţă în seif.

– Ai sus la tine o foaie de hîrtie şi o maşină de scris? îl întrebă calm Malko.

– Sigur că da, zise Kurt. Hai la mine.

Aşezară toate hîrtiile la loc în seif, păstrînd doar plicul şi testamentul, apoi închiseră seiful şi urcară în ascensor. De data asta merseră la etajul trei unde se afla biroul personal al lui Kurt. Acesta aprinse lumina şi îi arătă lui Malko micul birou pe care se găsea maşina de scris.

– Hîrtie e în primul sertar, zise el.

Malko se instală la maşina de scris în timp ce Kurt scoase o sticlă de vodcă rusească şi două pahare din biroul lui. Malko nu mai bătuse de mult la maşină... Dar reuşi să se concentreze atît de bine, încît nu

fu nevoit să reînceapă decît de două ori textul pe care Kurt i-l tradusese în braziliană.

La sfîrşit reciti cu satisfacţie:

"Eu, subsemnatul Alvaro Cunha, născut la 7 decembrie 1901 la Belem (Statul Parana), domiciliat în oraşul Rio de Janeiro, pe Avenida Juliano Moreira nr. 18, declar prin documentul de faţă că dau puteri depline pentru administrarea şi exploatarea bunurilor mele lui Senhor Kurt von Falkenhausen, directorul Băncii Minelor Geraes.

După moartea mea, va cădea în sarcina lui să administreze cît mai bine bunurile mele pe care le las moştenire în totalitate singurei mele fiice Linda.

Dacă şi ea moare, precum şi toţi moştenitorii ei, îl însărcinez pe Kurt von Falkenhausen să administreze moştenirea cît mai bine pentru a destina venitul bunurilor mele fundaţiei unui Muzeu de pictură."

Bătu data şi scoase hîrtia din maşină. Kurt îi întinse un stilou "marker".

– Cu ăsta semna totdeauna, zise el.

Malko se aşeză la birou şi cu o mînă fermă trasă o cruce în partea de jos a documentului.

Kurt aşeză foile de hîrtie una lîngă alta. Cele două cruci erau perfect identice.

– Crezi că va protesta cineva? îl întrebă Malko puţin îngrijorat.

Bancherul îşi întoarse spre el faţa preocupată.

– Singurul care ar putea protesta este doctorul Crandao. Dar aici toată lumea ştie că Alvaro Cunha semna cu o cruce. Pot să depun mărturie...

Malko închise ochii pe jumătate. Un fior de gheaţă îi trecu pe şira spinării. De multă vreme nu mai simţise dorinţa de a ucide pe cineva.

– Doctorul Crandao nu ne va mai face nici o greutate în această privinţă, zise el cu un ton care îl înfioră pe Kurt.

Luă cu un gest meticulos primul testament şi îl rupse în două. Continuă această operaţiune pînă cînd transformă documentul în confeti. Apoi puse bucăţelele de hîrtie în scrumieră. Kurt scoase bricheta şi turnă puţină benzină peste ele. O flăcăruie curată ţîşni deasupra lor şi oscilă cîteva minute. Cei doi bărbaţi o priviră fascinaţi.

După ce documentul se transformă în cenuşă, Malko scoase o

batistă din buzunar şi răsturnă în ea conţinutul scrumierii. Împături cu grijă batista şi o puse din nou în buzunar. Apoi îi întinse mîna lui Kurt.

– Mulţumesc, făcu el simplu. Ceea ce ai făcut are o importanţă fantastică pentru mine şi pentru lucrurile în care cred. Foarte puţini vor şti cum m-ai ajutat, dar aceştia vor avea pentru tine o mare stimă.

– Nu am nevoie decît de stima ta, răspunse Kurt.

Stinseră lumina şi coborîră în sala seifurilor. Nu dură mult să pună la loc plicul, pe etajera unde se găsea înainte de intervenţia lor.

Cînd ieşiră, paznicul dormea. Maşina o porni spre Leblon şi pînă la destinaţie nu mai schimbară nici o vorbă. Cînd Chevroletul opri în faţa vilei, Malko se întoarse spre Kurt.

– Nu am timp să intru, Kurt, îi zise el repede. Mai am încă multe de făcut în noaptea asta. Nu ştiu dacă te mai revăd. Prefer să nu prea fim zăriţi împreună. Păcat. Mi-ar fi plăcut să rămînem prieteni. Poate mai tîrziu... În privinţa magneziului, vei fi contactat de consilierul-doi al ambasadei, Larry Gallo. Fă ce-ţi va spune. Adio!

Kurt nu răspunse. Dar înainte de a părăsi maşina îl îmbrăţişă pe Malko.

Chevroletul întoarse scrîşnind din toate cauciucurile şi se îndreptă spre Rio. Malko aproape că plîngea de oboseală. Pleoapa stîngă i se zbătea întruna şi mîinile lui stăteau crispate de volanul maşinii precum ghearele unei păsări de pradă. Voia să-l ucidă pe doctorul Crandao înainte de a se face ziuă.

Capitolul XIII

Opt gloanţe erau în încărcător şi unul pe ţeavă. Gloanţe nichelate şi strălucitoare cu care îţi venea parcă să te joci. Dar fiecare era propulsat de o încărcătură dublă şi putea să treacă prin corpul unui om aflat la o sută de metri.

Malko manevră uşor chiulasa şi îşi puse din nou pistolul la centură. Palierul era cufundat în tăcere şi ascultă vreme de zece minute cu urechea lipită de uşă. Din apartamentul lui Crandao nu se auzea nici un zgomot. Îşi lăsase maşina la cinci sute de metri de imobil şi urcase fără să-l vadă nimeni. Acum trebuia să realizeze partea cea mai nebună a planului său: să intre în apartament. Singura lui şansă era că aproape sigur Crandao nu se mai aştepta să-l vadă întorcîndu-se.

Răsuci încetişor în broască cheia luată la plecare.

Risca enorm venind singur după avocat. Dar Malko prefera să regleze singur acest cont. Crandao făcuse prea mult rău. Uşa se deschise uşor. Era aproape cinci dimineaţa şi începea deja să se facă ziuă. Lumina slabă care trecea prin jaluzele îl ajută pe Malko să vadă pe unde merge. Traversă salonul cu pistolul în mînă şi se opri în faţa bibliotecii.

Cadavrul lui Ruth dispăruse şi încăperea era pustie. Malko se întoarse să cerceteze dormitoarele. Ştia că cel al lui Alfonso Crandao era primul la dreapta pe culoar. Uşa era închisă.

Poate că avea în faţă o capcană mortală, dar nu mai putea să dea înapoi. Apăsă pe clanţă cu mîna stîngă şi deschise cu violenţă uşa. Găsi imediat întrerupătorul. Ţeava pistolului baleie camera. Patul era neatins.

Malko scotoci repede tot apartamentul. Soţii Crandao dispăruseră luînd cu ei corpul lui Ruth. Probabil că fuga lui Malko îi făcuse să se răzgîndească şi preferaseră să se debarasese de cadavru.

Existau două soluţii: să aştepte în apartament sau afară. O alese

pe a doua. Simţea că se sufocă în acele încăperi în care mai stăruiau încă mirosul acru rămas în urma focurilor de armă şi duhoarea fadă a sîngelui curs pe covorul din bibliotecă. Închise uşa şi coborî scara trecînd prin faţa portarului adormit. Soarele se ridica peste Corcovado. Malko aprinse o ţigară şi se hotărî să rămînă în holul imobilului, unde strălucirea razelor reflectate de uşa mare de sticlă îl ascundea privirilor celor de afară. Cu siguranţă că avocatul avea să se întoarcă, cu sau fără nevasta lui. Puse pistolul la centură şi se aşeză pe o băncuţă.

Zgomotul caracteristic al unui Volkswagen îl făcu pe Malko să tresară. Aţipise. Se ridică brusc în momentul în care mica maşină verde parca în faţa imobilului. Prin geamul din spate se distingeau siluetele a două persoane.

Malko ieşi pe trotuar şi imediat se simţi ţinta unei raze calde de soare. Cu gura cleioasă, ameţit de somn şi oboseală, clipi din ochi cîteva secunde. În ciuda epuizării, o hotărîre cumplită îl făcu să-şi recapete controlul asupra lui însuşi. Era ultima ocazie de a termina cu problema Crandao. Malko avea oroare să ucidă, mai ales cu sînge rece, dar Crandao îl dezgusta precum un şarpe. Acest om nu avea nici o urmă de sensibilitate, nimic uman. Spera totuşi din toată inima ca Lisa Crandao să nu intervină.

Trase piedica pistolului extraplat. Ţeava lui reflecta soarele. Malko coborî încet treptele peronului. Acum era calm şi destins, împăcat cu el însuşi. Nu se grăbea. Ar fi fost uşor, de unde se afla, să-l doboare pe brazilian din spate. Arma lui era destul de puternică şi precisă pentru asta. Dar prefera să se înfrunte faţă în faţă cu Crandao. O fracţiune de secundă se gîndi la Kurt. Vărul lui l-ar fi aprobat.

Înviorat de acest gînd, înainta calm spre maşină. Avocatul îl văzu în momentul în care închidea portiera Volkswagen-ului. O clipă rămase încremenit. Din partea cealaltă a maşinii, Lisa Crandao scoase un mic strigăt. Văzuse strălucirea armei.

Malko venea spre ei, cu arma în mînă. Doctorul Crandao îşi reţinu gestul sacadat spre centură. Apoi porni încet spre Malko.

Deodată, soarele se înălţă brusc, inundînd piaţa de lumină. Surprinşi, cei trei se opriră în loc. În mica piaţă pustie nu mai era decît Binele şi Răul, faţă în faţă, ca în vechile înfruntări din Far West.

O fracţiune de secundă tensiunea fu insuportabilă, apoi Malko zise cu voce tare:

– Ţi-am promis că mă voi întoarce să te ucid, senhor Crandao.

Din pistolul negru ţîşni o flamă de un galben-portocaliu însoţită de un zgomot imperceptibil, în momentul în care Crandao scotea fulgerător de la centură un revolver mare şi nichelat. Brazilianul apăsă pe trăgaci în momentul în care arma lui Malko trăgea a doua oară.

Se auzi o detunătură asurzitoare, dar Crandao se frînse de la jumătate. Al doilea glonţ al lui lovi asfaltul şi brazilianul se răsuci în loc. Nepăsător, cu arma la şold, Malko golea încărcătorul în mica siluetă neagră.

Lisa Crandao scoase un strigăt sălbatic văzîndu-şi soţul doborît. Căută cu înfrigurare în geantă pistoletul automat cu care o împuşcase pe Ruth. Crandao nu mai era decît o grămadă informă pe trotuar, agitat de mişcări spasmodice. Din piept îi curgea deja un firicel subţire de sînge. Malko mai trase încă o dată în el.

Rămăsese cu un singur glonţ. Nu voia să o împuşte pe Lisa Crandao. Cu nici un preţ. Doar să o sperie. Dar dacă ea trăgea, ei bine, cariera şi viaţa lui s-ar fi terminat acolo, în acea mică piaţă liniştită din Rio de Janeiro.

Ţeava pistolului negru descrise un arc de cerc. Dar atunci se petrecu ceva absolut neaşteptat. În momentul în care Lisa Crandao se pomeni în faţa acelei găuri negre care urma să-i aducă moartea, scoase un strigăt nearticulat, îşi aruncă arma şi o luă la fugă, întorcîndu-i spatele lui Malko.

Acesta lăsă în jos arma cu o uşurare infinită. Se îndrepta spre cadavrul lui Crandao cînd auzi un huruit venind de pe străduţa din spatele pieţii.

Un camion enorm dădu buzna în mica piaţă. Malko nu auzi ţipătul Lisei Crandao, dar îl ghici. Vehicolul o lovi la mijloc. O clipă păru că pluteşte, apoi căzu sub roata stîngă a camionului. Urletul ei, în clipa cînd cuşca toracică îi fu strivită precum carapacea unui scarabeu, îl îngheţă pe Malko. Îngrozit, şoferul camionului venea drept spre cadavrul avocatului. O roată îi trecu peste cap, făcîndu-l să pocnească ca un fruct prea copt. Încremenit de oroare, Malko văzu camionul fugind prin faţa lui. Cu ochii ieşiţi din orbite, şoferul nu se gîndi nici măcar o clipă să frîneze. Apucă la stînga, pe Praia de Botafogo şi dispăru.

Malko nu avu curajul să se apropie de corpul doamnei Crandao. Roata aproape că o tăiase în două. Un pantof mov fusese aruncat la vreo treizeci de metri.

Îşi puse pistolul la centură. Piaţa redevenise tăcută. Numai cele două trupuri dezmembrate şi însîngerate dovedeau că nu fusese doar un vis urît.

Malko o porni ca un automat spre ocean. La stînga lui un avion decolă de pe aeroportul Santos-Dumont şi se înălţă printre nori cu un zgomot de tunet. Rio se trezea. Un grup de negri, care nu putuseră să ajungă la favella lor înainte de începerea furtunii şi dormiseră în firida unei porţi, se uitară curioşi la acel bărbat cu pielea de culoarea deschisă, bine îmbrăcat şi cu o expresie de rătăcire pe faţă.

Malko ajunsese la limita oboselii şi epuizării nervoase. Se simţea terminat asemenea jucătorului care părăseşte cazinoul în zorii zilei. Îşi pipăi sub cămaşă mica *figua* dăruită de infirmieră. Îi venea să vomeze şi simţea nevoia să nu se mai gîndească la nimic. Deodată o muzică familiară îl făcu să tresară.

Fu depăşit de grupul de negri care urca spre favella lor cîntînd cît îi ţinea gura refrenul la *Samba Langustelor :*

Oare langusta e un peşte?
Înoată sau pe fund păşeşte?
Şi ce dacă nu ştiu nimic,
Că tot n-am să mănînc vrun pic.

Fără să vrea, acceleră pasul captivat de muzică. Ştia că nu va uita niciodată această melodie.

Redactor: Adriana Lup
Redactare computerizată: Georgeta Pârchişanu
Tehnoredactor: Nelu Georgescu

Gérard de Villiers,
Samba pentru SAS
© ***Gérard de Villiers,***
Pentru versiunea românească:
© **TINERAMA 1992**